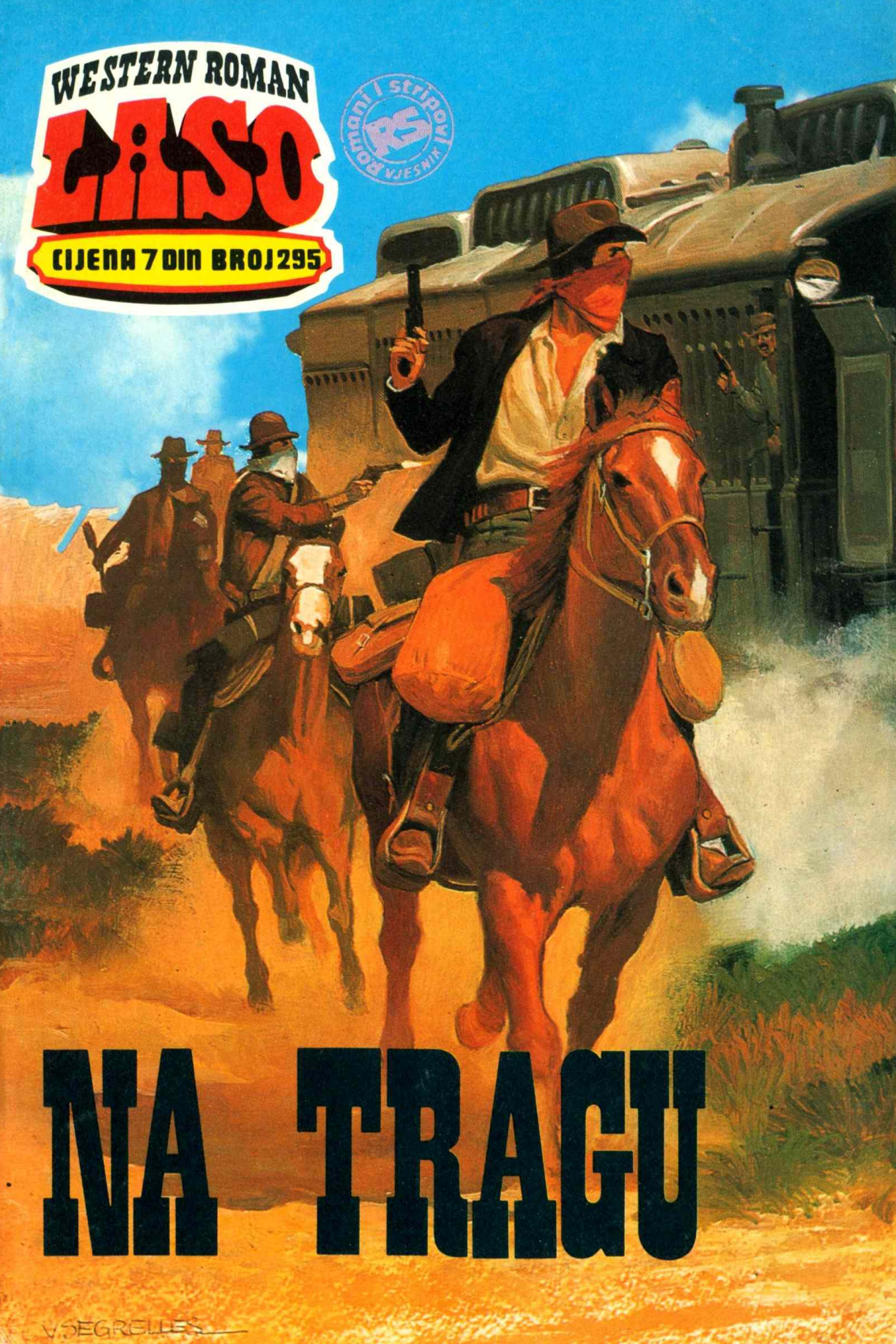

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 7 DIN BROJ 295

NA TRAGU

V. SEGRELLES

J. T. Edson:

NA TRAGU

J. T. Edson: NA TRAGU
Naslov originala: DOC LEROY M. D.
Copyright: J. T. Edson
Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik
Prijevod: Branko Ježić
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

«Laso» – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije «Vjesnik» n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG «Vjesnik», Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.
Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 364 d ili 327,00 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182 d ili 163,00 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR «Vjesnik» SSRNH s oznakom za «Laso».

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-820-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za «Vjesnik».

EKONOMSKA PROPAGANDA: «Vjesnik» Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 c/b stranica 6000 d ili 420 US\$, 1/1 kolor zadnja stranica 8000 ili 550 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 28. XI 1973.

I

– Poludjela bih kad bih morala pristati da stalno živim u velikom gradu – reče gđa Lynn Leroy, rođena Baker i još nedavno sa stanom u gradiću Two Forks na teritoriju Utah, izazovno promatrajući svog supruga dok su se približavali glavnom ulazu filijale Prve nacionalne banke u New Orleansu.

– U svakom slučaju, nadam se da ćeš se pristojno ponašati i marljivo učiti sada, kad si daleko od tvog besprizornog šogora, pa nećemo morati ovdje tako dugo ostati.

– Mislim da to nije način da govoriš o cijenjenom, poštovanom i od naroda i svih poštenih ljudi izabranom šerifu okruga Two Forks, koji nam je osim toga blizak rod – bunio se Marvin Eldridge Leroy suprotstavljajući svoj otegnut tek-saški izgovor onom okretnom kojim je govorila njegova životna družica. – Iako mislim da je točno što si rekla!

Teško bi tko od prijatelja i prijateljica iz starog kraja, da je sada naišao, prepoznao Lynn Leroy, premda je njezino lijepo lice zadržalo svjež izgled i izraz samopouzdanja, te vitko tijelo spretnost pokreta, a to je sve govorilo o njezinoj još i sada dobroj fizičkoj snazi.

Udaja i dolazak u veliki grad poput New Orleansa ipak su je natjerali da se barem privremeno odrekne odijevanja muških košulja i hlaća te nošenja čizama i opasača s revolverom na boku.

Slično je bilo i s Marvinom Eldridgeom Leroyem. Teško da bi ga prepoznao tko od njegovih kauboja, s kojima je gonio stoku od Teksasa do željezničkih stanica za ukrcavanje u Kansasu.

I sada je, kao i prije, bio vitak, a lice mu je bilo izrazito blijedo i pomalo zamišljeno. Izraz lica nije umnogome mogao izmijeniti tanak crni brk što ga je sada nosio.

– Znaš li da sam ručala s gospodom Domoulin prije nego što sam se s tobom danas našla?

– Znam da još jutros nisi bila sretna zbog toga.

– Nije bilo tako dosadno kao što sam očekivala – prizna Lynn. – Ona je sasvim zgodna gospoda kad je čovjek malo bolje upozna. E, pa ona mi je rekla da joj je muž govorio o tebi...

– Sve si to izmislila – nasmije se Doc.

– Nije isključeno – odvrati Lynn, ali zabrinutost se i dalje osjećala u njezinu glasu. – Kad čovjek pomisli da si stariji od ostalih studenata, a toliko bolji od njih...

– Je li ti to rekla gospoda Dumoulin – navaljivao je Doc da sazna od žene, uhvativši je za ruku.

– Nije baš tako – prizna Lynn.

– Jedno je ipak moguće, a to je ono čega se najviše bojim: mogao bi te stari Dumoulin zadržati kad završiš da mu budeš asistent ili nešto slično.

Iako nije dozvolio da mu se pročita na licu, bio je ugodno iznenađen. Sa svojih dvadeset i osam godina bio je sigurno najstariji student u bolnici Soniat Memorial-Mercy, gdje se nedavno upisao kako bi dovršio studij medicine u nadi da konačno dobije liječničku diplomu. Iako je tek kratko vrijeme proveo na studiju, pokazalo se da ima više praktičnog znanja od bilo kojeg drugog studenta.

Svoje mladenačke godine Doc je proveo u neprestanom dodiru s medicinom i liječenjem najrazličitijih bolesti i povreda. Otac mu je bio liječnik u Lampasasu, u Teksasu. Kao jedini kvalificirani liječnik na području od petsto četvornih milja, Eldridge Jason Leroy, M. D. nije se mogao posvetiti specijalizaciji. Morao je posjedovati podjednaku vještinu u namještanju slomljenih kosti, propisivanju kura za liječenje najrazličitijih bolesti, liječenju rana prouzrokovanih različitim oružjima, pri porodima i operacijama. Usprkos tome, nije zaboravljao da prati suvremena dostignuća liječenja.

Od najranijih dana podržavao je interes svoga sina, koji je ovaj pokazivao za očevu struku. Mladi Doc, kako su ga uskoro prozvali, rado je učio. Otac ga je podučavao u anatomiji, promatrao je, a poslije i sam obavljao sekcije. Zatim je naučio da daje dijagnoze i liječi bolesti, da otkriva i liječi frakture. Skupio je tako uz oca mnogo zna-

nja koje mu je poslije i te kako koristilo.

Istovremeno, živeći i krećući se u kraju koji se gotovo isključivo bavio stočarstvom, Doc je našao vremena da se usavrši i u poslovima oko ranča, a posebno u jahanju, a to je liječniku, koji je morao prevladavati velike razdaljine pri obilasku bolesnika na udaljenim rančevima mnogo pomoglo. Tada još nije znao da će doći vrijeme kada će trebati zarađivati i kaubojskim poslom, i to zbog izuzetne situacije u kojoj se, silom prilika, našao, prepušten jedinom poslu od kojeg se moglo živjeti u Teksasu za vrijeme gladnih godina poslije građanskog rata.

Najprije je radio pod ugovorom kao pratilac stada koja su se gonila s pojedinih rančeva na prodaju, a poslije je služio kao graničar Arizone. I u jednom i drugom poslu vrlo je često bio prisiljen da pokaže svoje znanje iz medicine. To mu je i donijelo popularan nadimak kojim ga ponekad i žena zove. Naime, mnogo bi ljudi umrlo da nije bilo njega.

Kako su godine prolazile, Doc se sve više plašio da nikada neće završiti pravi studij i konačno dobiti diplomu poput njegova oca. Međutim, desilo se da mu se nakon ženidbe u gradiću Two Forks s Lynn pružila prilika koju je zaista teško bilo odbiti.

Kao vjenčani dar od bivšeg poslodavca bila mu je ponuđena pomoć za studij na medicinskom koledžu bolnice Soniat Memorial-Mercy u New Orleansu. Kad je to čula njegova simpatična i još i sada lijepa punica, Ella Baker, upotrijebila je svu snagu svoje temperamentne naravi da uvjeri i njega i kćer Lynn kako je neophodno da prihvate takvu priliku, uz obećanje da

će im i sama pomoći za vrijeme njihova boravka u New Orleansu.

Po svom dolasku, Doc je obavijestio dekan medicinskog koledža da studij može započeti otkud smatra da mu je potrebno, imajući u vidu njegovo prethodno znanje i iskustvo. To je značilo da nije trebao provesti mnogo vremena u koledžu i da je uskoro mogao pristupiti završnim ispitima. Doc, međutim, nijednog trenutka nije posumnjao da je na takav stav dekana doktora Alphonsea Julesa Dumoulina, koji je bio poznat kao prilično kruta i konzervativna osoba, utjecala preporuka starog generala Jacksona Bainesa Hardina zvanog »Stari đavao«, prijatelja Docovih roditelja.

Zbog Docovih studija Lynn je bila prisiljena provoditi dobar dio vremena sama. Predviđajući takvo što, jedan od Docovih prijatelja, kapetan Dustine Edward Marsden, poznatiji kao »Dusty« Fog, preporučio ih je oboje nedavno postavljenom šefu policije u New Orleansu – Phillipeu St. Andreu zvanom »Sherry« i njegovoj ženi. U upoznavanju i razvijanju prijateljstva između ova dva para važnu je ulogu odigrala Sherryjeva žena koja je pravila društvo Lynn dok je Doc bio zauzet studijem i uvela je u žensko društvo New Orleansa.

Alice je spasila Lynn dosade i usamljenosti, vodila je u društvo i pokazivala joj grad. S druge strane, Lynn je Alicinim prijateljicama pokazala nekoliko kartaških trikova koje je naučila od svojih bivših prijatelja, a na kojima su one znale izgubiti prilične svote novca.

Uskoro su se našli pred vratima banke. Kad su ušli, primijete da su jedine mušterije. Službenici su prebrojavali novac iza rešetaka na šalterima a krupni čuvar u plavoj uni-

formi s revolverom za opasačem koji je bio tako smješten u korica da bi mu trebala – prema slobodnoj Docovoj procjeni – najmanje minuta dok bi ga upotrijebio, pogledavao je na zidni sat.

– Misliš li da nam pokušava pokazati kako je njihovo radno vrijeme isteklo? – promrmlja Lynn nagnuvši se prema Docu.

– Moglo bi biti – prizna Doc pa posegne rukom u džep da izvadi formular koji je ispisivao kad se podizao novac. – Do vraga, zaboravio sam ga kod kuće! Koliko želiš podići?

– Ništa – odvratila Lynn pa pode prema stolu koji je bio prislonjen uz lijevi zid prostorije. – Htjela bih nešto uložiti, a ne dignuti!

– Što? – iznenađeno će Doc.

– Nemoj se čuditi, zato sam i htjela da se svakako još večeras nademo prije nego se banka zatvori – nasmiješi se Lynn. – Naime, ako se sjećaš, Alicine su prijateljice bile vrlo zadovoljne što sam im otkrila kartaške trikove na kojima su gubile novac. U raščišćavanje prijavare umiješao se i Sherry, pa je dobar dio prijevarom stečenog novca vraćen.

– Kako to misliš – bile su zadovoljne!?

– Mislila sam da nećeš pitati. Zadovoljne su što su dobile novac natrag pa su se sjetile i nas, uvjerenene da baš ne plivamo u novcu, te skupile pet stotina dolara.

Doc je bio iznenađen i uzbuđen. S jedne strane, nije mu bilo drago da na takav način dolazi do novca, a s druge morao je priznati da će ta svota novca u znatnoj mjeri popraviti njihov prilično uzdrman budžet.

– Znači li to da ti sada sav taj novac imaš kod sebe?

– Dakako! Zašto bih inače no-

silu sa sobom ovu smiješnu žensku torbicu!?

Bio je to odgovor koji ga nije mogao zadovoljiti i sigurno bi se rasprava između njih dvoje nastavila da Docovu pažnju nije privukla pojava petorice ljudi u banci. Došljaci su dojahali i vezali konje gdje je to predviđeno samo za službenike banke, pa se moglo pretpostaviti da su iz bliže ili dalje okolice grada u posjetu New Orleansu. Bili su odjeveni u jeftina odijela, preko kojih su nosili duge, otkopčane kapute u čije su džepove zarili ruke, a šesiri sa širokim obojom zasjenjivali su im dobar dio lica.

Četvrti i peti po redu stali su s jedne i druge strane vrata i naslonili se ledima na zid. Pošto je napravio nekoliko koraka prema blagajni, najviši među došljacima kimne onome s njegove lijeve strane. On se na taj znak uputi prema Docu i Lynn, a drugi krene u smjeru gdje je stajao čuvar.

Bilo je nečeg neobičnog u njihovom ponašanju. Doc je to odmah osjetio, ali nije mogao povjerovati u ono što je mislio da bi se moglo desiti.

U bilo kojem gradu na Zapadu, takvo bi ponašanje značilo da ovi ljudi namjeravaju orobiti banku. No, tko bi pomislio da bi se takvo što moglo dogoditi u gradu poput New Orleansa, ili je to, možda, ipak moguće?

II

Dok je, on tako razmišljao, petorica pridošlica pomogli su mu da odmah potvrdi svoje sumnje. U trenutku su im se revolveri našli u rukama. Usprkos iznenađenju, Docu nije promakao neobičan par razmjerno malih revolvera, iako lijepo izrađenih, tzv. džepnih pištolja

mornaričkog kalibra, koji su očito bili preuređeni na kalibar .38 a koje je iz džepova svoga kaputa izvukao mladić s lijeve strane ulaza.

— Čujte! — poviče dubokom glasom najviši od petorice držeći u ruci specijalnu pušku malog formata, glasom koji je odavao da je iz Teksasa, o čemu su svjedočile i čizme koje su jedino on i mladić pokraj vrata imali na sebi — stojte mirno i budite tihi pa se nikome neće ništa dogoditi!

Čuvar, koji je po službenoj dužnosti bio u banci, pokušao je izvaditi revolver iz dobro zatvorenih korica, no to je, očito, bilo neizvedivo.

— Ruke dalje od sebe! — povikao je u isti čas čovjek koji je bio određen da pazi na čuvara i prijeteci usmjerio revolver prema njemu.

Docu je laknulo kad je vidio da je čuvar odustao od daljnjih pokušaja da bilo što poduzme, baš kao i činovnici koji su shvatili da je bolje poslušati naredenje pljačkaša negoli uzaludno žrtvovati život.

Osim toga, Doc je morao sam sebi priznati da prvi put nakon dužeg vremena osjeća nedostatak na koji se već pomalo privikao otako je došao u veliki grad. O njegovu boku nije bio revolver, od kojega se prije gotovo nikada nije odvajao. Vjerojatno bi potpuno izgubio tu naviku da se nije ovo desilo, a to ga je u dobroj mjeri podsjetilo na ne tako davne događaje koji su usmjeravali njegov život sve donedavno.

— Mislim da je bolje da post-upamo kako se od nas traži i da ne činimo ništa nepromišljeno — reče Doc ponajviše s namjerom da upozori svoju ženu, koja je već zavukla desnu ruku u torbicu. — Ako imaju namjeru samo da nas opljačkaju, mislim da je bolje ne pružati im otpor.

– Pa ne znam – procijedi kroza zube značajno se smješkajući onaj s dva mala revolvra – možda povedemo pri odlasku sa sobom i ovu zgodnu malu...

– Začepi usta, Blaby! – prodere se na njega onaj s puškom, ali se pri tom ni ne pomakne s mjesta. – Mislim da je to što ste čuli od prisutnog gospodina vrlo razumno. Čemu poginuti kad ionako sav taj novac pripada nekom drugom, a ne vama?

Doc baci brz pogled prema Lynn. Bilo mu je jasno da ona nije slučajno ugurala desnu ruku u torbicu. Znao je da sada već čvrsto drži u ruci ručku svog malog ženskog revolvra. Lynn je bila vrlo vješta u rukovanju vatrenim oružjem i već je imala prilike da iskuša snagu malog, ali vrlo opasnog revolvra.

Primijetivši mužev pogled, Lynn je samo kimnula glavom. To je značilo da je primila na znanje Docovu opomenu da ništa ne poduzima ako ne bude natjerana na to. A značilo je i to da je revolver spreman u njezinoj ruci i da će ga potegnuti ako zatreba, iako joj je bila mrska pomisao da izgubi svojih pet stotina dolara, na koje je bila tako ponosna.

– Blaby, Tick, zatvorite vrata! – glasila je slijedeća zapovijed vode bande. – A vi tamo, brzo novac! – naredi on činovnicima koji su stajali kao ukočeni. – Želimo samo taj novac koji pripada banci! Od vas nećemo ni pare, kao ni od ovo dvoje mladih ovdje!

Prije nego što su ona dvojica uspjela zatvoriti vrata, na ulazu se začuju koraci.

Lijepo odjeven par, ne stariji od Doca i Lynn, ude i uputi se prema blagajni. Tek negdje na pola puta oni se zaustave osjećajući da nešto nije u redu.

Doc je odmah shvatio da će doći do gužve!

Smješkajući se podmuklo, Blay pristupi ženi s leđa i ugura je unutra prijeteci joj revolverom u lijevoj ruci. Ona prestrašeno vrisne, shvativši odjednom što se dešava.

– Šta se to doga... – poviče čovjek i, ne oklijevajući ni sekundu, baci se na Blabyja.

Ovaj se odmakne od žene i hladnokrvno potegne okidač. Da li je to bilo neznanje ili slučaj, ali metak samo okrzne čovjeka. On se zadrži još neko vrijeme na nogama, a onda se zaniže i opruži po podu.

Nakon trenutka iznenađenja začuje se pored vrata neko komešanje. Svi se okrenu prema vratima. Bio je to Tick, koji je zajedno s Blayjem kao najmlađi trebao čuvati vrata. Tick je bio zaprepasten onim što je vidio. Očito nevješt sličnim akcijama, bio je suviše uzbuđen da bi preostala četvorka mogla i dalje na njega računati.

To je bilo ono čega se Doc najviše pribojavao da će se dogoditi!

Pljačkaši su bili svjesni pomutnje u svojim redovima, kao i činjenice da sada treba drugačije djelovati negoli prije, a to je prije svega značilo – brzo i brutalno.

Doc je znao da sada sve ovisi o tome tko će prije povući prvi potez. Njegov je osnovni problem bio u tome što nije imao uza se nikakvog oružja. Nije mu preostalo drugo nego da se pouzda u instinktivno reagiranje svoje žene, tj. da će ga ona zaštititi u akciji koju je morao što hitnije poduzeti. Odlučio je da se domogne revolvra od pljačkaša koji je njime prijetio bankovnom čuvaru i priječio mu da se pomakne s mjesta.

Za ispunjenje takvog plana trebalo je računati na Lynninu pomoć, i to u pravom trenutku. Ako je pogrešno procijenio ženinu reak-

ciju, bit će to vrlo opasno za njega, ali drugo mu nije preostalo.

Lynn je pretpostavljala što će Doc učiniti i bila spremna na akciju. Trebalo je samo izvući revolver iz torbice. Pa teškoća je bila jedino u tome što se ovaj zapleo o predmete u torbi.

Doc se bacio na čovjeka pored čuvara i uhvatio ga za ruku u kojoj je držao revolver. Istovremeno ga je drugom pogodio posred lica, na što je ovaj razbijenog nosa zateurao natraške i ispustio revolver iz ruku. Sada je trebalo dovoljno vremena da Doc podigne revolver sa zemlje.

Bio je to krajnji trenutak kad se od Lynn očekivao odlučujući potez. Ona zato iščupa revolver iz torbice zajedno sa stvarima i novcem koji je u njoj čuvala. Dovoljan je bio trenutak da ga usmjeri prema napadaču koji je dotad držao nju i Doca na nišanu, a sada se okrenuo prema Docu.

Doc se bacio na revolver i podigao ga u smjeru otkuda je smatrao da im prijeti najveća opasnost kad opali Lynnin mali revolver i pogodi čovjeka koji je najviše prijetio Docu i bio mu najbliži. Ovaj je imao sreće. Nije bilo vremena da bolje nanišani, pa ga je pogodila u rame. No i to je bilo sasvim dovoljno da ga potpuno onesposobi i izbacila iz daljnje borbe.

Kao što je Doc znao da mu najveća opasnost prijeti od visokog čovjeka s puškom u ruci, tako je i ovaj odmah osjetio što mora učiniti. No pojavila se za Doca nova opasnost – čovjek kojemu je oteo revolver, došao je k sebi i pojurio s leđa na Doca. Ali umiješao se čuvar koji mu se bacio na leđa i oborio ga na pod.

Bio je to krajnji trenutak za akciju. Doc opali prema čovjeku s puškom i prvi put promaši. Uslije-

dio je zatim drugi, treći, četvrti i peti hitac. Ovi drugi bili su dobro nišanjani i sigurno pogadali cilj. Posljednje što je doc vidio na licu vode bande bilo je iznenađenje. Doc je pucao vješto i postavljao se još vještije, kao rijetko koji revolveraš sa Zapada. Tko bi to očekivao od uglađenog gospodina i njegove još otmjenije mlade žene!?

Istovremeno se pružila prilika Blabyju da ponovno intervenira u pravom trenutku. Malo je nedostajalo da u tome i uspije. Htio je spriječiti Doca u njegovoj namjeri, ali nekako istovremeno kad je Doc opalio, još je jednom prasnuo mali Lynnin revolver i odnio mu šesir. Zamalo da izgubi glavu! To je bilo dovoljno da splasne u njemu hrabrost koju je silom htio pokazati i potvrditi se kao opasan razbojnik.

Glavom bez obzira bacio je oba svoja revolvera i pobjegao kroz vrata, a odmah za njim i Tick. Htjeli su se domoći konja, ali nije bilo vremena da ih smiruju, jer su već sa svih strana trčali ljudi, a među njima bili su i policajci. Odluče da trčeći pobjegnu dokle stignu i izgube se u malim uličicama velikog grada.

Odjednom je nastala tišina. Čovjek kojega je Blaby okrznuo metkom još je ležao na podu u nesviješti, a pokraj njega, sva zaplašena, klečala je njegova žena. Bio je tu i ranjeni pljačkaš i, konačno, odmetnik kojega je uspješno svladao čuvar banke. Bitka je bila završena, pa se Doc uputio prema vratima u namjeri da pođe za bjeguncima. Prije nego što je izišao, zapnu mu za oko revolveri koje je Blaby u bijegu odbacio.

III

Zaboravivši na dvojicu bjegunaca, Doc Leroy je i dalje stajao i buljio u pod.

Na podu su ležali neobični revolveri, gotovo džepnog formata. Na rukohvatima od slonovače bili su urezani inicijali H. P. L. i to tako da su kod jednog rukohvata slova bila na lijevoj strani a kod drugog na desnoj. Znači da su revolveri bili par i imali inicijale s vanjske strane.

Ta su tri slova Docu bila sasvim dovoljno da bi prepoznao bivšeg vlasnika, koji je revolvere posjedovao prije nego što su došli u ruke mladom razbojniku koji ih je odbacio u paničnom bijegu. Doc je znao da je i netko drugi mogao imati iste inicijale i da je mogao negdje kupiti slične revolvere, ali ta je slučajnost jedva i postojala.

Doc se zaista nije varao. Ne, u takvom se slučaju ne bi mogao prevariti. Nije on mogao samo tako zaboraviti revolvere čovjeka koji je kriv za smrt njegovih roditelja!

Doc se trgnuo i potrčao prema vratima ne bi li uhvatio mladog razbojnika, koji je posljednji posjedovao revolvere sa sudbonosnim inicijalima. Mladić će znati kako je došao do revolvera i gdje se nalazi H. P. L.

— Doc, ostavi policajcima da ih love! Ovdje je tvoja pomoć potrebna. Čovjek koji je ranjen još nije došao k svijesti, a cijelo vrijeme krvavi.

Koliko god želio da uhvati Blabyja, liječnički instinkti nisu mu dozvoljavali da ostavi ranjenog čovjeka bez pomoći. Osim toga, a to mu je tek sada palo na pamet, policajci, koji su već bili sasvim blizu, mogli bi pomisliti da i on pripada napadačima i zapucati na nj. U stvari, najbolje bi bilo da oni podu odmah za njima, jer ionako najbolje poznaju ovaj kraj.

— Pođe za njima — obrati im se Doc kad su stigli do banke — a ja ću se pobrinuti za ove unutra!

— Tek što je to rekao, iza ugla se pojave policijska kola i jahač. Bio je to osobno Sherry St. Andre, šef policije iz New Orleansa.

— Sherry je došao u pravi čas, samo ne znam kako je tako brzo saznao za ovo što se desilo — reče Lynn s olakšanjem.

— To ćemo uskoro doznati — odgovori joj Doc.

— Što se desilo? — upita ga Lynn zabrinuto, jer joj nije mogla izbjeći potresenost glasa kojim je Doc to izgovorio. — Što si tamo otkrio? — upita ga zatim, misleći na izlaz iz banke.

— O tome ćemo poslije, a sada bi bilo najbolje da potražiš svoju torbicu i stvari koje su ti poispadale, a pogotovu novac koji si tako teško zaradila, a ja ću pričekati Sherryja.

— Bolje bi bilo da odmah dođeš i pomogneš ranjeniku!

— Evo me, a ti mi pričuvaj ove revolvere! Ne znam kako bi reagovali kad bi vidjeli liječnika s dva revolvera u ruci.

Lynn ih bolje pogleda pa reče:

— Zgodne male stvarčice!

— Zaista zgodne — ponovi Doc, a nešto u njegovu glasu ponovno natjera Lynn da ga pažljivije pogleda. — Ne brini ništa, uskoro ću ti reći o čemu se radi!

U banci su se svi muvali uokolo, a čuvar je pazio na svog zarobljenika, kao i na drugog ranjenog napadača. Direktor banke pokušao je sročiti nekoliko riječi zahvalnosti, a to mu baš i nije polazilo za rukom. Ne obazirući se mnogo na njega, Doc se uputi prema ranjeniku pokraj kojega je bespomoćno klečala njegova žena i držala mu glavu u krilu.

— Dozvolite mi da pogledam ranjenika — reče Doc kad je prišao bliže. — Iako nisam kvalifici-

rani liječnik, već samo student mogao bih mu pomoći.

Doc ni ovoga puta nije htio isticati svoje poznavanje medicine ni dugu praksu, na kojoj bi mu mogli pozavidjeti mnogi liječnici s diplomom. U ovom trenutku želio je samo da pomogne ranjenom čovjeku, iako nije znao što će na to njegova žena, koja nije imala namjeru da se udalji od svog muža.

– Držite – reče Lynn i pruži direktoru banke revolvere koje je dotad imala u rukama.

– Što? – prestrašeno zapita direktor.

– Ne bojte se, neće vas ujesti! Samo ne pritišćite obarač i ne ispuštajte ih na pod! – umiri ga Lynn pa se zatim obrati mladoj ženi:

– Podite sa mnom, sve će biti u redu. Liječniku ionako ne možete ništa pomoći, nego samo smetati.

Naslonivši čovjekovu glavu na svoje lijevo koljeno, Doc razgleda ranu i uvjeri se da je njegova prva ocjena bila točna. Radilo se o dubokoj ogrebotini, o rani koju je trebalo samo sašiti, a ne o ozbiljnijoj povredi. Postojala je, doduše, mogućnost da mu je od udarca napukla lubanja ili nešto slično, ali i to će uskoro otkriti.

Uskoro je osjetio kako se čovjek trza. Otvorio je oči i neko vrijeme nejasnim pogledom promatrao sve oko sebe, a onda je došao potpuno k sebi.

– Norrie – zavapi žena koju je čvrsto držala Lynn.

– Samo polako, prijatelju – umirivao je Doc čovjeka koji je htio odmah skočiti na noge. – Ne brinite ništa, sve je u redu, zadobili ste samo oвеću ogrebotinu na glavi.

– A mene nećete pregledati, i ja sam ranjen! – zavapi odmetnik kojega je Lynn pogodila u rame.

– Zaista – promrmlja Doc i ne osvrne se na njega, a zatim se ponovno obrati čovjeku koji je tek došao k svijesti: – Ja ću vam sada omotati glavu pa ćemo vas onda odvesti u bolnicu gdje će vam bolje urediti ranu nego što ja ovdje mogu.

U taj se čas na vratima pojave policajci.

– Mislio sam da sam te vidio vani – reče Philippe St. Andre obraćajući se Docu, – Što se dogodilo?

St. Andre bio je čovjek lijepa izgleda, visok, crne kovrčave kose, širokih ramena i uska struka. Iako je bio odgojen u aristokratskoj obitelji, imao je reputaciju vrlo vještog i opasnog čovjeka.

– Ovi su razbojnici mislili da su najmanje braća James ili Younger – objasni mu Lynn na svoj način. – Namjeravali su orobiti banku.

– Baš su mi to i dojavili pa sam hitno skupio ljude i pohitao ovamo.

– Ipak malo prekasno – umiješa se ponovno Lynn. – Nismo mogli tako dugo čekati!

– Jeste li uhvatili onu dvojicu koji su pobjegli? – upita Doc.

– Poslao sam ljude za njima! A kako je ranjeniku?

– Ništa opasno. Ipak, trebalo bi ga odvesti u bolnicu.

– Pobrinut ću se za to – odgovori St. Andre.

Uto se na vratima pokaže policajac.

– Izgubili smo trag bjegunca – reče on. – Ako su pobjegli prema rijeci, teško ćemo ih pronaći.

– Hoćeš li se sada pobrinuti za ovoga ovdje? – upita Sherry.

– Svakako – odvrati Doc pomislivši kako da navede ranjenog napadača da mu oda sklonište bjegunaca. To je za nj bilo vrlo važno ako želi ponovno pronaći čovjeka

koji bi mu mogao odati mjesto boravka vlasnika revolvera. Htio je doznati kako su oni došli u ruke mladog Blabyja i da li je Hayden Paul Lindrick još živ. Ako je živ, morao je s njime srediti račune.

IV

— Došli smo spremni za borbu — reče St. Andre smješkajući se Lynn i Docu — a kad tamo, vi ste kao divlji kauboji sredili stvar za svoj račun.

— Bilo je to najpametnije što smo mogli učiniti — odvрати Lynn Leroy. — Što se tiče divljih kauboja, požalit ću se Alice!

— Molim da se moja isprika uvaži, cherie — reče St. Andre, upotrijeбивši francusku riječ po kojoj je, samo u amerikaniziranoj formi, dobio nadimak Sherry.

— Nadam se da nemaš ništa protiv da te prebacimo na bolje mjesto, gdje bih se u miru mogao pozabaviti tvojom ranom? — Ovo je pitanje bilo upućeno ranjeniku koji je već izgubio svaku nadu da će mu Doc pomoći.

— Nemam — prostenje čovjek. — Odvedite me kamo hoćete, samo mi pomognite, jer krvaram!

— Čega si se sada dosjetio u toj tvojoj teksaškoj glavi? — Lynn tiho upita Doca.

— Želim učiniti sve što mogu za ovog jadnog čovjeka — odgovori joj on naglas. To ćete svi, vi, poštteni građani, moći potvrditi, ali za to trebam bolje uvjete.

St. Andreu je bilo jasno da Doc igra neobičnu ulogu i pred ranjenim razbojnikom i pred ostalima, no da zato ima sigurno dobar razlog. Kako nije mogao pogoditi o čemu se radi — odlučio da mu učine po volji:

— Gospodine Duprez, možemo li

u tu svrhu na kraće vrijeme upotrijebiti vaš ured?

Direktoru banke to baš nije bilo drago, ali morao je popustiti jer je Sherry ipak bio šef policije, a i potomak bogate i utjecajne obitelji koja je podržavala dobre veze s bankom.

— Sada možemo početi — odvрати Doc istim tonom kao i malo prije, ničim ne zadovoljivši znatiželju svog prijatelja i svoje žene. Obraćajući se odmetniku koji se skutrio u naslonjaču pored direktorova stola, on nastavi: — Najprije moram skinuti to što imaš na sebi da bih mogao doći do rane.

— Daaa, svakako... — odgovori ovaj prestrašenim glasom, a to je Docu odgovaralo.

— Tako je to — nastavi Doc vrlo strogo govoriti ranjeniku. — Moralo se takvo što prije ili poslije dogoditi. Što ja tu sada mogu!? Bit će to paklenski bolno. Ne znam jesi li ikad takvo što osjetio?

— Što... što kažete? — zaprepasti se ovaj i još dublje utone u naslonjač.

Lynn i St. Andre izmijenili su značajne poglede. Jasno im je bilo da liječnik ne bi smio tako govoriti, a znali su da je Doc toga svjestan. Prema tome, Doc je sigurno vrlo dobro znao zašto to čini.

— Ja smatram da je uvijek najbolje bolesniku reći istinu i ne varati ga kojekakvim izmotavanjima — nastavi Doc u istom tonu kako je i započeo. — Jedini je način da manje boli ako progovoriš.

— Progovorim!? — prostenje od straha ranjenik.

— Dakako — potvrdi Doc. — Ispričaj nam nešto čime ćeš bar načas zaboraviti boli. Možeš nam pričati o tome kakva pića najviše voliš, ili koje ti se žene najviše sviđaju, a možeš nam reći i kamo su ona dva razbojnika pobjegla kad

je došlo do pucnjave, zaboravivši tebe i ostale!

– Aha – ogласи se ovaj kao da je shvatio što se od njega traži.

St. Andreu je također bilo jasno o čemu je riječ. Doc je želio saznati mjesto gdje se kriju bjegunci. Za svaki slučaj nije se htio miješati u razgovor i pustio je Doca da dovrši što je započeo.

– Ne znam što da kažem... – mucao je odmetnik u strahu da oda bjegunce.

– E, pa dobro – reče Doc pa izvadi iz džepa malu kožnatu torbicu. – Ja znam također biti ponekad prilično tvrdoglav. Kad nešto želim, a ne dobijem, dešava mi se da počnem zaboravljati stvari. Evo, sad sam, na primjer, zaboravio ponijeti sa sobom nožić koji držim u ovoj torbici, pa ću biti prisiljen da to strgnem s tebe, a to će biti mnogo bolnije nego da nožićem razrežem i polako skinem.

– Molim te, ne zaboravi što ti se posljednji put dogodilo... – ogласи se Lynn Docu iza leđa, praveći se kao da je zaplašena.

– Ne pleti se u moje poslove, ženo! – prodere se Doc na Lynn, izigravajući naprasitog muža. – Onda, hoćemo li, čovječe, da se upustimo u tu operaciju? Hoćeš li ti govoriti ili nećeš?

– Niste ih uhvatili? – upita čovjek.

– Zar misliš da bih inače gubio vrijeme s tim prokletim pričama! – poviče Doc pa uzme svoju torbicu u namjeri da je spremi u džep, a to je trebalo značiti da se odlučio na onu drugu, grublju varijantu.

– Naći ćete ih kod Coffeeja Dana – izusti konačno odmetnik, u kojem je strah od Doca ipak prevladao. – Sigurno ćete ih tamo naći! Tick je Danov nećak a onaj

kućkin sin, Blaby, uvijek je pored njega.

– Kod Coffeeja Dana? – ponovi Doc s nevjericom u glasu i načas pogleda prema St. Andreu, koji potvrdno kimne glavom da takav čovjek i lokal postoje. – A jesi li ti siguran u to?

– Kako mogu biti siguran? – gotovo plaćućim glasom reče čovjek. – Obično se tamo zadržavaju, a i mi smo se nakon prepada trebali tamo naći.

– Doktore – javi se sada St. Andre – meni je ovo dovoljno. Mislim da je vrijeme da se pobrinete za njegovu ranu.

– Dobro, slažem se – mrmljao je Doc. – Ženo, primi moju torbu, a ja ću mu strgnuti s rane sve što mi od odijela smeta. Možda laže, a ja takve nikako ne volim...

– Kunem vam se, kapetane, da je istina što sam rekao! Najlakše ćete ih naći kod Coffeeja Dana!

– Vjerujem vam – utješi ga St. Andre pa naredi Docu da mu pažljivo skine s rane što ga smeta, i to tako da mu nožićem razreže rukav i košulju, a ne da strgne s njega.

– Kako vi kažete, kapetane! – odvrati Doc nastavljajući komediju koju je započeo, jer sada nije imalo smisla da samo tako otkrije trik kojim je iz čovjeka izvukao tajnu skloništa bjegunaca. – Nije svatko tako meka srca kad se radi o najobičnijim lopovima!

– Je li opasno? – upita ga odmetnik.

– Moram reći da sam već vidio mnogo opasnijih rana od ove. Krvarenje je gotovo prestalo, a to znači da nijedna žila nije oštećena. Ipak, metak je ostao unutra zajedno s komadićima tkanine. Trebalo bi ga izvaditi i očistiti ranu – izgovori Doc sada već mnogo blažim tonom.

– Učinite to onda! – zavapi čovjek.

– Radio sam ja to i mogu opet, samo mislim da bi bilo mnogo bolje da se to obavi u bolnici, jer ovdje nemam dovoljno pribora, a i tamo bi to bilo bezbolnije.

– Možete li me odvesti tamo, kapetane? – obrati se čovjek St. Andreu.

– Pobrinut ću se da vas tamo odvezu kolima – obeća mu ovaj.

V

Nije prošlo ni nepunih pola sata od pokušaja pljačke, a sve su formalnosti bile obavljene. Ranjeni je odmetnik odveden u bolnicu, a onaj drugi je podvrgnut ispitivanju. U međuvremenu, ni Tick ni Blaby još nisu bili uhvaćeni.

Tek pošto je Lynn uložila svoj novac u banku, mogao je St. Andre porazgovarati s Docom.

– Mogli bismo zajedno do kavane – predloži St. Andre. – Lynn časti, ako se ne varam, ili sam pogrešno vidio da je uložila novac?

– Imam bolju ideju – dosjeti se Doc. – Zašto ne bismo pružili Lynn mogućnost da ona plati kola do kuće, pa bismo uz put mogli porazgovarati.

– Nemam ništa protiv – složi se sa smiješkom St. Andre.

– Ja imam, ako moram platiti! – primijeti Lynn.

Uskoro se sve troje našlo u kolima. I Lynn i St. Andre znatiželjno su očekivali što će im Doc reći o svom pomalo neobičnom ponašanju nakon događaja u banci.

– Mislim da vam je uglavnom poznato zašto se već mnogo prije nisam posvetio studiju i postao doktor medicine?

– Znamo da su ti roditelji ubijeni u Lampasasu – odvratila Lynn.

– To je točno – tvrdim će gla-

som Doc. Dugo je pokušavao da zaboravi čovjeka koji je to učinio i kojemu se nakon toga izgubio svaki trag. – Neko sam vrijeme očajnički pokušavao da pronađem krivca.

– Poznavao si ga?

– Zvao se Hayden Paul Lindrick. Bio je plaćeni revolveraš i toliko vješt svome zanatu da je koristio isključivo par malih džepnih revolvera.

– Nešto poput onih kakve je jedan od one dvojice ostavio prilikom bijega iz banke? – upita Lynn.

– I više od toga – nadopuni je Doc. – To su ti revolveri!

– Zar si ih prepoznao? – iznenadeno upita St. Andre pa se maširukom u džep od kaputa gdje ih je spremio. Kad ih je izvadio, neko je vrijeme buljio u njih. – Kako znaš da su to baš oni?

– Malo su izmijenjeni, ali ih se još dobro sjećam – sigurno odgovori Doc pa im zatim objasni po čemu je to zaključio.

– To bi moglo biti točno – složi se St. Andre pa i sam potraži inicijale o kojima je govorio Doc. – Ipak, ne vjerujem da ih je Lindrick dobrovoljno nekome dao.

– U svakom slučaju, Lindrick nije bio u banci, jer bih ga sasvim sigurno prepoznao, a i on bi mene – potvrdi Doc.

– Koliko ja znam, među njima je bio samo jedan pravi Zapadnjak, a to onaj kojeg si ubio – reče St. Andre – a svi su ostali bili domaći lopovi, osim mladića kojega su zvali »Tick«.

– Misliš Blaby! – primijeti Doc. – On bi, po svemu sudeći, mogao biti iz Teksasa.

– Najdalje iz Arkansasa – umiješa se Lynn.

– Misliš li da je Lindrick u New Orleansu? – prekine to nagađanje

St. Andre pitanjem upućenom Docu, čije je poznavanje Zapada i iskustvo izuzetno cijenio.

— Teško bih mogao takvo što tvrditi — odgovori Doc nakon kraćeg razmišljanja. — Kad sam ga upoznao, radio je kao iznajmljeni revolveraš, ali pljačkama se nije bavio. Tko zna što se desilo otkad mu se zameo svaki trag!

— Možda je mrtav — primijeti Lynn. — Ne vjerujem da bi se odre- kao svog omiljenog oružja bez nekog posebnog razloga.

— Možda je oružje netko poku- pio nakon njegove smrti — doda St. Andre.

— Jedino je sigurno — mirno će Doc — da ona dvojica koja su pob- jegla nisu bila sposobna da se su- protstave Lindricku, bez obzira na njegove godine!

— Zašto ne odemo ravno do Cof- feeja Dana, umjesto da prvo svra- čamo kući? — upita St. Andre.

— Postoje za to dva razloga — objasni Doc. — Prije svega, Lynn se tako dogovorila s Alice.

— Obećala sam da ću je izvesti na večeru kad dobijem novac — potvrdi Lynn. — Mislila sam da ćemo učetvoro, ali mi se sada čini da ćemo to morati malo odgoditi.

— A drugo — nastavi Doc kao da Lynn nije ništa rekla — moram se presvući prije nego što izidem.

— Što znači da ideš po svoj revol- ver — protumači St. Andre posljed- nju Docovu izjavu, prisjećajući se da je nešto slično jednom čuo i od Calamity Jane.

— U to možete biti uvjereni — potvrdi Doc. — Po svemu što sam čuo, baš mi se ne čini da je rupa Coffeeja Danova mjesto gdje za- laze ljudi koji se stide nositi revol- ver. Vjerovali ili ne, ne bih se htio više naći u sličnom položaju kao u banci.

— Šteta što više ne pripadaš ari- zonskim graničarima — primijeti St. Andre, koji se slagao s Docom, ali to nije smio javno priznati.

— Kakve to ima veze? — upita Lynn.

— Kad bih ovdje nastupio kao šerif koji je u potrazi za odbjegli- m i ucijenjenim razbojnikom — ob- jasni joj Doc — onda bih mogao nositi revolver uza se.

— To je točno — potvrdi St. Andre.

— A da li se to odnosi i na zamje- nika šerifa? — upita Lynn.

— Moglo bi se odnositi — odv- rati St. Andre — iako mi je to prvi glas da je Doc nečiji zamjenik.

— I nije! — prizna Lynn. — Ako bi netko htio to provjeriti, dobio bi pozitivan odgovor, samo bi se tre- bao obratiti pravoj osobi. To je, bez sumnje, najveći lažljivac kojega sam ikada upoznala — šerif u Two Forksu, na teritoriju Utah.

— Nije baš red da tako govoriš o svom šogoru, iako ima u tome po- nešto i istine — pobuni se Doc, koji je vrlo dobro znao da bi bilo baš tako kako je rekla Lynn.

— Znači li to, zamjenice šerifa iz Two Forksa, Doc Leroyu, da tražite pomoć od policije u New Orleansu kako biste uhvatili bjegunca koji se ovdje skriva?

Bilo je to nešto poput službenog pitanja, na što su se sve troje od srca nasmijali.

— Zasad tražim samo osobu koja je uspjela pobjeći nakon neuspjele pljačke banke — odgo- vori Doc, nakon čega je bilo jasno kako će se događaji dalje odvijati.

VI

Pošto su obišli ured policije u New Orleansu, Doc i St. Andre saz- nali su da se onoj dvojici zameo trag i da ih nisu mogli uhvatiti. St.

Andre i još trojica njegovih ljudi skinuli su upadljiva policijska odijela i pošli s Docom u blizinu Coffe Danova lokala, gdje su se pritajili i zauzeli položaje ako dođe do gužve. Iako se St. Andre približio zgradi, nije htio ulaziti da ga ne prepoznaju. Ostao je u neposrednoj blizini sa svojim ljudima, spreman da stupi u akciju na najmanji znak opasnosti.

Mora da je prošlo već prilično godina otkako je Coffee Dan napustio mornarski život, pa ipak je njegov izgled još odavao čovjeka s mora, ako ni po čemu drugom a ono po načinu kako se odijevao. Bio je srednjeg rasta, u pedesetim godinama, previše debeo za svoj stas. Lice mu je unakazio ožiljak koji se gubio ispod crnog poveza na desnom oku.

Tek što ga je Doc ugledao, ovaj je već dao znak glavnom nekome kojega Doc nije odmah mogao primijetiti. To ga, međutim, nije brinulo jer je znao što se u takvim prilikama radi. Znak je bio upućen dvojici krupnijih momaka koji su dotad stajali pored vrata. Oni su se odmah uputili prema njemu.

— Zdravo, kauboj! — pozdravi ga nekako istovremeno mlada žena zavodljivih oblina. Po akcentu se moglo zaključiti da je iz Kansasa, pa iako se činilo kao da mu želi dobrodošlicu, u njezinu se glasu mogla prepoznati suzdržana antipatija. — Otišao si prilično daleko od svog ranča?

— Bit će da je tako — potvrdi Doc čvrstim glasom i u istom je trenutku odgurne od sebe kako bi mu ostalo dovoljno prostora za desnu ruku. — Zahvaljujem na dobrodošlici, a sada biste mi mogli učiniti još jednu uslugu, tj. da onu dvojicu, koji su se s očiglednim namjerama uputili prema meni, odgovorite od

toga, i to hitno, mislim da vam ne moram govoriti zbog čega.

Uputivši zabrinut pogled prema Coffeeju Danu, salunska je dama očekivala odgovor od gazde. Zatim se okrenula prema onoj dvojici i nešto im rekla. Doc je očekivao da će im prenijeti njegovo upozorenje, ali nije mogao biti u to potpuno siguran. Ona su dvojica časak oklijevala, a tada Doc primijeti znakove koje im je uputio Coffee Dan a koji su trebali značiti da je on odustao od svoje prvobitne namjere.

Doc se na to okrene prema šanku i suoči licem u lice s Coffeejem Danom, koji kao da je odjednom u potpunosti promijenio svoje držanje. Teško je bilo povjerovati da ih je Doc zaplašio. Mora da je postojao razlog koji je Dana naveo da promijeni taktiku i da silu zamijeni usiljenom ljubaznošću. Uz nekoliko uobičajenih riječi isprike, Dan ponudi Doca pićem i povede razgovor o beznačajnim stvarima, nadajući se da će izvući od Doca odakle je i tko ga je poslao.

— Čini mi se da ovdje ima dobrih mogućnosti za spretnog momka mojih kvalifikacija — promrmlja Doc izigravajući revolveraša sa Zapada kojega je ovamo pozvao netko tko je vješt prljavim poslovima.

— Bilo tko da te pozvao, prekasno si stigao — nasmiješi se Dan i natoči mu još jedno piće.

— Šta bi to trebalo značiti?

— Ništa! Onaj tko te pozvao, podigao je jedra i otplovio bez tebe, a ti si imao sreću jer mu je brod nalletio na greben i — potonuo!

— Do vraga, govori jasnije, da te mogu razumjeti! — prosikće Doc, izigravajući osobu koja ne voli da mu se govori nekim čudnim, nerazumljivim mornarskim jezikom.

— Tvoji su prijatelji pokušali orobiti filijalu Prve nacionalne banke,

ali nisu imali sreće jer su naletjeli na čitavu četu policajaca. Došlo je do pucnjave u kojoj je tvoj prijatelj izvukao kraći kraj – objasni mu Dan pa mu se još više približi i šapne preko šanka: – Cijeli grad priča o tome, kako to da ti nisi ništa čuo?

Doc je na ovo pitanje imao spreman odgovor, pa ga Dan ovim pitanjem nije uhvatio na spavanju:

– Došao sam ovamo ravno s »Louisiana Lady«.

– Onda nisi ni mogao čuti – prizna Dan, koji je vrlo dobro poznavao red plovidbe na Mississippiju i znao da je parni brod »Louisiana Lady« stigao nedavno.

– Učinio bi mi uslugu kad bi mi ispričao kako se to dogodilo – predloži Doc.

– Nema tu mnogo što da se ka...
– Dan tu zastane i zagleda se s negodovanjem ulijevo, očito nezadovoljan onim što je vidio. – Mislim da se ovdje nalazi netko od posade tko bi ti to mogao ispričati iz prve ruke.

Pogledavši za Danom, Doc se ukoči jer opazi onu dvojicu koji su pobjegli nakon neuspjelog pokušaja pljačke. Silazili su stepenicama razgovarajući o nečemu tako živo da nisu ni primijetili tko ih očekuje. Kad su sišli, uputili su se k baru i tek na kojih petnaestak koraka od šanka postali svjesni tko je ovdje.

Tick se ipak nešto manje preplašio od Blabyja kad je prepoznao visokog Teksašanina pred sobom. Možda zbog toga što se osjećao sigurnim u ujakovu lokalu, na njegovu licu nije bilo panike. Blaby je, s druge strane, bijesno buljio u Doca, uzročnika njihova neuspjeha u banci.

Blaby napravi pokret kao da želi dohvatiti revolver.

– Nemoj to činiti! – upozori ga Doc. – Dovoljno je da ga dotakneš i – već si mrtav!

Blaby stane bez riječi i prijede jezikom preko usnica koje su mu se naglo osušile. U lokalu zavlada tišina, iako to nije bio običaj u velikim gradovima. Na Zapadu je bila dovoljna jedna riječ da se zna o čemu se radi i što će se dogoditi. Mora da je tome pridonijela priča o pokušaju pljačke banke, zatim činjenica da je većina gostiju znala da je u nju bio umiješan Tick, Danov nećak, a da je ovaj drugi sasvim sigurno također sudjelovao u prepadu. Mnogi od prisutnih najradije bi nestali oдавде jer i sami nisu imali čistu savjest, pa se nisu radovali susretu s policijom. No zasad su svi samo stajali kao ukočeni. Nitko nije pokušao izići, jer bi tek time skrenuo na sebe pažnju.

– Gle, koga ja to vidim! Blaby, momče, zaista se nisam nadao da ću te tako lako pronaći!

Svi su se okrenuli u smjercu odakle su došle ove riječi koje su u nastaloj tišini zazvučale mnogo glasnije negoli inače. To je izrekao čovjek koji je tog trenutka ušao u lokal i uputio se prema šanku.

Pogledavši došljaka, Doc je odmah shvatio da se ovaj nije šalio i da njegove riječi imaju i te kakvu težinu.

To je shvatio i Blaby!

Na njegovu se licu ocrtavao užas i strah koji ničim nije mogao prikriti; ruke su mu mlitavo visile uz tijelo kojim se oslonio o šank. On je znao zbog čega ga ovaj čovjek traži, kao i to da mu namjere nisu nimalo prijateljske.

Iako Zapadnjak, došljak nije nosio revolver za opasacem a to je bilo uistinu vrlo neobično. Doca to nije zbunilo jer je bio gotovo sigu-

ran da se došljakov revolver krije negdje drugdje. Kako se oko Blabyja već bilo okupilo prilično ljudi, čovjek je mislio da je to posljedica njegove iznenadne pojave. Tek kad se približio, primijetio je Teksašanina koji se ispriječio pred njim.

Znatiželjnim je pogledom pogledao Doca, a njegovo iskusno oko odmah je uočilo položaj u kojem se nalazio Docov revolver.

– Da sam dvostruko proklet! – opsuje on pošto je shvatio da se nalazi pred revolverašem koji mu može biti ravan, a možda je i bolji od njega, a koji – po svemu sudeći – također polaže neka prava na Blabyja. – Blaby, momče, moram priznati da sam iznenađen. Znao sam da je starom Haynesu Lashric-keru neobično stalo do njegovih malih revolvera, ali mi nikad ne bi palo na pamet da će čak dvojicu poslati po njih!

VII

– Gospodiné Roysteru... – počeo je Blaby mucati pogledavajući čas došljaka a čas Doca. – Ja ih, ja ih... više nemam!

– To je prilično nezgodna okolnost za tebe – reče došljak odmje-ravajući više Doca nego Blabyja. – Naime, u tom je slučaju sasvim jasno što mi je činiti.

– Samo polako, hombre – umiješa se sada i Doc, koji je posljed-nje što je stranac rekao shvatio kao izazov. – Ne čini li vam se da ste malo prekasno došli da bilo što učinite ovdje?

– Stanite malo, momci! – upleo se sada i Coffee Dan, kojemu se učinilo da je krajnji trenutak ako želi spasiti sebe i lokal od daljnjih nevolja. – Mislim da biste mi ipak mogli objasniti o čemu se radi, tko ste vi i u čije ime govorite!

Coffee Dan je, naime, brzo shva-tio da je prevaren i da su ova dvo-

jica po svoj prilici policajci. Pre-thodni razgovor s Docom načas ga je potpuno obmanuo. Povjerovao je da je Doc član bande koji je zakas-nio na pljačku. Susret Docā i Bla-byja bio je dovoljan da ga u tome potpuno razuvjeri.

Pitanje je, međutim, ostalo: kako su ova dvojica Zapadnjaka otkrila da se Blaby i Tick nalaze ovdje?! Kad su se sklonili ovdje nakon neuspjele pljačke, uvjerali su Dana da su ostali mrtvi, te da im nitko neće ući u trag. Događaji su, među-tim, pokazali da su najmanje dvije osobe saznale za njihovo sklonište.

– Što se mene tiče – javi se prvo čovjek kojega je Blaby oslovio imenom Royster – ovdje smo po privatnom poslu i nisam policajac, ako ste to mislili.

– Slično je i sa mnom – reče Doc – i, uzgred rečeno, vaš me nećak uopće ne zanima.

– Znači, vi ne želite Ticku? – još jednom upita Dan gledajući ovoga puta Roystera.

– Došao sam ovamo jer imam obaviti posao isključivo s ovom tu protuhom – Blabyjem!

– Moj vas nećak ne zanima? – još uvijek ne vjerujući ponovi Dan.

– Već sam rekao: ne! – nestrp-ljivo će Doc.

– Ni mene ne zanima. Došao sam po Blabyja, on je ovdje i ja ga vodim sa sobom – doda Royster.

– Samo trenutak – umiješa se Doc, kojemu je bilo jasno da je ta Roysterova rečenica bila upućena u istoj mjeri njemu kao i Danu. – Vi kao da nikada niste čuli za onu izreku da čovjekovoj duši godi kad mnogo toga želi, ali da je mnogo bolje za nju da joj se sve želje ne ispune!

– Mora da me to nije zanimalo – reče Royster pomalo nesigurno – jer nikada nisam dozvolio da

me netko spriječi da dobijem ono što želim.

— Ima i za to lijeka — nastavi Doc hladnim i nezainteresiranim tonom. — Za sve uvijek postoji — prvi put!

— Gle, gle — nakon brže stanke javi se Royster, koji još nije bio načistu kako da ocijeni Teksašanina — čini mi se da vas odnekud poznajem!

— Moglo bi biti — kratko će Doc, koji nije želio da se otkrije njegov identitet. — Bio sam kojekuda ne tako davno!

— Nikad vas nisam vidio u blizini Kentona — bilo je to više pitanje nego tvrdnja.

— To me ne čudi, jer tamo nisam nikad bio — odvrati Doc.

Iako nikad nije bio tamo, Doc je čuo da se na granici između Kolorada i Wyominga, oko grada Kentona, zbivaju neke čudne stvari. »Union Pacific« tamo gradi prugu i ima grdne neprilike u posljednje vrijeme. Pričalo se da su se pojavili i plaćeni revolveraši koji odmah osjete gdje ih trebaju. To je podsjetilo Doca na Haydena Paula Lindricka, čovjeka kojega je tražio i kojemu se zametnuo svaki trag. On se bavio sličnim poslovima gdje god bi se za to pružila pogodna prilika.

Razmišljajući tako, Doc nije spustao pogled s Roystera, napeto pratеći svaki njegov pokret. Znao je da ovaj ima skriveni revolver, a put prema njemu otkrilo mu je lagano pomicanje Roysterove desne ruke prema lijevoj strani kaputa. Znači, odlučio se, pomisli Doc. Pogrešno je ocijenio Doca — mislio je da je on jedan od mnogih lutalica koje od vremena do vremena zalutaju u veliki grad. Očito da ga je potcijenio i nije ni u snu pomišljao da pred sobom ima jednog od najbržih revolveraša Zapada.

Točno je da se Doc odrekao svog šerifskog zanata, da je spremio revolvera i odlučio se baviti medicinom, ali to nije značilo da je prestao biti vješt revolveru. Osim toga, pomisao da čovjek kojega je tako dugo tražio postoji i da se možda sasvim nenadano pružila prilika da mu uđe u trag, nije mu dala mira otkako je pronašao Lindrickove male revolvere.

Doc nije trebao dugo čekati, jer se Royster vrlo brzo mašio za revolver, na što je uslijedio strelovit odgovor. Većina ljudi nije mogla prostim okom zapaziti na koji se način stvorio revolver u Docovim rukama niti kako se to sve brzo odigralo. Tane kalibra 45 zabilo se u Roysterove grudi. On se zanjihao, zadržavši još neko vrijeme iznenađeni izraz na licu, da bi se zatim ispružio po podu, a iz ruku mu je ispaao revolver koji nije ni stigao ispaliti. S jedne strane, bila je to i sreća za njega, jer bi u suprotnom Doc bio prisiljen da još jednom opali. Sa čovjekom poput Roystera nije se moglo šaliti — svako oklijevanje stajalo bi glave,

Tu je priliku, dakako, iskoristio Blaby, koji se do tad krio pored šanka, i projurio kroz prostoriju ne obazirući se na to tko će izići kao pobjednik iz ovog dvoboja. I jedan i drugi bili su mu za petama — valjalo se spasiti po svaku cijenu.

Doc se osvrne i primijeti Dana kako zabrinuto gleda za Tickom koji je pošao za Blabyjem. Doc još jednom upozori Dana da ga zanima samo Blaby pa pojuri za njim kroz glavna vrata. U sveopćoj gužvi koja je nastala u lokalu, to nije bilo tako jednostavno. Doc je ipak čuo da se vani nešto događa, iako nije mogao dovoljno brzo izići. Bili su to, uz ostalo, Blabyjevi krici, zatim neki udarci, pa onda

opet samo buka ljudi koji su se razbježali na sve strane. Kad se konačno probio van, postalo mu je jasno što se desilo. Blaby je naletio na jednog od St. Andreovih ljudi koji ga je svladao. Uskoro su dotrčali i ostali na čelu sa St. Andreom.

– Onaj drugi je pobjegao na sporedna vrata – reče Doc i pokaže u smjeru u kojem se i mnogo drugih razbježalo. – Bojim se da ga nećete tako lako uhvatiti jer se izmiješao s gomilom.

– Pokušajte ga uhvatiti – naredi St. Andre dvojici svojih ljudi. – U svakom slučaju, uhvatili smo onoga kojega si želio. Sada bih još htio znati kakva je to bila pucnjava u lokal!

– Morao sam pucati na onog stranca koji je poslije mene ušao u lokal. Tvrdio je da je Blaby njegov i da ga vodi sa sobom, a to je htio i silom provesti!

– Do vrata, ovaj grad počinje sve više nalikovati na Dodge City – ljutito promrmlja St. Andre. – U svakom slučaju, mislim da možemo malo ispitati ptičicu koju smo ulovili.

– Mogli bismo, iako mislim da sam uglavnom saznao sve što me zanimalo. Možda bi bilo bolje da svratimo u lokal – reče Doc.

Danov je salun izgledao pomalo sablasno: čaše, novac, žetoni, karte, a i drugi predmeti, ostali su porazbacani uokolo. Nigdje nije bilo nikoga, osim za šankom. Tu je bio Dan i još nekoliko barmena koji su zinuli od čuda kad su vidjeli tko je s Docom ušao u lokal.

– Htio bih vam skrenuti pažnju – oglasi se Doc kao da ne primjećuje nikoga za šankom, uputivši te službene riječi St. Andreu – da ljudi iz lokala nemaju nikakve veze s onim što se ovdje dogodilo, tj. da su bili zatečeni kao i ja i nisu se miješali u ono što se zbivalo.

Isto bih tako primijetio da, po mom mišljenju, i nije bitno da uhvatite onog mladića koji je pobjegao, jer sam siguran da je sve ovo što se desilo sasvim dovoljno utjecalo na njega, te da se više nikada neće prihvatiti sličnog prljavog posla.

Coffeeju Danu je laknulo, a St. Andre reče:

– Imat ću to na umu! – zatim se okrene prema čovjeku koji je nepomično ležao na podu i upita:

– A što ćemo s ovim?

– Ne znam točno u kakvom je stanju – reče Doc i klekne pored Roystera. Ranjenik je još pokazivao znakove života. Doc nastavi: – Koristio sam gradsku municiju, ali s gađanjem nije bilo šale. Možemo li odnekuda pozvati liječnika?

Pod gradskom municijom Doc je mislio na samo dopola punjene čahure svojih metara, koje je kao šerif koristio za gradske obračune. Takva je tanad bila ispaljena s pola snage pa su i posljedice bile upola manje. Bilo je to dovoljno da se nekoga onesposobi, a s druge strane bilo je manje opasno. Doc je, prema tome, mogao zaključiti kako je teško Royster bio ranjen i što bi trebalo poduzeti da ga se spasi. Dakako, najprije je trebalo izvaditi tane iz rane.

– Stari Doc Crocker nije daleko odavde – javi se Coffee Dan.

– Dovedite ga! – na to će Doc mjereći Roysterov puls na ruci, koji je jedva mogao osjetiti – i to brzo!

– Bojim se da on u ovo vrijeme neće biti dovoljno trijezan da se pozabavi ovakvim slučajem – upozori ga Coffee Dan.

– Svejedno, pokušajte ga dovesti! – zapovjedi Doc, bojeći se da ne bude prekasno.

– Naredniče – obrati se St. Andre jednom od detektiva koji je

upravo ušao u lokal vodeći Blabyja. — Podite s nekim odavde i pokušajte što hitnije pronaći liječnika!

— Razumijem — odvrati narednik po dobrom vojničkom običaju i preda Blabyja na čuvanje St. Andreu.

— Ne miči se odavde! — prodere se St. Andre na nj. — Da li bismo u međuvremenu mogli nešto učiniti za ranjenika? — upita zatim Doca.

— Bolje da ga ne diramo dok se ne utvrdi u kakvom je stanju — odvrati Doc, koji je vrlo dobro znao da se takvom ranjeniku može često puta nanijeti više štete nego koristi, ako ga se nestručno prenosi.

— Još nisi popio svoje piće — oglasi se Dan u tišini koja je nastala u očekivanju liječnika.

— Možda bih to sada mogao učiniti — reče Doc, kojemu se Coffee Dan i obratio u namjeri da nekako pokaže svoju zahvalnost čovjeku koji se pošteno ponio prema njegovu nećaku, i prema njemu i njegovu lokalu.

Coffee Dan je bio sada spreman na svaku suradnju, no prije nego što je uspio išta ispričati Docu, vratio se narednik s liječnikom. Docu je odmah bilo jasno da ovaj nije u stanju da pomogne Roysteru. Pregledavši torbu starog Doca Crockera, mogao je, međutim, ustvrditi da je ovaj ponio sa sobom sve što je potrebno za operaciju.

Nije prošlo ni pet minuta a Doc se sam dao na posao da očisti ranu i izvadi tane, razmišljajući pri tome kako je neobična i ironična situacija u kojoj se našao. Sam je pogodio Roystera, a da to nije učinio, ovaj bi njega, a sada ulaže sve svoje znanje da tog istog čovjeka spasi od sigurne smrti.

VIII

Kad je učinio što je mogao za Roystera i dao ga prevesti u bolnicu, Doc se mogao opet pozabaviti onim što ga je i dovelo u salun Coffeeja Dana i što mu je obuzelo sve misli. Prema obavijestima koje je dobio od Coffeeja Dana i preplašenog Blabyja, mogao je mirno zaključiti da je vlasnik dva mala revolvera — Hayden Paul Lindrick, koji se trenutno nalazi u Kentonu na granici — Kolorada i Wyominga. Lindrick, koji se sada nazivao Haynes Lashricker, rukovodio je plaćenim revolverašima koji su radili za »Union Pacific Railroad« — željeznicu, i to po svom dobrom običaju — gvozdenom šakom.

Kada su upitali Blabyja kako se domogao revolvera, oh ih je u strahu pokušao obmanuti tvrdeći da ih je dobio. Kad je vidio da ih to ne zanima, bez oklijevanja je opisao vlasnika revolvera. Kad je Doc čuo da taj čovjek ima ožiljak na čelu u obliku slova »W«, nestalo je i posljednjeg tračka sumnje da se radi o Lindricku, čovjeku kojega je Doc tako dugo i bezuspješno tražio.

Kad je saznao sve što je želio i kad više nije moglo biti nikakve sumnje, Doc se našao pred teškom odlukom.

Za vrijeme teških dana koji su uslijedili poslije smrti Docovih roditelja, nije bilo mnogo mogućnosti koje je mogao izabrati. U svakom slučaju njegova najveća želja da se posveti medicini — bila je dovedena u pitanje. Odlučio je da pronađe ubojice svojih roditelja. Po onome što je uspio saznati, u to su ubojstvo bila umiješana četvorica. Trojica od njih više nisu bila među živima, ali je četvrti i po svemu sudeći — najodgovorniji, netragom

nestao, tako da mu Doc sve do sada nije mogao ući u trag.

Taj je čovjek bio Lindrick. Pobjegavši iz Lampasasa, on je samo potvrdio svoju krivnju. Iako se nalazio na strani koja je pobijedila u nesretnom ratu između rančera, on je jednostavno nestao iz tog kraja, a po svemu sudeći i – iz Teksasa.

Prisiljen da zarađuje za život i da vrati neke dugove koji su ostali iza njegova oca, Doc je morao odustati od studija, pa čak i od osвете, pogotovu kad se pokazalo da je čovjek kojega je tražio netragom nestao.

Bilo je uistinu čudno kako se moglo dogoditi da čovjek koji se bavio takvim poslom nestane, odnosno da se više ništa ne čuje za nj. To je moglo značiti samo jedno – da je naišao na spretnijega i bržega koji ga je ubio.

Razmišljajući tako, Doc je morao priznati sam sebi da nema smisla uporno tražiti nemoguće, već da je bolje zaboraviti i posvetiti se budućnosti. To, dakako, nije značilo da je Doc zaboravio svoje roditelje, niti način kako su poginuli, ali ipak nije dozvolio da mu ta uspomena potpuno izmijeni budući život.

Kad je doznao za mjesto gdje bi mogao nakon toliko godina naći Lindricka, Doc je ponovno osjetio onaj neugodni i gotovo već zaboravljen osjećaj gorčine i podmuklog bijesa. Dakako, od onda se mnogo toga izmijenilo – od lutanice koji je živio od danas do sutra u nastojanju da prikupi potreban novac, Doc se promijenio u čovjeka koji se oženio i bio na najboljem putu da ispuni svoju davnu želju – da završi studij medicine.

Za šest mjeseci, a možda i manje, mogao bi dati sve potrebne ispite i postati »doktor medicine«. Tada ga

ništa više ne bi moglo odgovoriti da se ponovno vrati na Zapad. Već je ionako odlučio da otvori praksu u mjestu Two Forks na teritoriju Utah. To znači, kad bi htio svratiti u Kenton, morao bi samo malo skrenuti sa svoga puta.

Međutim, u tih šest mjeseci »Union Pacific« mogla bi srediti situaciju na trasi, pa bi se tako i Lindricku ponovno mogao zamesti trag. Ljudi poput njega vrlo su skupo plaćeni i obično se ne zadržavaju dugo na istome mjestu. Najčešće se dešava da ih se što prije želi otarasiti upravo onaj koji ih je unajmio. Nije bilo nikakva jamstva da će ga Doc naći u Kentonu nakon šest mjeseci, dok bi, s druge strane, preuranjen odlazak mogao ujedno značiti kraj Docovih nastojanja da postane liječnik s diplomom.

Dobro pogađajući što ga muči, St. Andre je odustao da nastavi istragu u lokalnu Coffeeja Dana, iako je postojalo mnogo indicija da je Coffee Dan bio u bliskim vezama s bandom koja je pokušala prepad na banku. To bi bilo teško dokazati, a kako je držao u rukama Blabyja, smatrao je da je to za sada dovoljno i da bi bilo bolje da se pridruži svom prijatelju i pomogne mu u dilemi u kojoj se našao. St. Andre je prepustio naredniku da odvede Blabyja u zatvor, a sam je pošao s Docom na večeru na koju ga je zajedno s Alice St. Andre pozvala Lynn.

Tek kad su se našli u svom stanu, Doc je objasnio Lynn svoju dilemu. Osjećajući da je veoma zabrinut i da se ne može odlučiti između želja i obaveza, Lynn nije pokušavala utjecati na njega. Ona je izjavila da odluku prepušta njemu i da će se složiti sa svime što on odluči.

Doc je proveo nemirnu noć, a

kad je svanulo, još nije znao što da učini. Tek kad se uputio u bolnicu, činilo mu se da je blizu odluke.

Kad je stigao u koledž, Doc je otkrio da su manje-više svi upoznati s onim što se sinoć desilo. Prvo što ga je dočekalo na ulazu u studentsku čitaonicu bili su upadljivi naslovi na prednjoj stranici »New Orleans Intelligencera«:

»STUDENT MEDICINE UMIJEŠAN U DVOSTRUKU PUCNJAVU!«

Uzevši u ruke novine, Doc je shvatio da se ne radi samo o upadljivom naslovu već da je reporter i u samom članku htio potvrditi senzaciju koju je najavio u naslovu.

Uto mu je i službenik koledža donio poruku od dekana koji ga poziva na razgovor.

Kad se Doc pojavio na vratima, dekan medicinskog koledža sjedio je iza svog golemog radnog stola na kojem su ležale dvije novine. On pogleda Doca i reče:

– Uđite i izvolite sjesti!

Malo je ljudi koji su poznavali doktora Alphonsea Julesa Dumoulina moglo zaključiti po njegovu sadašnjem izgledu da je u mladosti vodio buran život, te da je umalo zaglavio u nekom besmislenom dvoboju.

Za razliku od mnogih drugih, on je već prije nekoliko godina pre-stao aktivno sudjelovati u operacijama. Shvatio je da mu ruke više nisu sigurne kao nekad, kad se proslavio kao kirurg, te da je bolje pre-pustiti to mladima. To, međutim, nije nikako značilo da je on pre-stao biti najutjecajnija osoba u liječničkim krugovima, i to ne samo u gradu nego i u čitavoj Louisiani, a pogotovu u bolnici Soniat Memorial-Mercy i medicinskom koledžu, kojemu je bio dekanom.

Stariji od ostalih, Doc se malo zadržavao u koledžu i družio s ost-

alim studentima. Svoje je vrijeme isključivo posvetio učenju za ispite i svojoj mladoj ženi, pa se dosad još nije našao u situaciji da bude pozvan pred dekana zbog kršenja discipline ili nečeg sličnog.

– Pretpostavljam da ste ovo vidjeli? – reče Dumoulin više kao činjenicu negoli kao pitanje, pokazujući rukom na gornje novine kad je Doc sjeo nasuprot njegovu stolu.

– Jesam – reče Doc. – Iako ne kupujem »Intelligencera«, imao sam prilike vidjeti što piše.

– I ja – promrmlja Dumoulin, pa još jednom ponovi: – I ja! No, što mi možete reći u vezi s tim člankom?

– To je istina – reče Doc. – Uglavnom je točno sve što piše.

– Vi ste učinili to što tu piše? – pitao je dalje dekan.

– Jesam – odgovori Doc mirnim glasom. – Pucao sam na obojicu.

– Obojicu? – upita Dumoulin s olakšanjem. – To znači da niste bili umiješani u gužvu u salunu?

– Bio sam i tamo.

– Što to, onda, znači – obojicu?

– Ubio sam čovjeka u banci, a što se onog drugog tiče, na njega je pucala moja žena Lynn.

– Gospođa Leroy!? – iznenađeno upita Dumoulin, a na licu mu se načas pojavi zadivljeni smijeh.

– Učinila je to da me spasi – objasni Doc te ispriča ostatak priče.

– Koliko mi je poznato, vi ste radili neko vrijeme u službi mira na Zapadu – bilo je dekanovo slijedeće pitanje.

– Bio sam dva puta zamjenik šerifa Dustyja Foga u Quiet Townu i poslije u Trail Endu – potvrdi Doc – a bio sam i član arizonskih rendžera.

– Pretpostavljam da sada više niste u toj službi?

– Nisam, niti sam to tvrdio!

– Ipak, to znači da ste se vi već nalazili u sličnim situacijama kao sinoć u banci?

– Ne baš u takvim, ali u sličnim.

– Želim reći da ste dovoljno iskusni i da ste sigurno pretpostavljali kako napadači neće biti obazrivi ako im se netko na vrijeme i vješto ne suprotstavi.

– Nisam mogao točno znati njihove namjere, ali mi možete vjerovati da nije bilo vremena za razmišljanje ako sam želio spasiti ženu i sebe.

– U to nisam ni sumnjao! – složi se Dumoulin.

Nakon toga nastala je stanka u razgovoru. Dekan je lupkao prstima po stolu na kojem su bile novine i povremeno pogledavao Doca. Sada je Doc mogao vidjeti da su one druge novine bile »The New Orleans Picayune«. I u njima je pisalo o događajima prethodnog dana, ali na drugačiji način. Opravдавao se postupak Marvina Eldridgea Leroya i nije se dovodio u vezu s njegovim budućim zvanjem.

Dekan je bio impresioniran Docovim držanjem i nasuprot očekivanjima bio sve više sklon da pronade opravdanje njegovim postupcima. Netko drugi možda bi se više branio i više isticao ono što je učinio za ranjenika, tj. vrlo tešku operaciju kojom mu je najvjerojatnije spasio život.

Takvo što Docu nije ni palo na pamet. On se nije želio opravdavati dekanu ili, možda, čak hvalisati, i to zato jer nije osjećao da je kriv, niti da je u nečemu pogriješio.

Već se znalo po potjernicama u policiji da je ubijeni čovjek u banci – traženi razbojnik i ubojica, a o ovom drugom kako se moglo utvr-

điti da je revolveraš po profesiji, plaćenik koji ubija za novac, čovjek koji je sigurno već imao ponekog na duši. I jedan i drugi bi sasvim sigurno ubili Doca da se nije branio. Na kraju je još morao svim svojim znanjem spašavati tog istog čovjeka, koji ga je htio ubiti prije nekoliko trenutaka. Doc nije očekivao da će ga netko zbog toga pohvaliti, ali niti da će mu zamjeriti.

Još je neko vrijeme trajala šutnja. Konačno Dumoulin progovori:

– Nitko nema pravo da vas optuži što ste branili sebe i svoju ženu uz rizik da ubijete zločinca koji vam je prijetio – reče dekan.

– Bilo bi zbilja vrlo žalosno da smo došli do toga da se više ne smijemo ni braniti! Osim toga, mislim da treba pohvaliti svakog onog tko želi pomoći policiji u sličnoj prilici – nastavi Dumoulin. – Ipak, nije mi jasno zašto ste morali ići sa St. Andreom u taj salun prošle noći!?

– Na žalost, morao sam – reče Doc, osjećajući težinu svojih riječi.

– Nadam se da su vas na to naveli zaista važni razlozi – upozori ga Dumoulin. – Po tome kako događaj opisuje »Intelligencer«, jasno je da vam želi onemogućiti nastavak studija na našem koledžu, a to će, bojim se, mnogi u upravi koledža podržati. Na žalost, ponekad takvo novinarsko piskaralo svojim blaćenjem može upropastiti čovjeka koji takvo što nije zaslužio.

– Žao mi je zbog neprilika koje imate sa mnom – reče Doc – ali uvjeravam vas da sam neizostavno morao ići u lokal Coffeeja Dana.

– E, kad je tako, onda mi ispričajte zbog čega – zapovijedi mu dekan.

Doc je započeo svoju priču od početka. Znao je vrlo dobro da o dojmu koji će ona ostaviti na dekana ovisi njegova buduća kari-

jera i hoće li dobiti diplomu medicinskog koledža bolnice Soniat Memorial-Mercy u New Orleansu.

IX

Ako se uzmu u obzir prilike koje su vladale u Lampasasu u to vrijeme, nije bilo preporučljivo ići u lov. Doctor Eldridge Jason Leroy i njegov sin Marvin Eldridge, kojega su već u to vrijeme zvali Doc, odlučili su da ipak okušaju sreću uz Owl Fork, pored rijeke po kojoj je čitav kraj dobio ime.

Na neki način, kao i većina poteškoća koje su u to vrijeme pritiskale ljude u Teksasu – bilo je ljeta 1871 – sukob između obitelji Wensbury i Maudlin, u koji su bili manje-više umiješani svi stanovnici ovoga kraja, vukao je korijene još iz građanskog rata između Sjevera i Juga. Dok su Boone Wensbury i njegovi sinovi, od kojih se dvojica nisu vratila, ratovali na strani Konfederacije, Taylor Maudlin je odlučio da zajedno sa svima svojim ostane kod kuće. Usprkos tome, i on je ostao lojalan Jugu.

Nitko više nije mogao reći tko je bio začetnik, tko je prvi počeo s neprijateljstvima i zašto. Sigurno je da je dio krivice bio na Maudlinovoj obitelji, ali ni Wensburyjev klan nije bio sasvim nedužan. Wensburyjevi su neko vrijeme bili u teškim materijalnim prilikama jer je južnjački novac kojim su raspolagali nakon rata postao bezvrijedan, dok su Maudlinovi dobar dio svog kapitala na vrijeme promijenili u zlato.

Uzrok svada postao je i golemi prostor koji do tada nikada nije bio ogradiwan, a koji su podjednako koristili i jedni i drugi. Stotine četvornih milja pašnjaka počeli su odjednom svojatati i jedni i drugi. Kako je stoka od koje su živ-

jeli počela dobivati na cijeni, tako je rastao i sukob, jer se počelo voditi računa o svakom zalutalom grlu, a pogotovu o onima koja su odrasla na »ničijoj« zemlji, kako se nazivao pojas uz rijeku s jedne i druge strane, a koja još nisu imala nikakvog znaka.

Počelo se tako govorkati da su Maudlinovi stavljali svoj znak na Wensburyjevu stoku i obratno, a počele su se širiti i priče o razlozima zbog kojih Maudlinovi nisu sudjelovali u ratu, a koje nimalo nisu išle u prilog Maudlinovima.

Najgorljiviji u svadama između dviju obitelji bio je najmlađi od Maudlinovih sinova – Japhet, koji je bio sklon nasilju i nepromišljenosti. Iako je znalo biti povremenih oštrijih svada, pa čak i tučnjava između članova obiju porodica, prvi metak, koji je značio konačan raskid, ispalio je Japhet Maudlin. Sada se više nije moglo ni pomišljati na pomirenje, iako je, istini za volju, Japhet bio izazvan od Wensburyjevih, pa i nije mogao drugačije postupiti. Wensburyjevi su najavili osvetu i tako je došlo do otvorenog ratnog stanja između dviju obitelji. Što je najgore, i jedni i drugi odlučili su da pozovu u pomoć plaćene revolveraše. Kako je tu novac bio presudan, moglo se očekivati da će prednost imati Maudlinovi, koji su bili imućniji.

Svada se uskoro proširila na sve članove porodice i na njihove plaćenike, a i većina stanovništva u Lampasasu i okolici pristala je uz jednu ili drugu stranu. Doktor Leroy bio je jedan od rijetkih koji se nije priklonio nijednoj strani. Kao jedini kvalificirani liječnik u tom kraju, a osim toga ponosit po prirodi, izjavio je da će svoje usluge pružati svima koji ih budu zatre-

bali. On je odlučio da bude neutralan.

Takav su njegov odnos do tada obje strane prihvaćale bez posebnih primjedbi. Kako se liječnikov jedini sin spremao u New Orleans na studij na medicinskom koledžu bolnice Soniat Memorial-Mercy, odlučili su da obojica prije rastanka pođu u lov. Prilično su dugo jahali a da nisu naišli ni na kakav trag divljači. Tek kad su se zatekli na imanju udovice Simcock, doznali su od vlasnice, koja je usprkos tome što je živjela na Maudlinovoj strani nastojala ostati neutralna, da bi od njihova lova ipak nešto moglo biti.

Jahali su još nekoliko milja uz Owl Fork, dok nisu došli do mjesta gdje im se učinilo da bi trebalo razgledati tragove. Sjahali su i ponijeli puške sa sobom a njihovi su ih dobro izvježbani konji polako slijedili.

– Što kažeš, Lil Doc? – upita Leroy sina, naslonivši »henrijevku« preko lijeve ruke.

Crne kose, nešto viši od prosjeka, ali zbijen i snažan – Doc je naslijedio svoj izgled većim dijelom od majke. Doc Leroy, njegov otac, bio je lijepe vanjštine, s izrazito blijedim licem, na kojem se ocrtavao pažljivo njegovan brk i tanka brada. Većinom je nosio odijelo poput svih ostalih, pa bi ga se na prvi pogled teško moglo razlikovati od ostalih goniča i ljudi koji su radili na rančevima. Ovom bi opisu trebalo dodati da je bio vrstan strijelac.

Doc je u međuvremenu pažljivo ispitivao tlo koje je bilo izrovano sitnim kopitima, zatim je na kaktusima otkrio tragove zubi, razmišljajući koja bi to vrsta životinja mogla biti. Bio je malo zbunjen, jer nije vjerovao da takva vrst divljači

postoji u ovom kraju, ali je na kraju morao priznati da to može biti samo ona.

– Grivnjasta svinja. – reče Doc.

– Najvjerojatnije ih ima više! To su iste one koje su razrovale vrt udovice Simcock.

– Nisam znao da mogu biti tako velike – promrmlja Doc Leroy. – U svakom slučaju, mislim da smo im se dovoljno približili. One se negdje sada hlade u sjeni. Najbolje je da podemo za njima bez konja.

Nije to bio prvi Docov lov s ocem. Znao je da je bolje ići bez konja, jer neke životinje imaju tako izvježban sluh da mogu razaznati konja s jahačem od onoga bez jahača. Docu je bilo poznato da ova vrst životinja trči vrlo brzo, ali da ne može pobjeći jahaču na konju jer se vrlo brzo umori. No, kako ni on ni otac, usprkos tome što su cijenili meso tih životinja, nisu željeli jedino da ih pohvataju, već da se pozabave, nisu se osvrnuli na to.

Za svaki slučaj, vezali su konje za žbunje i uputili se po tragu. Docova »henrijevka« bila je na popravku, pa je ovaj put uzeo jednocjevku. Draže bi mu bilo da je imao dva metka u cijevi, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog lovačkog principa. Za svaki slučaj, već je u ruci držao rezervni metak kako bi mogao brzo ponovno napuniti pušku.

Nisu prešli ni četvrt milje a već su mogli čuti potmulo roktanje u rijetko razbacanom grmlju. Osim toga, kako je vjetar puhao prema njima, mogli su osjetiti i jak vonj što ga ove životinje ispuštaju iz žlijezde na leđima.

Oprezno su se približavali, ne bojeći se toliko da ih životinje opaze, jer im dobar vid nije bila najjača strana. One su bile poz-

nate po izvanrednom sluhu i hvatanju mirisa.

– Hej, nisam mogao ni pomisliti da su tako velike! – iznenadi se Doc.

– Životinje su izgledale neobično. Kratka vrata, tako da se uopće nije vidio prijelaz od glave na tijelo, koje je bilo kratko i zdepašto na tankim nožicama sa sitnim papcima na njima. Glava im je bila široka i naprijed zašiljena poput svinje, s malim očima i šiljastim ušima. Zubi su im bili drugačije raspoređeni nego u svinja, no to nije umanjilo neugodan dojam pri susretu s njima. Osim toga, ove su životinje bile nešto veće nego što ih se obično nalazilo u ovim krajevima; bile su crne umjesto smeđe, a oko vrata nisu imale ovratnik bijelih dlaka.

– Nemam pojma otkud one ovdje – prošapće Doc Leroy – ni kako su došle tako daleko na sjever. Koliko znam, one se zadržavaju u Meksiku i veće su i opasnije od naših u Teksasu.

– Jesu li isto tako ukusne za jelo? – upita Doc tihim glasom.

– Ne znam – reče Leroy i naskloni pušku na rame spreman da opali. – Najbolje bi bilo da pogledamo – reče a zatim podvikne iz sveg glasa.

Alarm je dan i životinje su se naglo dale u bijeg tražeći najbliži zaklon. Leroy je to učinio namjerno, jer ni on a ni njegov sin nisu htjeli pucati u nepokretne životinje. O svojim daljnjim postupcima Leroy nije upozoravao sina u želji da ga iznenadi – i to je bio dio njihove zabave.

Loveći već više puta s ocem, Doc je znao šta će se dalje zbiti. Zato je gotovo istom brzinom podigao pušku i nanišanio. Žaleći što nema repetirku, Doc je opalio.

Nekako u isto vrijeme opalio je i Leroy, ali je morao priznati da je promašio. Njegov je sin pogodio, ali ne u pravo mjesto, jer je životinja kriknula i pobjegla dalje. Uslijedio je ponovno pucanj iz »henrijevke«, koji je ovoga puta bio točan i jedna se životinja stropoštala na zemlju.

Dok je njegov otac punio pušku, Doc je bio u maloj prednosti, ali opet nije stigao prije oca – toliko je to bila nespretna puška – začuo se ponovno pucanj iz »henrijevke« i još je jedna životinja ostala ležati. Ostatak se izgubio iz vidika, stigavši u zaklon koji je bio vrlo slične boje, pa je na toj udaljenosti bilo gotovo nemoguće razaznati da li se radi o životinji ili grmlju.

– Što je to s tobom, Lil Doc? – upita otac blago se podsmijavajući.

– Znam da smo se dogovorili da ćemo ih otjerati odavde kako ne bi ubuduće nanosili štete, ali sam ipak mislio da ćeš bar jednoga pogoditi i ponijeti kući u Reverend Gazern.

– Mislim da će ona koju sam okrznuo dobro upamtiti da se ne vraća ovamo!

– To je lukavo, moram priznati! Ne znam samo od koga si to naslijedio!

Čitavo to vrijeme obojica su držala puške spremne i polako se približavala pogodnim životinjama. Znali su oni dobro da se pogodena životinja može umiriti, a kad joj se približi, podivlja i može vrlo opasno ugristi lovca. To je pogotovu vrijedilo za ove, koje su bile i veće i jače od uobičajenih primjerala. Oprez se ipak pokazao nepotrebnim, jer su životinje ostale na mjestu mrtve.

– Nevjerojatno, mora da ih je kap udarila – reče Doc praveći se kao da ne vidi rane od metaka.

– Ne misliš li, možda, da su i ove rane pridonijele njihovoj nagloj smrti?

– To je istina, ali, vidiš, ja ih nisam htio oštetiti, pa sam gađao u glavu.

– To sam mogao i misliti – odgovori Leroy – gađao si ih tamo gdje ih je najlakše pogoditi. Znaš i sam da im je glava veća od tijela.

– Malo si pretjerao, ali priznajem da sam pobijeden! – reče Doc i zagleda se u žbunje kamo su preostale životinje pobjegle. Kao pravom sportskom lovcu, nije mu bilo drago da ostavi ranjenu životinju patiti. U takvim slučajevima trebalo joj je skratiti muke.

– Mislim da bih morao pogledati što je s onom koju sam ranio.

– Trebat će nam puške da to sredimo – reče Leroy.

– Ostavit ću moju ovdje – odvratila Doc – nespretna je i presporo se puni. Najbolje bi bilo da me ti štitiš s »henrijevkom«, a ako ustreba, ja ću se poslužiti mojim koltom...

U tom trenutku začuju bat kopita grupe konjanika koji su se naglo približavali. Uskoro su mogli vidjeti da im se približava pet jačača naoružanih puškama.

Kad su prepoznali tko im dolazi u susret i pretpostavili s kakvim namjerama, Doc i njegov otac shvatili su da će im ovaj lov prisjesti.

X

– Što radite na našoj zemlji? – upita Doca i njegova oca čovjek kojega su odmah prepoznali, a ostali su napravili polukrug oko njih.

Vašoj zemlji?! – začudi se Docov otac odmjerivši hladno govornika od glave do pete.

Samo godinu dana stariji od Doca, iste visine i slično građen, Japhet Maudlin je nosio odijelo

zapađnjačkog dendijsa. Smeđa kosa bila mu je duža nego što je uobičajeno, a na blijedom licu poigravao je podrugljiv osmijeh.

Japhet Maudlin je odavna osjećao neprijateljstvo prema mladom Docu. Nikad nije mogao zaboraviti batine koje je dobio jednom prilikom u školi od mršavog i blijedolikog dječaka. Dakako da je Japhet izazvao Doca, jer je oduvijek bio naprasit i nepromišljen, očekujući laku i brzu pobjedu nad mršavim dječakom kojega je više zanimala knjiga negoli skitnja s ostalim dječacima. No Docov je otac sina naučio vještini boksanja jer je i sam u mladosti bio vrstan boksač, iako to nitko nije znao.

Iako su obojica bila svjesna jedva prikrivenog Maudlinova neprijateljstva, više su ih brinuli članovi njegove pratnje. Ohrabren njihovom prisutnošću, rančarov najmlađi sin mogao bi postati prilično opasan.

Iako još mlad, Doc je mogao bez mnogo poteškoća prepoznati s kim ima posla, tko je opasan a tko bi to mogao biti. Trojica u Maudlinovoj pratnji prema njegovu mišljenju nisu bila tako opasna, no za četvrtog se to nikako ne bi moglo reći. Svi su bili odjeveni podjednako, nešto bolje od običnih goniča stoke, opasnog izgleda, s nisko pripasanim revolverima, po čemu se odmah moglo zaključiti tko su i čime se bave.

To se ne bi moglo reći za četvrtoga, koji je ostavljao poseban dojam. On nije nosio pušku, a odjeća mu je bila funkcionalna, bez suvišnih ukrasa i znakova. Njegovo je odijelo bilo nalik onome koje bi obukao dobro stojeći rančer za vrijeme obilaska svog imanja. Sa svake strane širokog, tamnog opasača virile su bjelokosne drške neo-

bičnih malih revolvera. Lijepog izgleda, potamnjelog lica od sunca, on nije nalikovao na grubog revolveraša kojemu je ubijanje svakodnevnna zabava. Umjesto toga, njegov je izgled odavao snagu i inteligenciju, ali pomiješanu s gorčinom.

Iako nisu mogli vidjeti inicijale uvezane na drškama revolvera, Doc i njegov otac ipak su ga prepoznali. Mnogo su puta čuli priče o njemu, a često su im ga i opisivali, iako se ovdje nalazio tek nekoliko tjedana. Ime mu je bilo Hayden Paul Lindrick. Karijeru je započeo kao oficir u vojsci Konfederacije, da bi postao ono što je danas pošto su mu za vrijeme rata skitnice poubijale obitelj i spalile kuću. Od tih su skitnica mnogi poslije postali članovi omražene državne policije koja je zamijenila teksaške rendžere po završetku rata između Sjevera i Juga. Brz, nezadrživ, inteligentan, čak i u ovoj profesiji postigao je veliku reputaciju, pa ga je Taylor Maudlin doveo na ranč da rukovodi ostalim revolverašima.

– To je naš ranč – još jednom ponovi Japhet Maudlin. – Nikome tko nas prije ne pita, nećemo dozvoliti da se ovdje pojavi.

– Znaš li ti što ja mislim o tebi? – razbjesni se Docov otac i, ne obraćajući pažnju na ostale, nastavi: – Sretan sam što nisam bio ovdje kad si se rodio, jer sam sebi ne bih nikad mogao oprostiti da sam ti ja pomogao pri dolasku na svijet!

– Što to znači... – otpočne Maudlin rečenicu i ne dovrši je jer je s priličnim zakašnjenjem shvatio što mu je Leroy istrusio u lice. Automatski je pokušao da ispravi smjer puške koju je držao na koljenima i koja je dotad bila usmjerena u stranu.

– Ne čini to! – zaprijeti mu Leroy stojeći ispred njega sa svojom »henrijevkom« u mnogo boljem položaju. – Nećeš uspjeti prije mene, a ako budeš pogođen, upozoravam te da je dalek put do drugog liječnika, jer nemoj očekivati da ću ja vlastito tane vaditi iz tebe!

– Stani! – Bio je to Lindrickov glas koji je, iako upućen Maudlinu, bio zapravo zapovijed koja se ne ponavlja. To su shvatila i preostala trojica revolveraša, pa su odustala od bilo kakvog pokušaja miješanja. Zadržavši u potpunosti svoj mir i dostojanstven izgled, Lindrick je također držao svoje ruke mirno na sedlu, odmjeravajući lovce od glave do pete.

– Mogu li doznati tko ste vi? – upita Lindrick.

– Zovem se Leroy – predstavi se Docov otac, ne želeći se upuštati u otvoreni sukob, a s druge strane osjećajući da to u dobroj mjeri ovisi upravo o Maudlinovu šefu plaćenika. – Ja sam ovdašnji liječnik, a ovo je moj sin.

– To što krpaš pijance i skitnice, neće ti pomoći... – Maudlin je htio nastaviti s izljevom svoga gnjeva, ali se susreo s ledenim Lindrickovim pogledom, pa su mu riječi zamrle na usnama, a i pušku je ostavio na miru.

– Čini se da ste imali uspješan lov, doktore! – reče Lindrick pošto se uvjerio da je sina svog poslodavca prekinuo u nepoželjnim namjerama.

– Ne u potpunosti onakav kakav smo željeli – odgovorit Leroy pa, kao znak dobre volje, makne »henrijevku« iz desne ruke i pokazuje njome obližnje grmlje. – Ove svinje prošle su noći potpuno uništile vrt udovica Simcock, pa smo odlučili da im damo lekciju kako se poštuje tude vlasništvo. Jedna

nam je, međutim, ranjena pobjegla tamo...

U tom trenutku, kao potvrda Le-royevih riječi, iz grmlja izjuri ranjena svinja. Očito da je tamo naišla na loš prijem neke pume, pa joj nije preostalo drugo nego da odjuri u suprotnom smjeru od željenog, nesvjesna da ide u susret još većoj opasnosti. Kad je otkrila da je okružena neprijateljima sa svih strana, podivljala od bola, uz bijesne krikove odlučila se baciti na prvog čovjeka.

Pojava i krici bijesne životinje preplašili su konje. Ovako razjarena, u punom trku, učini se mnogo većom nego što su očekivali. Potvrdilo se ono što su Doc i njegov otac govorili – glava joj je bila golema i sigurno predstavljala polovinu ukupne težine; iskešenih zubi u velikim čeljustima djelovala je prilično zastrašujuće, pa nije čudo da je svih pet konja odmah reagiralo.

Uhvaćen nespreman na sedlu, Maudlin je skliznuo s konja, a njegova skupocjena puška odletjela u zrak. Još je dobro prošao, jer se spretno dočekao pri padu, ali njegov je konj odjurio pomahnitalo poskakujući na dvjema nogama.

Od trojiče jahača još se jednom dogodila slična nezgoda, a druga su se dvojica jedva uspjela zadržati u sedlu. Lindrick je prošao najbolje. Izvrstan jahač i vrlo iskusan u najrazličitijim prilikama, poznavalac konja, on je uz sjajne reflekse uspio smiriti svoga konja bez većih poteškoća. Mora se priznati da je njegov konj bio i dobro izvježban, pa se i nešto manje uznemirio od ostalih. On je tako jedini u tim trenucima bio i gospodar situacije.

Lindrick je odmah shvatio što se

dešava na drugoj strani i kome prijeti najveća opasnost.

Cilj napada životinje bio je Leroy, koji joj je bio i najbliži. On je u istom času desnom rukom ponovno uhvatio pušku, pa pokušao napraviti korak da se skloni od udara životinje. No spotakao se, pao na zemlju, a puška mu je ispala iz ruku. Shvatio je odjednom da više neće stići dohvatiti pušku, usmjeriti je na životinju i opaliti.

Videći da mu se otac našao u nezavidnoj situaciji, Docu je postalo jasno da mu mora brzo pomoći. Jednocijevka koju je držao u ruci nije bila podesna za takvo što. A kako nije smio riskirati, odlučio se za jedino rješenje – revolvere.

Iako mu je konj pod njim poigravao, Lindrick je dohvatio desnom rukom revolver sa svoje lijeve strane na poznat vojnički način i pokušao ga usmjeriti prema životinji. Odmah je shvatio da neće moći tako jednostavno spasiti liječnika. Koliko su god njegovi mali revolveri bili spretni za borbe izbliza, toliko je njihov nedostatak bilo gadanje s ovakve daljine. Najviše što je mogao postići bilo je da prestraši životinju i natjera je da skrene, ali ništa više od toga.

Postavivši se prema jurećoj životinji, Doc odbaci pušku, raširi noge, nagne se malo naprijed i rasporedi pravilno težinu na obje noge, pa izvuče revolver iz opasača i opali. Pogodio je cilj, ali nedovoljno da bi spriječio životinju u napredovanju.

To se dogodilo prije nego što je Lindrick uspio pravilno usmjeriti svoj revolver. Kad je čuo pucanj, pogledao je u smjeru gdje se nalazio Doc, zadivljen spretnošću i brzinom kojom je Doc djelovao. Štoviše, iznenadio se kad je vidio

kako je Doc nastavio svoj obračun sa životinjom.

I drugi je put Doc usmjerio svoj revolver prema životinji, ali je ovoga puta svoju desnu ruku oslonio na dlan lijeve kako bi pogodak bio što sigurniji. Metak je pogodio svinju na pravo mjesto, točno ispod uha, tako da ju je odmah ubio, no kako je bila u trku, iako se stropoštala na zemlju, još se malo odsklizala te je gotovo dotakla noge Docova bca.

– Hej! – uzvikne Leroy s olakšanjem gledajući u zgrčeno tijelo životinje ispred svojih nogu. – To je bi pogodak, Lil Doc!

– Sitnica! – odgovori Doc u šali i sam osjetivši golemo olakšanje.

– Ne bi bila sitnica da se nije našao netko tko ju je spriječio u njenoj namjeri – prizna Leroy.

– Do vraga – začuje se odjednom glas Japheta Maudlina – neka mi netko dovede moga konja!

Na te bijesne riječi, Doc i njegov otac postanu ponovno svjesni situacije u kojoj se nalaze – i njihova susreta s jahačima, i razgovora s Maudlinovim sinom. Japhet Maudlin i još jedan od trojice plaćenika ostali su bez konja, koji su pobjegli u smjeru odakle su došli. Ostali, koji su bili u sedlima, nisu ni pokušavali da toj dvojici pomognu. Usprkos jadikovkama Japheta Maudlina, Lindrick se nije osvrtao na nj, već je s izuzetnim zanimanjem promatrao dvojicu lovaca i dalje držeći u ruci svoj mali revolver.

– Odlični pogoci, mladiću! – reče Lindrick i vrati revolver za opasač.

– Hvala – odvrati Doc, koji nije htio pokazati da je impresioniran pohvalom vrhunskog profesionalca u toj vještini. – Kako je otac odlučio da sjedne i da se malo od-

mori baš u tom trenutku, mislio sam da netko mora nešto poduzeti.

– Bolje bi bilo da netko pronade i dovede mi već jednom moga konja! – zaurla ponovo Japhet.

– Shabber, pusti ga pred sebe – reče mirno Lindrick – a ti Czonka jaši zajedno s Walthamom.

Obojica poslušaju bez primjedbi, a na Japhetove se zahtjeve nitko nije ni osvrnuo. Sabravši se, Japhet Maudlin pokupi svoju pušku i baci se u sedlo iza visokog i vitkog Lena Shabbera, a Czonka je već bio iza Walthama.

– Što ćemo s ovom dvojicom? – upita Maudlin prije nego što su krenuli.

– Ja ću se pobrinuti za njih – reče Lindrick – a vi bolje potražite svoje konje, i to što prije!

Na te riječi oba konja krenu. Maudlinovi plaćenici nisu polagali mnogo važnosti riječima mladog Japheta. Oni su dobili zapovijedi od Lindricka, a naučili su da ih treba bez pogovora izvršavati, pa su tako i učinili.

Kad su se jahači izgubili iz vida, Lindrick pride bliže Docu i njegovu ocu. Njegovo je lice sada bilo bezizražajno, iako je još maločas na njemu bio podsmijeh kad je gledao za mladim Maudlinom.

– Čini mi se da baš ne cijenite mnogo Japheta Maudlina – primijeti Leroy držeći i dalje u desnoj ruci »henrijevku«.

– Mislite li da bih trebao? – upita mirno Lindrick.

– Pa, radite za njega – reče Leroy.

– Radim za njegova oca – ispravi ga Lindrick.

– A tako – promrmlja Leroy pa nastavi: – Znači, Taylor Maudlin je čvrsto odlučio da zatvori ovu stranu »Fork Rangea«?

– Samo do ranča »W« i njegovih

pristalica – odvrati Lindrick. – To je mjera opreza kojom bi se trebali spriječiti sukobi.

– Ovo je područje bilo oduvijek otvoreno za sve – primijeti Leroy pa pokaže lijevom rukom uokrug. – Maudlin na to nema nikakva prava, baš kao ni Boone Wensbury na drugoj strani Owl Forka do Slipper Creeka.

– Teško je reći tko ima na što pravo, doktore – reče Lindrick, ne mijenjajući ni izraz lica ni ton svoga glasa. – Sigurno ste čuli onu legendu o starorimskom generalu koji je kad su od njega zatražili da obavi neki vrlo nepopularan zadatak, pokazao na svoju legiju i rekao: »Pitajte njih!«

– Čuo sam to – reče Leroy prilično iznenađen, jer ne samo da je pogrešno ocijenio Lindrickov karakter, nego nije ni u snu mogao pretpostavljati da se radi o obrazovanom čovjeku kojemu nije sva pamet u prstu za okidanje revolvera.

Lindrick je bio inteligentan i obrazovan, izvanredna kombinacija u svom zvanju. Nakon kraće šutnje, Leroy doda:

– Kad je već riječ o tome, pročitao sam ja i Gibbonovu knjigu »Rušenje i pad Rimskog carstva«.

– I ja. – odvrati Lindrick i nastavi: – A najvjerojatnije znate i onu priču o čovjeku koji je iznajmio radnika da mu pomogne sagraditi kuću, a ovaj se pokazao vrlo lijenim i nemarnim. Zato mu čovjek reče: »Moramo brže raditi, ni Rim se nije sagradio za jedan dan!« A ovaj mu odgovori: »Zato se ja i ne žurim toliko!«

– I to sam čuo! – nasmiješi se Leroy.

– Koliko ja znam, doktore – nastavi Lindrick, opustivši se ipak malo nakon ove igre riječima s

Docovim ocem – vi ste izjavili da se nećete priklanjati nijednoj strani u ovom sukobu.

– Niti neću – potvrdi Leroy.

– To je dobro, samo ne znam dokle ćete to moći – nastavi Lindrick pa još jednom odmjeri Leroya i mladog Docu. – Najvjerojatnije vam nije potreban ovaj savjet, ali morali biste biti vrlo oprezni kad se sretnete s nekim od plaćenih revolveraša ili – što je još gore – mladih usijanih glava s bilo koje strane. To što ste liječnik, neće vam pomoći ako dodete s nekim od njih u sukob!

– Imat ću to na umu – obeća Leroy, pa nastavi: – Ali, ako Maudlin pokuša da zatvori...

– Neće on pokušati, doktore, on je već zatvorio »Fork Range« južno od Owl Creeka. – prekine ga Lindrick. – Dakako – samo do ranča »W« i njegovih pristalica!

– A što ako to podrazumijeva i one koji nisu uz njega?

– U tom slučaju – odgovori Lindrick i pritegne konja. – morat ću učiniti ono za što sam plaćen!

Nakon toga Lindrick okrene konja i odjaši.

– To je čovjek s kojim se ne bih rado sukobio, Lil Doc – reče Leroy sinu gledajući za Lindrickom.

– To je neobičan čovjek – reče Doc. – Moram priznati da sam već imao prilike vidjeti priličan broj ljudi njegove vrsti, ali ovakvog još nikada nisam sreo!

– Zbog toga je i tako opasan – prizna Leroy, pa nastavi sa smiješkom: – A sada da se pobrinemo za ovu divljač, nećemo je valjda ovdje ostaviti!

Lindrick se u međuvremenu već spuštao s druge strane brežuljka. Oдавde je na pola milje mogao vidjeti grupu jahača. Konji su, znači, pronađeni. Međutim, gledajući

malo bolje, mogao je zapaziti da su s njima još četiri novopridošla ja- haća.

— Čuli smo pucnjavu, pa smo došli vidjeti što se dešava, gospo- dine Lindrick — objasni Taylor Maudlin kad je Lindrick dojahao do njih. Iako grub, Maudlinov je glas odavao obrazovnog čovjeka.

— Japhet kaže da je došlo do su- koba s Docom Leroyem i njegovim sinom.

— Teško da bi se to tako moglo nazvati — odgovori Lindrick. — Oni su bili u lovu.

— Na našoj zemlji! — pobuni se Japhet. — Rekao si da otjeramo svakoga kojega ovdje nademo!

— Rekao sam da otjerate sve one koji podupiru ranč „W“ — ispravi ga Maudlin.

— To znači — javi se Czonka — da je protiv nas svaki onaj koji nije s nama.

— Ne sjećam se da te je netko pitao za mišljenje! — ledenim će glasom Lindrick gledajući u oči Czonku.

Czonka je samo kratko izdržao njegov pogled, pa iako je držao pušku u ruci, nije mu ni na kraj pameti bilo da je upotrijebi. Spu- stio je pogled zacrvenjevši se do ušiju.

— Ne bih htio ponavljati — reče zatim Lindrick sasvim mirno, po- što je ponovno uspostavio autori- tet nad svojim potčinjenim, — ali najlakši put da se prekrši zakon u ovakvoj situaciji jest izazivanje neprilika s ljudima koji nisu ak- tivno umiješani u sukob.

— Zakon? — upita Japhet. — Dirk Damon je bacio svoju še- rifsku značku, a nitko je drugi ne želi preuzeti!

— To je točno — prizna Lindrick. — Samo to ne bi trebalo razumnog čovjeka zavarati. On je nije odba-

cio jer se preplašio, već zato što je svjestan da je pravo na jednoj i na drugoj strani.

— I vi tako mislite, gospodine Lindrick? — upita na to Frank Maudlin, smatrajući takvu izjavu nelojalnom prema Maudlinovu klanu.

— Nisam plaćen da istražujem na čijoj je strani pravo — odgovori Lindrick hladno. — Plaćen sam da se pobrinem kako bi tvoj otac izi- šao pobjednikom iz tog sukoba!

— Zadovoljan sam onim što ste rekli — izjavi stari Maudlin i prije- korno pogleda svog najstarijeg sina. — Zato ćemo vas saslušati dokraja!

— Osim toga, ovdje se ne radi samo o mjesnom šerifu, na kojega ipak treba misliti — nastavi Lind- rick.

— Zar da se bojimo Davisove smrdljive Državne policije?! — iz- lane Japhet, a njegov otac to po- prati priličnim negodovanjem.

— Ne treba ni njih olako uzimati — nastavi Lindrick pošto je Maud- lin ušutkao svog najmladeg sina.

— Dobro znam kakva je većina njih. Ipak se mora priznati da je guverner Davis lukav političar. On je uvidio otkuda dolazi novac ovamo i tko ga donosi. Njemu je stalo da omogući što veći razvoj trgovine, za što je potrebno da osi- gura putove kako bi Teksas stao ponovno na svoje noge. Stoga se on prilično trudi da pomogne lju- dima da zaborave ponašanje Državne policije, te želi uspostaviti red i zakon. Da bi to postigao, zapo- slio je nekoliko vrlo sposobnih i odlučnih ljudi u policiji.

— Što se oni nas tiču! — po- novno upadne Japhet, ali ubrzo za- šuti pred ljutitim očevim pogle- dom.

— Mene se ne tiču — prizna

Lindrick – Ali bi se tebe i tvog oca mogli ticati. Vi vrlo dobro znate da se ovaj sukob mora riješiti u lokalnim okvirima, i to sa što manje buke.

– To me mnogo ne brine – primijeti Maudlin, iako je njegovu glasu nedostajalo uvjerljivosti.

– To vi sami morate odlučiti – odvrati Lindrick. – Mene ste unajmili samo da vas posavjetujem. Ono u što sam siguran jest staro pravilo da ne valja pružiti priliku drugome da iz bilo kojeg razloga sklonost javnosti preokrene u svoju korist. Obračunavati se ili učiniti nešto nažao čovjeku koji je vrlo poznat i popularan u ovom kraju, kao što je doktor Leroy, bio bi baš takav potez!

XI

– Da sam po prirodi sumnjičav – izjavi Dirk Damon gledajući u svojih pet karata što mu ih je upravo podijelio najmlađi od četiri igrača pokera koji su igrali u dnevnoj sobi kuće doktora Leroya – začudio bih se otkud mi tri pika koja sam vidio jednog za drugim kad sam presjekao karte.

Usprkos toj primjedbi, na Damonovu licu, ogrubljelom od vjetrova i sunca, bio je osmijeh. Donedavno šerif u Lampasasu, Dirk Damon je bio prilična ljudina, čovjek čije su se zapovijedi morale slušati – tako je izgledao i sada, iako je samo kartao s prijateljima.

– Nije u redu gledati donje karte pri presijecanju – protestirao je mladi Doc, pretvarajući se kao da nije shvatio optužbu na svoj račun. – Je li tako Joe?

To je pitanje bilo upućeno čovjeku srednjih godina, koji je nekad imao crnu kosu, a danas mu je veći dio bio sijed. Bio je otmjeno odjeven i sjedio nasuprot Docu.

Joe Brambile je i izgledao i govorio više kao bogat predratni južnjački veleposjednik negoli kao profesionalni kockar. Besprijekorno ureden, izbrijan i počesljan, sa čizmama koje su se sjale, teško bi tko mogao primijetiti da na lijevoj strani ispod kaputa nosi mali džepni revolver, nešto poput onih Lindrickovih. Revolver se nalazio u horizontalnom položaju, tako da je bio pogodan za naglo i neočekivano izvlačenje.

– Nije da zagovaram sina, ali to stvarno nije u redu, Dirk – nastavi sa šalom Leroy, koji je bio gotovo siguran da je Doc upotrijebio jednu od vještina kojima ga je naučio Brambile, da bi podvalio Damonu. – Meni se čini, Dirk, da ti ne znaš gubiti, i to je sve!

– Ali znam dobivati – ispravi ga Damon pa podvostruči ulog koji je stajao pred njima. – Varate se ljuto ako mislite da me jedan nedorasli pokeraš, kojemu još mlijeke iz usta teče, može nasamariti!

– Hej, mama! – javi se Doc. – Zar me nisi oduvijek učila da s gostima postupam kao sa članovima obitelji.

– Dakako da jesam odgovori viša i mršavija od dviju žena koje su sjedile na drugom kraju sobe i promatrale igru zabavljajući se na račun igrača.

Smeđe kose i blijeda lica, Aline Leroy bila je zrela žena na kojoj su se još vidjeli tragovi mladenačke ljepote. Kao i njezin muž, uživala je velik ugled u čitavom kraju jer je mnogo puta prisustvovala i pomagala doktoru Leroyu u njegovim operacijama, zatim pri porodima i sličnom.

Tri su dana prošla od lova na divlje svinje a da se nije ništa dogodilo, barem što se tiče grada Lampasasa. Damonovi su bili stari pri-

jatelji s Leroyevima, pa su često izmjenjivali posjete. Dolazak novog gosta pridonio je odluci da se odigra partija pokera i da se ne čeka večera.

Od dana kada je Leroy spasio život Joeu Brambileu, teže povrijeđenom u sukobu s nekim kartasem koji nije znao gubiti, kockar je postao odani prijatelj obitelji Leroy i često bi svraćao pod njihov krov. Iako se nije služio trikovima, Brambile ih je, manje ili više, sve dobro poznavao. Dok se liječio i ležao kod Leroya, naučio je mnogima od njih mladog Doca, kojemu je to bila neka vrst zabave.

On se tako uvježbao da se ponekad dešavalo da ni sam Brambile ne zamijeti neki od trikova kojega je naučio. Doc se, dakako, njima služio u domaćem društvu, okrećući igru na šalu, s time da bi u slučajju kad bi dobio na nepošten način – vratio novac suigračima.

– Što da radim, jednom sam prevario oca, pa sada moram i svakoga od vas, inače bi to bilo nepravedno!

– Nemojte me ništa gledati! To je naslijedio od majčine porodice – reče Leroy tihim glasom.

– Kako bi bilo da pogledamo je li večera gotova! – predloži Aline Leroy pomirljivim glasom gospođi Damon.

– Pitanje je da li uopće išta zaslужuju – promrmlja kroza smijeh gospođa Damon, koju je zabavljalo sve ovo što se zbivalo oko nje.

– Ma ne zaslужuju, ali moglo bi biti i gore! – doda Aline.

– Kako? – zainteresira se gospođa Damon.

– Mogli bi prestati igrati ovu glupu kartašku igru i sastaviti brijački kvartet – objasni joj Aline dovoljno glasno da je svi za stolom

čuju. Zatim ustane od stola. – Ako to učine, znači da će početi pjevati.

Ostavivši muškarce da završe, obje žene pođu u kuhinju. Jelo je upravo završavala vješta kuharica Molly Down-Stream. Krupna i vesela, napola Meksikanka, a napola Indijanka, Molly je ostala kod obitelji Leroy otkad ju je liječnik jednom prilikom spasio i izliječio pošto je napustila svoje pleme. Ona se odužila velikom brigom kojom je vodila kućanstvo. Osim toga, naučila je mladog Doca mnogim indijanskim vještinama liječenja, kao i poznavanju ljekovitih biljaka.

Usprkos Docovim trikovima, Brambile je imao najjaču kartu. Prije nego što su mogli nastaviti s igrom, ušla je u sobu Molly.

– Ako želite jesti, dajte da postavim stol za večeru! – zatražila je Molly. – Ionako nijedan od vas ne igra dobro poker.

– Znaš li što? – upita Leroy Joea pomakavši unatrag stolac. – Komanci to drugačije rješavaju. Oni tuku svoje žene!

– A što mislite, zašto sam ja ostala ovdje živjeti s vama! – objasni Molly njegovu misao dokraja.

Smijujući se, muškarci su se odmakli od stola i okupili oko kamina očekujući jelo.

– Što se inače ovdje dešava? – upita Brambile zapalivši cigaretu.

– Ništa naročito – odgovori Damon kao da je pitanje bilo njemu upućeno. Znao je on na što Brambile cilja. – Barem ne u gradu! Što se zbiva na rančevima, to ne znam. Ako i ima čega, onda u to još nisu umiješali grad.

– Nisi li pokušao da to ispitaš? – upita kockar znajući s kakvim je uspjehom Damon obavljao svoje dužnosti šerifa, primijetivši ujedno da na njegovu kaputu više nema prikačene šerifske zvijezde.

– Ne mogu reći da nisam – odgovori Damon, kojemu je bilo – čak i pred dobrim prijateljima – teško priznati da je odustao od daljnjeg vođenja brige oko provođenja zakona u Lampasasu. – Vratio sam značku, Joe!

– Sigurno si za to imao dobar razlog – primijeti Brambile.

– Mislio sam – nastavi Damon – Boone Wensbury i Taylor Maudlin stajali su uvijek uza me kad mi je trebala njihova pomoć. Sada se ni jedan ni drugi ne daju učiti pameti. Po mome, ni jedan ni drugi nemaju potpuno pravo. Da sam ostao, ubio bi me jedan ili drugi misleći da drugome pomažem.

– I ja sam mu to savjetovao – reče Leroy – kao i to da pošalje po Državnu policiju.

– Slažem se s tobom, Leroy! Mislim da je to najbolje – reče Brambile. – Oni imaju snage i moći da srede tu situaciju, pa da vidimo što će se desiti ako netko od njih strada!

– Sada u policiji ima zaista dobrih momaka – bunio se Damon – a one koji su se zamjerili ljudima, poslali su dalje na Zapad gdje...

– ... su primanja manja, a opasnosti veće! – nastavi njegovu rečenicu Brambile. – To je u redu, Dirk! Znam da nijednom poštenom policajcu nije ugodno kad se govori kako i među policijom ima nepoštenih. Ipak me neće uvjeriti da su svi ljudi sa šerifskom značkom istoga kova!

– Mora se priznati da Državna policija nije dosad ispunila svoju ulogu kako bi trebalo – javio se Doc. – Trebat će mnogo vremena da ljudi promijene svoje mišljenje o njoj.

– To je točno – složi se Damon na kraju. – Bilo kako bilo, ako i nisam više šerif, još sam u gradu...

– Slušajte! – upozori ih Molly. Svi odjednom okrenu glave prema onoj strani kuće gdje je bio ulaz. – Dolaze jahači!

Nakon Mollynog upozorenja zamro je razgovor. Kao što je rekla, netko se približavao. Čuli su sve glasnjiji topot konja, iako nisu mogli razaznati o koliko se jahača radi. Ipak, po trku kojim su se jahači približavali kroz mrak moglo se zaključiti da im se žurilo i da ih ovamo dovodi hitan razlog.

Na brzinu su izmijenili poglede. Iako nitko nije ništa rekao naglas, mislili su isto. Nije li to znak da su sukobi počeli i u gradu?

– Najbolje da pogledamo i vidimo o čemu se radi – reče Damon i uputi se prema vratima.

– Čini se da su četvorica – primijeti Doc koji je pošao za Damonom, kao što su učinili njegov otac i Brambile. – Prošli su pored zatvora! Ne bih se začudio da dolaze ovamo.

– Moglo bi biti – reče Damon, pa dohvati opasač koji je visio na vješalici i pričvrsti ga oko pasa.

– Zašto bi to morao biti netko s rančeva? – reče Leroy.

– To je točno – složi se Doc, pa i on opasa svoj revolver. – Ipak, dok ne utvrdimo o kome se radi, ja se ovako mnogo bolje osjećam.

– Teškoća je u tome, mladiću – primijeti Brambile dok je Doc vezao opasač – što nemaš povjerenja u ljudsku prirodu!

– U ljudsku prirodu imam – odvrati Doc – samo ljudima ne vjerujem! Ali kad je već tako, ne znam zašto ste vi, koji vjerujete ljudima, otkopčali svoje kapute.

– Naglo je zatoplilo – reče kucakar, iako je svima bilo jasno da je Brambile otkopčao kaput kako bi lakše dohvatio revolver ako bude potrebno.

– Nismo pogriješili kad smo rekli da su se zaputili ovamo.

I posljednji trag neozbiljnosti izgubio se sada s lica ljudi. Jahači su se zaustavili pred kućom, a po šumovima pred vratima moglo se zaključiti da silaze s konja. Leroy otvori vrata, a Doc pode za njim. Iako je prvi uzeo opasač i naoružao se, Damon je ostao zajedno s Brambileom u predvorju. Čak su obojica zauzela takve položaje da, po mogućnosti, ostanu neprimijećeni od došljaka.

Dovoljan je bio jedan pogled da Doc i njegov otac shvate kako su njihove bojazni bile opravdane. Dva jahača već su pomagala trećem da side s konja. S druge strane već je sjahao s konja, s velikim povezom oko glave. Hayden Paul Lindrick i oprezno se približavao kući.

– Bio bih vam vrlo zahvalan ako biste zatvorili vaša vrata prije nego što pridem bliže, doktore – zamoli Lindrick, koji se zaustavio na mjestu gdje je dopiralo svjetlo iz kuće. – Vjerujete mi da imam razloga što ne želim da sa svojim ljudima budem suviše dugo izložen svjetlu.

– Mislim da razumijem – hladno će Leroy, uočivši sasvim jasno kako krv probija ispod Lindrickova poveza. S druge strane, činilo se da je čovjek kojega su ona druga dvojica nosila u vrlo lošem stanju. – Podite ovdje nadesno! Tako ćete doći do vrata i izbjeći svjetlo iz kuće.

– Hvala – odvrati Lindrick – samo da prije prihvatim konje...

– Učinite kako sam vam rekao – oštro ponovi Leroy.

– Nisu nas slijedili, koliko mi je poznato – otpočne Lindrick – ali...

– Ne tiče me se jesu li vas slije-

dili ili nisu – prekine ga Leroy. – Došli ste k meni po liječničku pomoć, i ja ću učiniti što mi moj poziv nalaže.

– Možda ranč »W« neće biti oduševljen time što nam pomažete – upozori ga Lindrick. – U svakom slučaju, možete računati na...

– Radije ne bih! – odlučno je Leroy odbio zaštitu. – Ne radim niti sam radio za Maudlina. Nego, bolje bi bilo da požurite, jer vidim da ste povrijeđeni i da niste jedini kojemu treba hitna liječnika pomoć.

– To je točno – složio se Lindrick – samo što je onaj drugi u još gorem stanju od mene. Hej, vi, tamo, požurite malo!

– Samo ne prebrzo – prosikće kroz zube Leroy, jer je primijetio kako su na ove posljednje Lindrickove riječi ona dvojica požurila korak. – Tko zna u kakvom je stanju! Svaki prenamagli pokret mogao bi mu više štetiti nego koristiti!

– Podi i pomogni ocu, momče! – šapne Damon Docu, ne otkrivši svoju prisutnost. – Joe i ja ćemo pripaziti s ove strane!

Doc zahvalno kimne glavom, pa pode za ocem i došljacima.

Budući da je već dugo godina bila liječnikova žena i živjela na Zapadu, Aline Leroy je odmah znala o kakvom se posjetu radi. Ona je donijela svjetiljku u Leroyevu ordinaciju i upravo pripremala drugu kad se na vratima pojavio njezin muž s ranjenicima.

– Rekla sam Molly da stavi grijati vodu, Eldridge!

Aline Leroy je tako zvala svoga supruga samo u izuzetnim situacijama, a po njezinu je mišljenju jedna od takvih bila i ova.

– Mogu li ja što učiniti? – zapita ona muža.

– Pripremi kavu i donesi mi

bocu s viskijem – odgovori joj Leroy na brzinu.

Kao što je to Leroy odmah primijetio, Lindrickova je rana bila slabo povezana, pa je ispod poveza krv probijala na sve strane. Usprkos tome, Leroy je znao da je njegova ozljeda manje opasan.

Ljudi koji su došli s Lindrickom nisu bili revolveraši. Bila su to dvojica gonika s Maudlinova ranča. Jedan je od njih čak bio Docov prijatelj. Zahvaljujući crvenoj kosi, dobio je nadimak Rusty. Čovjek koji je bio napola bez svijesti kad su ga unijeli, pogođen u desnu stranu tijela, bio je Taylorov sin Arnold.

– Išli smo za stadom kad... – počne Rusty Willis čim je ušao.

– Ne tiče me se uopće što ste radili niti što se dogodilo! – odijelje Leroy. – Položite ga što možete pažljivije na ležaljku, a onda mi se maknite s očiju!

– Odmah, doktore – složi se Rusty, pa odmah poslušaj doktora. Znao je on vrlo dobro kakva je Leroyeva reputacija: nije dozvoljavao neposluh ni bilo kakvo ometanje kad se prihvaćao liječenja.

– Vi podite tamo i sjednite na stol, gospodine Lindrick! – reče Leroy. – Dozvolite da vam moj sin pogleda ranu na glavi.

– Možete vjerovati doktoru da će to njegov sin obaviti jednako dobro kao i on sam, gospodine Lindrick – reče Rusty.

– Baš ti hvala, Rusty, vjerujem da si sada potpuno umirio gospodina Lindricka! – podrugljivo će Leroy.

Usprkos tome, bilo mu je vrlo drago kad bi netko pohvalio njegovu sina.

– No, kad baš hoćete da vam pokaže što zna, neka to učini –

reče Leroy i pogleda sina. – A ti se prestani smješkat, momče, već pomogni pacijentu koji te čeka!

XII

Doc je vrlo ozbiljno shvatio očeve riječi, jer ne samo što je morao izvršiti očevu naredbu, već je to bila još jedna prilika da dokaže koliko je od njega naučio i koliko je spreman da se posveti zvanju liječnika u najskorijoj budućnosti. Hayden Paul Lindrick sjeo je za stol, kako mu je bilo rečeno, i odmah pokušao skinuti privremeni povez s glave. No to nije bilo tako jednostavno, jer se krv skrutila a povez prilijepio uz ranu. Pri pokušaju da ga skine, Lindrick se namrštio od bola.

– Nema potrebe da preda mnoom pokazuje koliko ste hrabri – upozori ga na to Doc, koji je Lindrickove pokušaje popratio očitim negodovanjem. – Pogotovu – nastavi Doc – ako time meni zadajete samo više posla.

– Od sada ću vas pažljivije slušati, doktore – odvrati Lindrick uz slab smijeh, jer se Doc počeo ponašati i govoriti poput svog oca.

– Doktor još nisam, ali se nadam da ću postati jednoga dana – reče Doc pa povisi glas: – Mogu li se nadati da će mi netko ovamo donijeti vruće vode?

– Neka me davo nosi ako se nisi počeo ponašati kao tvoj otac! – opsuje Molly, koja je u taj čas ušla u prostoriju noseći lonac s vrućom vodom i čistu tkaninu za premotavanje. – Tko će još njega izdržati u ovoj kući!

– Evo što znači odana posluga, puna poštovanja prema glavi kuće! – reče Doc, pa se okrene prema majci, koja je donijela bocu viskija i čašu. – Viski će nam ovdje trebati, mama! Bojim se da će vam tre-

bati dobar gutljaj, gospodine Lindrick!

– Zaista?! – iznenadi se ovaj.

– Ako ne dok vam sređujem ranu – nastavio je veselo Doc – a ono svakako kad vam pokažem račun!

– U tom slučaju stvarno je bolje da malo popijem – prihvati Lindrick pa iskapi čašu koju mu je ponudila Aline Leroy. – Zaista sam vam zahvalan, gospodo!

– Ne znam da li treba zahvaljivati, jer je to viski koji je moj muž dobio od Joea Harrigana kao plaću za obavljen posao. Trebaš li još nešto, sine?

– Čini mi se da će te tata mnogo više trebati nego ja – reče Doc bacivši pogled prema ocu, koji je pregledavao ranjenika vrlo pažljivo i prilično zabrinuta izgleda. – Molly i ja pozabavit ćemo se ovim slučajem ovdje.

– U tvojim sam rukama, doktore! – reče Lindrick s blaženim izrazom na licu.

Doc zatim zatraži Molly da mu donese iglu i konac, jer je bilo očito da će ranu trebati šivati, pa zatim umoči komad platna u vruću vodu. Mokrim platnom smoči povez na Lindrickovoj glavi, nakon čega se krv otopila i on bez poteškoća skine povez.

– Hej – iznenadi se Doc kad je ugledao duboku posjekotinu u obliku spljoštena slova »W«¹ preko Lindrickova čela. – Ne znam kako ste to zadobili, ali vam moram reći da je rana prilično velika.

– I meni se čini da se takvo što dogodilo – reče Lindrick. – Što kanite poduzeti?

– Morat ću je sašiti, ali bojim se da će vam ožiljak zauvijek ostati – izjavi Doc i primijeti kako Lindrick zabrinuto gleda prema njegovu ocu, koji se bavio drugim ra-

njenikom. – Možete pričekati dok otac završi s Maudlinovim sinom, samo se bojim da će to prilično potrajati, ili možete prepustiti meni da vam pomognem.

– Ja bih pristao na vašem mjestu, gospodine Lindrick! – upadne Rusty Willis, koji se ponovno odnekud pojavio, iako ga je Leroy otkrao kako mu ne bi smjetao pri operaciji. – Doc je i meni sašio ranu na nozi, ima tome već tri godine! Nikad više nisam imao s tom ranom nikakvih poteškoća.

– Uz takve preporuke zaista ne znam što bih mogao izgubiti – suho će Lindrick. – Što čekate, doktore, ja sam spreman, iako moram priznati da bih prije vrlo rado popio još jednu čašu viskija.

Bez obzira na ovu primjedbu, Lindrick je znao da mora pokazati svoje povjerenje prema Rustyju. Ne samo da je Rusty bio svjedok Docove vještine nego se pokazao i kao vrlo vješt borac i odan svome gazdi. Te je večeri učinio veliku uslugu Lindricku.

Lindrick je pratio Arnolda Maudlina i još dvojicu goniča koji su išli da obidu stado i ljude koji su ga skupljali. Pri tome bili su iznenađeni iz zasjede. Zaklonivši se iza hrastova debla, Lindrick zapovijedi dvojici goniča da prihvate i sklone Maudlina, koji je već u prvom naletu bio teže ranjen, a da će on na sebe privući pažnju njihovih protivnika. No u tom ga trenutku pogodi u čelo komad drva koji je odletio sa stabla u koje se zabio metak i krv mu poteče preko očiju, tako da više ništa nije vidio. Našao se u grdnoj neprilici, iz koje ga je izvukao Rusty, koji je primijetio što se dogodilo. Pucajući nasumce »henrijevkom«, prisilio je napadače da se povuku i izvukao Lindricka, koji bi inače najvjerojat-

nije postao žrtvom tog napada. Kako su bili bliže gradu nego ranču a Arnold Maudlin teže ranjen, Lindrick je odlučio da pođu u grad i zatraže liječničku pomoć.

Dok je Doc šivao, Molly je otišla da pripremi kavu. Rana je bila uređena, a Molly se još nije vratila. Kad su se konačno otvorila vrata, Doc je bio siguran da je to Molly s kavom.

– Dolaze jahači – najavi Dirk Damon, koji se iznenada pojavio na vratima umjesto Molly. – Čini se – priličan broj!

– To ne mogu biti naši – reče Lindrick ispivši i posljednju kap viskija iz čaše. Njegovo blijedo lice i zabrinut izgled mogli su poslužiti umjesto objašnjenja. Pogledavši dvojicu koji su došli s njim, on ustane od stola i odmakne stolac. – Mi ćemo...

– Ne mičite se! – zapovijedi Doc, i tu svoju zapovijed potkrijepi uperenim revolverom, jer opasac nije ni skidao za vrijeme šivanja rane. – Osim toga, vi sada niste u stanju da išta ozbiljnije poduzmete. Nema smisla da moj vez, tako pažljivo satkan, netko sada bezobzirno uništi.

– Najbolje je za vas, momci, da ostanete ovdje mirni i da ne pravite nikakve gluposti – predloži Damon, koji je također već imao u rukama svoj revolver.

– Ako dolaze s ranča »W« ... – započne Lindrick, ali prekine započetu rečenicu i sjedne ponovno na svoj stolac.

– Neće oni poduzeti ništa u Lampasasu! – umiri ga Damon. – Ja sam vratio značku šerifa čitavog okruga, ali sam još ostao šerif u gradu, i sve dok sam na toj dužnosti, neka budem proklet ako ću dozvoliti da vi vaše rasprave i su-

kobe prenesete u grad. Zato ću najprije pokupiti vaše revolvare.

– Dobar vođa kakav ste vi, Lindrick, uvijek je dobar primjer svojim ljudima – primijeti Doc znajući vrlo dobro otkuda prijeti najveća opasnost. Zato i nije pomicao svoj revolver, koji je bio usmjeren točno prema Lindrickovoj glavi. – Najprije vi, Lindrick!

– Predajte ih meni, Lindrick – predloži Aline Leroy promatrajući iz kuta što se dešava i pogađajući koja ga dilema muči. – Ako vam ustrebaju, ja ću vam ih odmah vratiti.

– Nije li vaša pomoć neophodna vašem mužu? – upita Lindrick.

– To je točno – složi se Aline.

– U tom slučaju, najbolje je da vas ne zadržavam predugo – reče Lindrick pa oprezno izvuče svoje male revolvare i stavi ih na stol tako daleko da budu izvan njegova dohvata. – Neka ostanu ovdje, za slučaj da mi ustrebaju!

– To je lijepo od vas – primijeti Aline pa se okrene preostaloj dvojici. – Sada je na vama rad. Predajte mi svoje revolvare.

Rusty to učini bez prigovora, a za njim se povede i njegov drug Daybreak.

Iako je bio zadovoljan načinom na koji su ta trojica bila razoružana, Doc se brinuo što će se dogoditi kad on napusti ovu prostoriju. Prije ili kasnije – morat će to učiniti. Njegov bi se otac znao pobrinuti za to da nije tako zaokupljen Maudlinovom ranom.

Taj je problem iznenada bio riješen na neobičan način.

– Kockar Joe je rekao da momci što nisu stigli pred vrata – javi se Molly ulazeći u sobu s nape-
tom dvocjevkom, koja je usprkos svojoj masivnosti izgledala sićušna u njezinim rukama. – Rekao je da

se vi i Lil Doc pobrinete za njih, šerife!

– Evo, idemo! – obeća Damon.
– Gdje mi je žena?

– Ona je s drugom puškom u kuhinji i pazi na stražnja vrata – odvratila Molly.

– Dobro – reče zadovoljno Damon, koji se također pribijavao da ostavi Lindricka bez nadzora.
– Hajde da pomognemo Joeu, Doc!

– Čini mi se da je najbolje da ovdje sjednem – reče Molly pa se smjesti na stol između Lindricka i njegovih revolvera, čvrsto držeći pušku u rukama i spremna da odmah puca. – Ne bih htjela smetati! No, da nam ne bude dosadno, Rusty, momče, skoči u kuhinju pa nam donesi malo pite da se zabavimo! Ne diraj ništa drugo, jer imam svu hranu na broju.

– Odmah ću ja, Molly! – poskoči Rusty veselo jer se o Mollynoj piti nadaleko pričalo.

Docu se učinilo da su momci dobro čuvani, pa da nema potrebe da ostane ovdje. Doc i Damon pošli su u predvorje. Tamo je još stajao Brambile, tako da ga se ne vidi izvana, i pazio što se događa. U međuvremenu on se bolje osigurao.

– Bio sam tako slobodan pa sam ovo posudio, momci! – reče Brambile pokazujući »henrijevku« koja je još donedavno visila iznad kamina u dnevnoj sobi. – Molly mi je dala metke!

– Jedno bez drugog ne vrijedi – složi se Doc. – Nego, kako da to sada izvedemo, Dirk?

– Najbolje bi bilo danas dvojica izidemo zajedno pa da onda vidimo kako ćemo dalje – reče šerif i stavi svoj revolver natrag za opasač. – Bolje je ovako, barem za početak!

– Kako ti kažeš! – reče Doc pa

i on skloni svoj revolver. – Čini se da su nam i drugi gosti stigli i odmah sjahali, iako im to nitko nije ponudio.

– I meni se tako čini – složi se Damon. – Možeš li ti i dalje ostati neopažen, Joe? Dok te ne zatrebamo!

– Ako tako nastaviš, netko bi mogao pomisliti da se stidiš moga društva – promrmlja Brambile, iako se u potpunosti slagao s Damonovom sugestijom. Pošto je oprezno provirio kroz prozor, odjednom se uozbiljio. – Samo ih je pet, ali su naoružani kao da su pošli u lov na medvjede.

Na te su se riječi i Doc i Damon oprezno približili prozoru da vide tko im je to došao u posjet. Pošto su sjahali, došljaci su se vrzli oko konja onih koji su prije njih došli. Odmah zatim uputili su se prema vratima. Usprkos mraku, sada ih se već moglo prepoznati.

– To su Ted i Lonny Wensbury – reče Doc, koji je bio dobar s obojicom još iz školskih dana. – Ako se ne varam, s njima je i One-Card Jones, a preostalu dvojicu ne poznajem.

– To su dva revolveraša koje je unajmio Boone Wensbury – reče Damon pa prikači svoju zvijezdu na kaput. – Vidio sam ih kad su prolazili kroz grad.

– To, međutim, ne znači – reče Doc – da su ovi domaći manje opasni! Plaćeni revolveraši, vješti oružju, znaju u što se upuštaju i kakav bi kraj mogli izvući.

– Vrijeme je da izidemo i vidimo što žele – odluči Damon.

– Znam što žele – primijeti Doc – samo ne znam kako ćemo ih zaustaviti da uzmu to što žele!

– Pokušat ćemo! – reče Damon pa pode prema vratima. – No moramo postupati diplomatski!

– U tom slučaju, bolje je da po-
dem prvi – doda Doc – jer pozna-
jem i Teda i Lonnyja i One-Carda.
Možda će me htjeti saslušati.

– Onda podi! – složi se Damon.

– Zdravo, Ted, Lonny, One-Card!

– pozdravi ih Doc izišavši iz kuće.
Istog trenutka sva su se petorica
zaustavila. Za razliku od Lindricka,
oni se nisu klonili svjetla koje ih je
obasjalo iz kuće, no svi su se u isti
mah mašili za oružje.

– Hej, lakše s tim! – poviče Doc.

– To si ti, Doc! – reče s olakša-
njem Ted Wensbury, onaj viši i sta-
riji od braće. – U redu je, Talbote,
Lingtone, poznajemo ga!

– Čini se kao da imate goste,
Doc – reče sada Lonny pokazujući
glavom prema privezanim ko-
njima, pa nastavi u želji da kaže
svoje prave namjere: – Nas zani-
maju samo...

– Budite tiši i ne mičite se! –
prekine ga Doc. – Moj otac
upravo operira teškog ranjenika!

– Zaista – iskesi se niži od dvo-
jice revolveraša i zakorači napri-
jed. – Budući da mi znamo kako je
on povrijeđen, mogli bismo...

– Preblizu ste i preglasni ste! –
upozori ih Damon, koji se u taj čas
pojavi s rukama na leđima kako
bi sakrio revolver koji je već imao
u pripremi. S njegovom se poja-
vom naglo promijenio odnos
snaga. – Je li netko od vas poku-
šao reći kako zna na koji je način
povrijeđen čovjek koji je doveden
ovamo?

– Ne znam što se to vas tiče! –
odvrati izazovno revolveraš. – No
budući da smo ga mi udesili, mi-
slili smo...

– Ako je tako – reče Damon
blago, još uvijek ne pokazujući
ruke – vi ste uhapšeni!

– Što smo mi?! – zaurla revol-
veraš.

– Uhapšeni! – odgovori mirno
Damon. – Možda niste znali, ali
pucati na ljude protuzakonito je, a
ja – kao zakoniti šerif ovoga
grada – moram to spriječiti.

Slušajući Damona, Docu je bilo
jasno da je ovaj jedva dočekao pri-
liku koju mu je svojom brbljavošću
pružio hvalisavi revolveraš. Da-
mon je sada imao sva prava da ih
uhapsi i tako spriječi nove sukobe
u gradu, a što je bilo još važnije –
da sve ispadne kao najnormalnija
stvar i da nitko ni ne pomisli da se
radi o priklanjanju Maudlinovoj
strani.

– Nisam znao da si još šerif!
bunio se Lonny Wensbury, koji je
šerifove riječi primio kao uvredu.

– Još sam uvijek šerif u gradu
– reče Damon – a to znači da
sam obavezan pred zakonom da
vas zadržim dok oblasne vlasti ne
ispitaju vašu odgovornost.

– Davola ćeš ti nas! – izusti
onaj niži revolveraš pa posegne za
puškom.

Istog se trenutka našao revolver
u Docovoj ruci, a i Damon je poka-
zao svoj. Stupivši na vrata, Bram-
bile se pokazao s »henrijevkom«
u ruci, i to u položaju iz kojeg je bilo
potpuno jasno što slijedi.

– Bacite puške! – zapovijedi
šerif. – I to brzo, jer ću vas inače
uhapsiti zbog pružanja otpora!

– Učinite kako kaže – podvi-
kne onaj viši i stariji od dvojice
revolveraša, uputivši bijesan po-
gled drugome, pa ispusti svoju
pušku. – Platiti ćeš za ovo, glupavi
Lingtone!

– Mora da ga dobro poznajete
kad ga zovete po imenu – primi-
jeti Damon dok su i ostali poslu-
šali zapovijed. – Tako, a sada da
skinemo još opasače, pa ćemo se
moći bolje sporazumijevati.

– Našem se ocu to neće svidjeti

– zaprijeti Ted Wensbury skidajući svoj opasač. – Kao da si zabravio da je na svakim izborima glasao za tebe!

– I drugi su, jer sam ja ionako bio jedini kandidat za to mjesto – reče Damon, koji namjerno nije htio reći da je isto takvu podršku dobivao i od Taylora Maudlina. – To se i vas tiče, Lingtone – oštrim se glasom zatim obrati revolverašu koji je dotad bio najglasniji.

– Ne čini stvari gorima nego što si već učinio – izdere se na nj onaj drugi. – Skidaj taj opasač, ili ću ti ga ja ja skinuti!

– Tako – reče gotovo veselo Damon kad je razoružavanje bilo gotovo. – A sada ću vas, gospodo, odvesti u zatvor, pa ćemo vidjeti što oblasni zakon misli o vašoj priči. Ako oni tvrde da je posrijedi greška, vjerujte mi da ćete biti odmah pušteni i da na vama neće ostati nikakva ljaga.

– A što će biti s onima koje držite unutra? – upita Ted Wensbury.

– Što bi trebalo biti s njima? – upita Damon.

– Hoćete li i njih uhapsiti? – dovrši svoje pitanje Ted.

– Ne, ako ne počnu tvrditi da su pucali na nekoga – odvrati Damon. – Čim im bude pružena liječnička pomoć, ići će kući. Ujutro, kada ćemo i vaš problem riješiti, oni će vjerojatno već stići tamo. Tako neće biti prilike da naletite jedni na druge, pa onda neće biti ni nereda u gradu.

XIII

– Dakle, mladiću – reče Joe Harrigan, okruglog i crvenog lica, koji je istovremeno bio vlasnik saluna »Pole-Axe« i aktivni major u Lampasasu – odlaziš u subotu da postaneš liječnik!

– Idem učiti kako da to postanem – ispravi ga Doc.

– Koga ti vruga imaš još naučiti! – Harrigan će na to. – Tvoj te otac naučio toliko toga da znaš više nego mnogi koji imaju ona čarobna slova M. D. iza svojih imena.

– Hvala na povjerenju – nasmiješi se Doc, nadajući se da će to moći i dokazati jednom drugom prilikom. – A sada, moram predati dar Josey, inače će se uvrijediti što joj ne ukazujem dovoljno poštovanja.

Malo je prestara za te igre, mada mislim da ima nekih koji ne misle tako – reče Harrigan sa smiješkom pogledavajući prema svojoj osamnaestogodišnjoj kćeri koja se upravo pozdravljala s gostima. Zatim se uozbilji, pa reče: – Čini mi se da nije pošteno što joj na rođendan neće doći nitko ni od Maudlinovih ni od Wensburyjevih.

– To je točno – složi se Doc sjećajući se prethodnih godina kada su se svi zajedno lijepo zabavljali. – No, kakve su sada prilike, bolje je da se ne nađu zajedno u gradu!

– Slažem se – prizna Harrigan. – Kako su inače ljudi primili vaš postupak s Wensburyjevim momcima, koji se na kraju pokazao kao jedino ispravan?

– Prihvatili su ga, jer je to bio jedini način da se izbjegnu sukobi u gradu. Inače se između Wensburyjevih i Maudlinovih na rančevima nije ništa izmijenilo.

Prošlo je dvanaest dana otkako su članovi jedne i druge grupe posjetili kuću doktora Eldridgea Jassona Leroya, M. D.

Kad je čuo kako su postupili s Wensburyjevima, Hayden Paul Lindrick je rekao da će biti teško izvedivo zadržati svu petoricu u zatvoru, osim možda Lingtona

koji je priznao napad, ako se želi sačuvati mir u gradu. Lindrick je obećao da im neće vraćati milo za drago, barem ne tako dugo dok se nešto slično ne ponovi. Nakon toga, iako je imao prilično poteškoća zbog rane, odlučio je da se s dvojicom goniča vrati na ranč. Osiguravši im četiri sata prednosti, Damon se vratio u zatvor gdje je rekao da ne vjeruje u Lingtonovu priču i da se on vjerojatno samo neukusno šalio, pa je i njih pustio kući. Za svaki slučaj, upozorio ih je da izbjegavaju putove koji vode blizu ranča »M« a oni su mu to i obećali.

Bilo bi previše naivno očekivati na dolazak najprije jednih pa onda drugih jahača u grad prode nezamijećeno. Ipak, imajući onaj tipični zapadnjački osjećaj za opasnost, građani Lampasasa povukli su se u kuće i zatvorili očekujući što će se dalje dogoditi. Tek kad je postalo jasno da neće biti nikakvog puškaranja, izvirili su iz kuća i počeli se raspitivati što se zbilo.

Kad su sve čuli, neki od bojažljivijih, kao i oni koji su bili skloni bilo jednoj bilo drugoj strani, nisu se složili sa šerifovim postupkom. Na sreću, Harrigan i još nekolicina razumnih građana, koji su u vrijeme događaja bili u lovu, po povratku su podržali šerifa i njegovu namjeru da grad ostane i dalje neutralan. Štoviše, zatražili su Damona da ih proglasi svojim zamjenicima. Na taj je način prevagnula šerifova strana, pa protesti pojedinaca, predstavnika jedne ili druge zaraćene obitelji, nisu mogli bitnije utjecati na njegove odluke.

Taylor Maudlin se prvi pojavio. Razmišljajući o tome poslije, s mnogo više životnog iskustva, Doc je zaključio da je način na koji je taj rančer pripremio svoj dolazak

bio vrlo značajan. Bilo je jasno da je odlučio izbjeći svaku mogućnost da zbog njegova dolaska dođe do sukoba u gradu.

Maudlin je poslao Rustyja s obavijesti da će doći samo u pratnji svoje žene i sestre, te da mu je jedina namjera da odvede kući svog ranjenog sina. On je predložio i to da netko neutralan pođe van grada i sam se uvjeri da je to istina. Smatrajući to razumnim, Harrigan je preuzeo taj zadatak na sebe.

Kad je stigao u grad, Maudlin se zahvalio na njezi koja je bila pružena njegovu sinu, ali je ostao pri čvrstoj odluci da ga odveze sa sobom na ranč. Niti nakon najozbiljnijeg Leroyevog upozorenja da ne preporučuje takvo putovanje, Maudlin nije promijenio svoju odluku. On je tvrdio da je preopasno ostaviti sina u Lampasasu i da će ga radije odvesti kući nego pustiti da dođu Wensburyjevi i dokrajče ono što su počeli. Znajući kako je rančer tvrdoglav, Leroy ga je upozorio da neće preuzeti nikakvu odgovornost za mladićevo zdravlje ako ga prevezu na ranč. Kad ni to nije pomoglo, onda je zatražio da Arnolda prevezu u tzv. Rockerovim ambulantnim kolima koja su služila za prijevoz ranjenika.

Radi zaštite od Wensburyjevih, kola su izveli iz grada Doc i Harrigan, i to oko tri milje daleko, gdje ih je čekala dobro naoružana družina s ranča. Tom se prilikom pokazalo da su Japhet Maudlin i ona trojica revolveraša još uvijek neprijateljski raspoloženi prema Docu zbog poniženja koje su doživjeli za vrijeme lova na svinje. Oni nisu ništa poduzeli, ali dali su mu to na znanje. A i to je bilo dovoljno da se Doc zamisli, jer je bilo sigurno da će se s njima prije ili poslije sresti.

Prije nego što su otišli, Harrigan je još jednom upozorio rančera da građani ne žele sukobe u gradu, niti da se zbog njih ugrožavaju životi i imovina stanovnika Lampasasa. Pokazavši veliko razumijevanje, Maudlin je obećao da će – ako se Wensbury bude držao toga dogovora – njegovi ljudi dolaziti u grad samo u određene dane, te da on jamči za njihovo pristojno ponašanje.

Prema tome kako su se dalje događaji razvijali, bilo je jasno da je Boone Wensbury bio upoznat s onim što se zbilo u gradu. On je također ispravno zaključio da je bolje izbjegavati sukobe u Lampasasu.

Kasno poslije podne istoga dana Wensbury je poručio da bi želio posjetiti šerifa. On je obećao da će doći s petoricom koji su bili uhapšeni, ali bez oružja. Kad se pojavio, svi su se mogli uvjeriti da je održao riječ. Ipak, osim one petorice s njim je došao i akvokat iz San Sabe, koji je rekao da zastupa interese obitelji.

Prema riječima petorice koji su proveli noć u zatovru, oni su skupljali odlutala grla one večeri i netko je na njih zapucao. Oni su tada uzvratili vatrom, ali – koliko se sjećaju – nikoga nisu pogodili. Kad su se napadači povukli, odjahali su u grad da taj slučaj prijave vlastima. Kad su vidjeli konje pred liječnikovom kućom, pomislili su da je možda još netko s njihova ranča napadnut, pa su se zaustavili. Dakako, Lingtonova tvrdnja da je nekoga pogodio protumačena je kao neslana šala kojom, doduše, nije htio nikome nauditi.

Ne upuštajući se ni u kakve rasprave, Damon je rekao da nema namjeru taj slučaj tjerati dalje ako ga na to ne prisili Maudlinova obi-

telj. Uzgrad je još jednom upozorio da grad ne želi biti upleten u prepirke između dva ranča. Wensbury je tada također pokazao razumijevanje za ovu želju građana i rekao da njegovi ljudi neće dolaziti u grad u dane koji su predviđeni za one s Maudlinova ranča, i to tako dugo dok se tog dogovora bude držao i Maudlin.

Građanima Lampasasa laknulo je jer se pokazalo da se i jedni i druge drže dogovora. Očito je bilo da su oba rančera dala vrlo stroga naređenja svojim ljudima. Dolazilo se točno u određene dane i nitko nije izazivao nered u gradu.

Zbio se samo jedan incident, i to kad su Maudlinovi ljudi vratili ambulantna kola u grad. Tada se Waltham napio i počeo prijetiti Leroyevima zbog one zgode iz lova. Iako je tamo bio prisutan i Lindrick, na sveopće čuđenje nije trebao intervenirati jer ga je u tome protekao nitko drugi nego – Japhet Maudlin. On se Walthamu zaprijetio da će ga otjerati ako nastavi sa sličnim prijateljima, jer da to ni on ni njegov otac ne žele trpjeti.

Lindrickova je rana dobro zacijelila pa su mu mogli izvaditi konce, ali to se nije moglo reći za Arnolda Maudlina. Kao što je Leroy predvidio pa i upozorio Arnoldova oca – prijevoz iz liječnikove kuće na ranč pogoršao je njegovo stanje, iako je bio prevezen u posebnim ambulantnim kolima. Njegovu se stanje ozbiljno pogoršalo.

Iako je rekao da ne želi snositi daljnju odgovornost za Arnoldovo zdravlje, Leroy ipak nije prestao liječiti svog pacijenta. On je redovito odlazio na ranč i činio za njega sve što je bilo moguće. Usprkos svemu, stanje se nije bitno popravljalo. Tek prije dva dana uči-

nilo mu se da se mladić počeo oporavljati. Sada se bezbrižnije mogao vratiti kući jer je znao da će bolesniku i drugi moći pomoći u njegovoj odsutnosti. Nitko nije dolazio po njega, a to je bio znak da je sve u redu.

Kako se, eto, približio dan odlaska njegova sina na koledž a bio je i rođendan mlade Josephine Harrigan, Leroy je odlučio da ne pođe na Maudlinov ranč, nego da zajedno sa ženom i sinom posjeti Harriganove. Ako ga ipak zatrebaju, znao je da će ga lako pronaći.

Primijetivši majčin prijekorni pogled, Doc se ispriča Harriganu pa se uputi da preda dar lijepoj Harriganovoj kćeri. Josey ga je odmah upoznala s odlukom mladog društva da umjesto proslave rođendana u kući pođu na piknik koji je zapravo priređen njemu u čast. Znajući kako takvi izleti mogu biti zabavni, a osim toga vrlo počašćen, nije ni trenutka oklijevao da prihvati ovaj prijedlog.

Dva su sata začas prošla od odlaska mladih. Harriganov je salon toga dana izgledao sasvim drukčije nego obično. Tu su se nalazili svi stanovnici grada koji su dijelili mišljenje Harrigana i šerifa da grad valja ostati neutralan, iako se o tome nije govorilo. Toga je dana salon bio ustupljen poštovanim građankama i građanima, mnogima koji inače ne zalaze u salon. To se uglavnom odnosilo na ženski dio društva. Bilo je tu pića i hrane, a društvo je zabavljao i mali muzički sastav.

Sat je u salon u otkucavao točno deset sati, a društvo bilo u najboljem raspoloženju – kad su se naglo otvorila vrata. Pogled na onoga koji je došao ušutkao je naglo sve prisutne, pa je i glazba stala usred pjesme.

Pridošlica je bio Lonny Wensbury, koji je i prije nego što je progovorio dao naslutiti svojim izgledom i vanjštinom da je posrijedi velika nevolja. Gologlav i raščupan, s njegova je lica izbijao užas i zbunjenost dok je pogledom tražio nekoga u društvu.

– Do-doktor Leroy – promuća mladić pa otetura prema njemu.

– Što se desilo, mladiću? – upita Leroy, koji je ustao i pošao Lonnyju u susret. – Donesite mu piće!

– Na Owl Creeku je pravi pakao – prostenje Lonny i ispije viski koji mu je donio Harrigan. On zatim još jednom pogleda uokolo pa ponovi: – Pravi pakao...

– Smiri se, momče – posavjetuje ga Leroy. – Popij još jedno piće pa nam onda ispričaj što se desilo.

– Tata – prostenje Lonny prije nego što je ponovo popio – mrtav je, a Ted je teško ranjen... tamo na imanju udovice Simcock! I on će umrijeti ako mu netko hitno ne pomogne.

Na te riječi u salonu je nastao zamor. Odmah su se izdvojile grupe koje su, iako neutralne, ipak potajno pristajale uz jedan ili drugi ranč te konačno oni koji su željeli ostati potpuno izvan tog sukoba. Leroy u početku nije na to obraćao pažnju jer je želio doznati od mladića cijelu priču. Kad je saznao koliko je mogao, shvatio je da je situacija vrlo kritična, i to ne samo tamo na poprištu obračuna nego i ovdje, u samom gradu.

Ukratko rečeno, na jednog člana Wensburyjeve obitelji netko je pucao dok je ovaj oko podneva patrolirao uz obalu Owl Creeka. Kad je za to saznao Boone Wensbury, skupio je svoje ljude i pošao da se osveti. Tako je započela borba koja je

trajala čitavo popodne do u noć. Potkraj borbe poginuo je stari Wensbury, a njegov sin Ted bio je vrlo teško ranjen. Lonny je izvukao brata iz vatre, ali je vidio da ga ne može odvesti ni kući ni u Lampasas da mu se pomogne. Zato ga je sklonio u štagalj udovice Simcock – jer tamo nije nikoga bilo – i porjurio u grad po pomoć.

Leroy je odmah uočio dvije bitne stvari. Prije svega, iako se činilo da je Wensburyjevom smrću odlučena borba, ona se mogla i dalje nastaviti, a drugo – što mu se učinilo važnijim – postojala je opasnost da u gradu dođe do neprijateljstva pa možda čak i sukoba. To se pokazalo i ovdje, u salunu, među prisutnima, koji su još do prije nekoliko trenutaka zajedno slavili, a sada pokazivali znakove neprijateljstva.

Idem tamo s ambulantnim kolima da pokupim Teda – reče Leroy, shvativši da nema drugog izbora bez obzira na ostale okolnosti.

– To sam mislio da ćeš reći – odgovori Dirk Damon. – Opasno je da pođeš sam tamo, poći ću s tobom!

Iako mu je bio zahvalan na ovoj ponudi, Leroyu je bilo jasno da je ne može prihvatiti. To bi značilo da će u Lampasasu ostati samo Harrigan kao jedini razuman čovjek u nastaloj situaciji, a koji je i bio ovlašten kao šerifov zamjenik. Bez obzira što se u gradu dešavalo, Harrigan nije mogao ostati sam, trebala je tu čvrsta Damonova ruka i odlučnost da smiri duhove, ako ustreba, ili da se odupre nasilju.

– Neće to ići tako lako, Dirk – odvrati mu Leroy mirno, ali dovoljno glasno da i ostali čuju. – Ako ti odeš, ono za što smo se zлагali cijelo ovo vrijeme moglo bi

biti upropašteno. Vjerujem da nijedna strana neće na mene dignuti oružje. Oni vrlo dobro znaju da sam ja tu potpuno neutralan, a oni su barem dosad pokazali da to znaju poštovati.

– To je točno, ali... – htio je Damon nastaviti, no odustane jer je vidio kako je djelovala liječnikova izjava na prisutne.

– Idem tamo da pomognem ranjeniku – nastavi Leroy. – Možda to neće biti samo jedan, već više njih, i to s jedne i druge strane, koji od mene očekuju pomoć.

– Ne zaboravi da onaj koji gubi nema milosti! – upozori ga Maudlinov pristaša.

– Ne tiče me se što oni ili ovi misle, niti me je briga za njihove prepirke i sukobe. Znam samo da me tamo čekaju ranjenici koji očekuju moju pomoć, a ja znam što mi je dužnost kao liječniku u takvoj situaciji.

– A mi ćemo se svi ovdje potruditi da ti omogućimo da uspješno obaviš tu svoju dužnost – oglasi se Harrigan.

– Ne, Joe – odgovori mu Leroy. – Tvoje je mjesto, kao i svih ljudi ovdje, u gradu, da pazite kako ni slučajno ne bi došlo do sukoba.

– Pričekaj onda barem da pozovem Lila Doca – predloži Damon, koji je znao zašto Leroy odbija pomoć.

– Čak i kad bismo znali gdje su Losey i ostali, ne bismo imali vremena da po njih pošaljemo – reče Leroy. – Ionako mu je to posljednja zabava s prijateljima jer uskoro odlazi! Ne želim ga u tome prekidati – poći ću sam!

– Ja ću poći s tobom, Eldridge! – javi se na to Aline Leroy. – Pomoć će ti trebati, a ako vide još i mene uz tebe, vjerujem da nas nitko neće ometati.

Nitko od prisutnih nije više ništa rekao. Svi su znali da bi veći broj ljudi bio sumnjiviji, te da bi postojala veća opasnost da dođe do novog krvoprolića. Zato je bolje da ni Doc ne ide s Leroyem. Doc je, naime, osim po tome što je bio vrlo vješt kao budući liječnik, bio poznat i kao vješt na revolveru i vrlo brz, pa bi već njegova pojava mogla nekoga navesti da pripuca prije vremena, a to je svakako trebalo izbjeći.

– Da ja podem s tobom, Aline?

– ponudi se Damonova supruga, a za njom i druge žene.

– Ne možete mi ni u čemu pomoći – odvrati Aline Leroy imajući na umu da će prisutnost žena i ovdje djelovati umirujuće. – Eldridge i ja ćemo se za sve pobrinuti!

– Mislim da je i za tebe najbolje da ostaneš ovdje! – bilo je to upućeno udovici Simcock.

– Kako god ti kažeš, Aline! – odgovori joj ona.

– Kamo ćeš ti? – upita Leroy Lonnyja Wensburyja kad je i on htio poći s njima.

– S vama! – odgovori mu mlađić.

– Ti ćeš ostati ovdje! – reče doktor, koji je znao da bi to bilo najnerazumnije što bi mogli učiniti kad bi Lonnyja povel i sa sobom. Tada bi zaista mogli očekivati vatreni doček. – Mogu ja i sam naći imanje udovice Simcock, ti mi se trebaš pokazivati put!

– Ali ja bih...

– Ti ćeš ostati ovdje i liječiti razbijenu glavu! – dovrši njegovu rečenicu Leroy.

– Nemaš ja ranjenu glavu! – protestirao je Lonny pomalo iznenađeno.

– Imat ćeš je ako budeš mnogo prigovarao – upozori ga Leroy pa pogleda ostale i reče: – Pobrinite

se da on ostane ovdje, na sigurnom!

– Kako ti kažeš – odvrati Tom Grunwell, gradski advokat i Lonnyjev ujak.

– Hajde da krenemo, Aline!

Ni sat i pol poslije, Leroy i njegova žena tjeroali su tzv. ambulantna kola prema imanju udovice Simcock. Bili su već sasvim blizu. U zraku se osjećala hladnoća. Da se zagrije, Aline je stavila na glavu jedan od sinovljevih šešira koji je našla u kolima, kao i njegov stari ogrtač koji je prebacila preko svoje haljine.

Tko bi pomislio da će baš te sitnice, ta muška odjeća, pridonijeti tragičnim posljedicama!

U istom trenutku netko je zapucao iza vrata štaglja. Leroy je zaustavio kola, i dok su se konji propinjali, jedno ga tađe pogodi ravno u glavu. Odmah zatim zapucaju još tri puške. S dva metka bila je pogođena Aline. Leroy se odmah srušio na zemlju, a ona je još pokušala ustati prije nego je pala mrtva. Iako prestrašeni od pucnjave, konji su se nedaleko zaustavili.

Četiri osobe pojavile su se na vratima štaglja i pošle naprijed. Usprkos spretnosti kojom su baratali oružjem, njihov korak nije bio tako siguran, pa se činilo kao da su pod priličnim utjecajem alkohola.

Dobro smo ovo obavili – pohvali se Japhet Maudlin, noseći preko ruke svoju pušku iz koje se još pušilo. – Udesili smo obojicu kućkinih sinova, nadam se da su obadva mrtvi.

– Bez brige budi, vidio si kako su padali, takvi se više ne dižu – odgovori mu Lazlo Czonka.

– Dobro je što smo te poslušali, Laz, kad si rekao neka pustimo onog Wensburyja u grad pošto je

sakrio ovdje svoga brata – primi-
jeti Hank Waltham. – On nam je
doveo Leroyeve!

– Bit će im to dobra pouka.
Sada će svima biti jasno čiju
stranu treba podržavati – nastavi
Len Shabber.

XIV

Taylor Maudlin nije bio kuka-
vica, ali ga je hvatala panika kad
je vidio hladni bijes na licu Hay-
dena Paula Lindricka kad su se
suočili preko velikog stola u prima-
ćoj sobi kuće na Maudlinovu
ranču. Bilo je četiri sata u jutro –
toliko je trajao obračun koji je za-
počeo još dan prije. Iako su pobije-
dili, čime je svađa između rančeva
okončana u njihovu korist, na
njima nije bilo znakova zado-
voljstva. Usprkos tome, ni jednom
ni drugom nije padalo ni na kraj
pameti da podu spavati.

Maudlinov sin Arnold iznenada
je preminuo dan prije, iako je po
nekim znakovima bio na putu oz-
dravljenja. Smrt je nastupila naglo,
pa nije ni bilo vremena da pozovu
liječnika. Usljedio je Lindrickov
izvještaj o najnovijem razvoju si-
tuacije, koji je bio podjednako po-
tresan i zabrinjavajući. Osim toga,
trebalo je smisliti kako izvući
najmlađeg sina od odgovornosti za
ono što se dogodilo na imanju udo-
vice Simcock.

Maudlin bijesno pogleda Ja-
pheta, Lazla Czonku, Lena Shab-
bera i Hanka Walthama, koji su
stajali pokraj vrata. Strah koji ga
je obuzeo kad je saznao za užasan
zločin koji su počinili, prerastao je
u bijes kad mu je Lindrick opisao
što se desilo i kako ih je našao kad
je tamo došao. Nijedan od njih nije
se usudio pogledati rančeru u oči,
a još su se više ustručavali da sus-
retnu Lindrickov ledeni pogled.

Kad je saznao da su Japhet i tro-
jica revolveraša pošli u potjeru za
Lonnyjem Wensburyjem, koji je
pokušavao sakriti svog ranjenog
brata na sigurno mjesto – Lind-
rick je pošao za njima. Kako nije
imao povjerenja u njih, tj. u njihov
zdrav razum i pravilno rasudiva-
nje, htio ih je spriječiti da naprave
neku glupost. Kad ih je konačno
pronašao, već je bilo prekasno. Što-
više, njihova je bezumnost prešla
sve granice.

Našao ih je kako sva četvorica
bulje s užasom – to se odnosilo
čak i na Czonku – u mrtva tijela
kad su otkrili da su ubili Aline Le-
roy umjesto njezinog sina. Šok je
bio dovoljan da čak i takve poput
njih zapanji. Ako su se, možda, na-
dali da će Lindrick kada dođe
olako prijeći preko toga, ili da će
izmisliti za njih neku ispriku –
grdno su se prevarili.

Jedan od bitnih razloga koji je
naveo Maudlina da zaposli Lind-
ricka bilo je njegovo iskustvo u
vođenju sličnih ratova. Bez obzira
na ono što je u sebi osjećao, on je
bio čovjek koji je mogao unaprijed
predvidjeti i posljedice takvih su-
koba, odnosno svakog pojedinog
ubojstva. Zato je odmah počeo raz-
mišljati kako će ovaj događaj odje-
knuti i što bi se moglo poduzeti da
se barem ublaže posljedice po obi-
telj njegova poslodavca. Dakako,
on toj četvorici nije ostao dužan.
Rekao im je što ih ide i kakve pos-
ljedice mogu očekivati.

Zatim je naredio Japhetu, koji je
to, valjda, prvi put bez prigovora
poslušao, da se smjesta vrati na
ranč i pronade svog oca, te, da-
kako, neka nikome ne govori što
se ovdje i kako zbilo. Lindrick se
zatim pozabavio ostalom trojicom.
Pošto je utvrdio da je Ted Wens-
bury mrtav, dao im je precizna na-
ređenja i vratio se na ranč gdje je

zatražio da se s gazdom odmah raščisti ova situacija.

– Sve što smo dosad postigli, ta su četiri glupa kućkina sina upropastila – bilo je prvo što je Lindrick izustio. Nitko od prisutnih nije se usudio protestirati na ove njegove riječi.

– Boone Wensbury je mrtav a njegovi ljudi razbijeni – primijeti rančer s jedva vidljivom dozom zadovoljstva. – Pobijedili smo i – sada je sve završeno!

– Vraga je završeno! – pobuni se Lindrick. – Rastjerali smo ih oružjem, ali još nije sve gotovo, i to u prvom redu zahvaljujući ovim budalama ovdje! Što mislite zašto sam vam savjetovao da se onako ponašate kao što ste i činili?

– Ne znam na što misliš – reče rančer još uvijek zbunjen nakon mnogih događaja proživljenih u posljednja dvadeset i četiri sata.

– Što mislite zašto sam vas nagovorio da podete po Arnolda u grad mirnim putem i da sami ponudite građanima da vaši momci neće dolaziti u grad istovremeno kad i Wensburyjevi? – nastavio je s pitanjima Lindrick. – Zašto smo pazili da se naši momci u gradu pristojno ponašaju i da ne izazivaju nikoga, a posebno ne Leroyeve? Sve je to bilo u namjeri da se ljudi koji nisu bili opredijeljeni ni za jednu stranu uvjere kako vi niste tako loš čovjek i da je lako moguće da vas je netko i protiv volje natjerao u sukob s Wensburyjevima. Dakako, ljude je trebalo također uvjeriti da nemate ništa protiv Leroyevih, koji se također nisu opredijelili. Mislim da smo u tome u dobroj mjeri uspjeli, a sada se, eto, dogodilo ovo što na cijelu borbu baca sasvim drugačiju sliku, i to vrlo nepovoljnu baš za vašu obitelj.

– Kunem se bogom da nisam

znao da je tamo Leroyeva že... – izusti Japhet, pa zastane u pola rečenice.

– Zaveži! – izdere se na nj rančer, pobijeljevši u licu od bijesa. – Ako ponovno pisneš, zažalit ćeš što si se ikad rodio!

– Šteta što se itko od njih rodio! – doda Lindrick. – Sada se, na žalost, tu ne može više ništa promijeniti. Hitno treba smisliti kako da se barem djelomično popravi što je učinjeno. Kako se meni čini, za to postoji samo jedan način.

– Koji? – upita Maudlin.

– Stajat će vas lijepu svotu novaca! – upozori ga Lindrick.

U sobi je neko vrijeme vladala grobna tišina, a onda Lindrick nastavi:

– Leroyevi su ubijeni, i tu ne možemo ništa učiniti. Možda bismo mogli skinuti krivicu za taj prljavi zločin s vašeg sina.

– Kako? – upita Maudlin promuklim glasom, svjestan da i ostali prisutni s krajnjom napetošću očekuju odgovor na to pitanje.

– Samo nas petorica ovdje znamo da je on bio u to umiješan – reče Lindrick pa se okrene prema ostaloj četvorici. – Vi ste mi osobno rekli da je vaš sin pošao s ovom trojicom za Wensburyjevim sinovima, prema tome – za to nije nitko drugi znao osim vas. Zato sam ga, kad sam ga tamo zatekao, odmah poslao na ranč i rekao mu da nikome o tome ništa ne govori. Bilo je potrebno za slučaj ako netko naide. No nitko se nije pojavio, i to je olakšalo stvar. Ali, da je netko i došao, našao bi tamo mene, a ne vašeg sina! Tako vi možete mirno tvrditi da sam četvrti čovjek bio ja, a ne vaš sin Japhet.

– Vi?!

– Da, ja! Tamo smo sve uredili tako da izgleda kao da je mladi Wensbury počeo pucati na nas.

Ostavio sam tamo svoj šešir s rupom od metka u njemu. Što se drugog dijela priče tiče, on bi izgledao ovako: istovremeno kad smo se sukobili s Wensburyjem, dojurio je s kolima Leroy i zapucao na nas iz sveg kolta. Dva metka iz njegova revolvera nalaze se u vratima štanglija, a sam revolver pokraj njegove ruke. Tako možemo tvrditi da smo uzvratili vatru, a da nismo ni primijetili njegovu ženu pored njega.

— U to nitko neće povjerovati! Leroy ne bi nikada posegao za oružjem i tako doveo svoju ženu u opasnost — pobuni se Maudlin.

— Tako je! Zato ni vi niste u to povjerovali — objašnjavao je Lindrick dalje — već ste nas smijesta otjerali s vašeg ranča čim ste čuli što se desilo.

— A ako Damon zapita zašto vas nisam zadržao i predao njemu?

— Tko bi nas mogao zadržati ako mi ne želimo ostati! — primijeti Lindrick. — Mi smo četiri najbrža revolveraša, zbog čega ste nas, uostalom, i zaposlili nakon što je nešto slično učinio Wensbury. Jedino što se moglo učiniti u takvoj situaciji bilo je — otjerali nas i zaprijetiti nam da ako se ikad ovdje ponovno pojavimo, da će protiv nas biti povedena temeljita istraga.

— Nastavite — reče Maudlin i od umora sruši se u naslonjač.

— Sukob je započeo jedan od Wensburyjevih koji je to poslijepodne započeo pucnjavu na Owl Creeku — reče dalje Lindrick. — Vi ste u to vrijeme bili zaokupljeni nesretnim događajem za vas i vašu obitelj — smrću vašeg sina Arnolda, koja je uslijedila kao posljedica ranjavanja iz zasjede od strane Wensburyjevih. Iako vas je to jako pogodilo, niste namjeravali zatražiti istragu. Kad je ponovno došlo do puškaranja na izazov jed-

nog člana Wensburyjevih to poslijepodne i kad su se oni sakupili da vas napadnu, nije vam preostalo drugo nego da branite svoju obitelj i svoju zemlju. Nitko vas za to ne može kriviti, makar u tom sukobu bilo i poginulih! Bilo je to u samoobrani! Desilo se da ste iz sukoba vi izašli kao pobjednik. Sigurno će ljudima laknuti kad čuju da su borbe završene, pa čak i onima koji su bili na strani Wensburyja. Svi će nastojati da se sve što prije zaboravi. Dobar će dojam ostaviti ako izjavite kako vam je teško palo što je uopće do takvog sukoba došlo i kako nemate više ništa protiv onih koji su preživjeli od Wensburyjeve obitelji te kako im ne želite otimati zemlju, zapravo — kako čak ni ne namjeravate zatvoriti „Fork Range“.

— To je bilo ono što smo oduvijek htjeli! — primijeti Maudlin, koji se prisjetio prvobitnih planova koje je utvrdio s Lindrickom.

— To je točno — prizna Lindrick — samo što tada nismo ni sanjali da će doći do ubojstva Leroyevih. To je jedini način, po mom mišljenju, da se ta ljaga koliko-toliko umanji.

Maudlin se morao brzo odlučiti hoće li prihvatiti Lindrickove prijedloge. Ako protjera revolveraše, kako mu je Lindrick savjetovao, i prihvati njegovu verziju događaja, na neki će način i sam stati na stranu zakona, pa neće biti potrebna posebna istraga. Želja većine da se prekinu svade i uspostavi ponovno normalan život, pridonijet će da se stanje što prije normalizira. Ubojstvo Leroyevih, koji su bili vrlo ugledni u čitavom ovom kraju, moglo bi, međutim, izazvati čitavu buru protesta koji bi se mogli proširiti i van Lompasasa, pa čak navesti i guvernera da osobno potakne istragu. Sve bi

se to, morao je Maudlin priznati, možda ipak moglo srediti i smiriti, no jedino ako prihvati Lindrickove prijedloge.

– Učinit ćemo tako – odluči Maudlin.

– Dobro – odvrati Lindrick. – Svakome od ove trojice dat ćete po petsto dolara.

– Pesto dol... – ponovi rančer.

– Za koje će sva trojica potpisati priznanje da su samo oni i ja bili prisutni kad su Leroyevi ubijeni i da se taj nemili događaj zbio baš onako kako sam vam objasnio – nastavio je Lindrick kao da nije ni primijetio iznenađenje na rančero-rovu licu, izazvano spomenutom svotom novca. – Vi ćete zadržati taj papir, a oni će, čim budu isplaćeni, nestati odavde koliko brzo budu mogli.

– Petsto dolara svakome? – još jednom upita Maudlin.

– Taj će im novac trebati – odgovori mirno Lindrick, osjećajući napetost kod trojice prisutnih revolveraša o čijoj se koži radilo. – Bez obzira čija je i od koga je potekla ideja da se puca na Leroyeve, svi koji su u tome sudjelovali podjednako su krivi pred zakonom i bit će obješeni ako ih uhvate. Novac će im omogućiti da što prije nestanu iz Teksasa. To je jedini način da izbjegnu konopac. Ako ne vjerujete, pitajte ih sami!

– Dakle? – upita Maudlin trojicu revolveraša.

– Dajte nam novac i nećete više vidjeti ni traga od nas! – javi se Waltham u ime ostale dvojice.

– Ima još nešto – mirno će Lindrick svojim ljudima. – Kad jednom primite taj novac, nemojte nikada zaboraviti da sam ja bio s vama kao četvrti. Ako ikada igdje čujem nešto drugo, pronaći ću vas svu trojicu i poubijati jednog po

jednog, bez obzira koji će od vas biti kriv za to.

– Da, ali ako... – počne Waltham zamuckivati bacajući značajne poglede prema rančeru.

– Ne budite glupi! – prodere se Lindrick na njega. – Maudlin neće promijeniti svoju priču jer bi time ugrozio život svoga sina. Spakujte stvari dok sastavimo ono priznanje, a onda kad potpišete i dobijete novac, put pod noge, pa što više milja prevalite – bolje za vas!

– Kako ti kažeš, Den! – složi se Shabber i pode prema vratima.

– Svakako – reče Waltham i pode za njim.

Samo je Czonka malo oklijevao, no kad je vidio da su ona dvojica izišla, pošao je i on za njima.

Izderavši se na sina da mu se gubi s očiju i ne pokazuje neko vrijeme, Maudlin je čekao da ovaj izide. Zatim se okrene prema Lindricku, koji je sjeo i privukao svoj stolac. Maudlin tada izvadi papir, tintu i pero te prepusti Lindricku da sastavi priznanje.

– Možemo li im vjerovati makar i potpisali taj papir? – zapita rančer kad su izjave bile spremne.

– Mislim da možemo – odgovori Lindrick. – Moraju znati da je to jedini način da spase glavu i izvuku još novaca. Teksas će ubuduće biti prevruć teren za njih, pa će se izgubiti što dalje odavde.

– Ne razumijem samo zašto vi to činite – reče na to Maudlin.

– Radi novca, dakako! – ravno- dušnim će glasom Lindrick. – Tražim tisuću i petsto dolara povrh onoga što mi imate platiti za pomoć koju sam vam pružio u sukobu s Wensburyjevima. Zauzvrat vam dajem svoju riječ, koju još do- sad nikad nisam prekršio, da ni vi ni mladi Leroy nećete više čuti za mene.

– Mladi Leroy?!

– Zar vi mislite da će se on zadovoljiti a da ništa ne poduzme kako bi osvetio smrt svojih roditelja?

– Nisam ni pomislio na njega – prizna rančer.

– Ja jesam – reče Lindrick. – On će i te kako nastojati da pro-nađe krivce! Mislim da je to također jedan od razloga da i ja nestanem i da me ne nađe tako lako.

– Pa vi ste brži s revolverom nego on! – primijeti Maudlin.

– Ne znam jesam li, ali moram priznati da ne želim iskušati tko je brži – odgovori Lindrick. – Osim toga, mislim da nema dovoljno razloga da se nas dvojica ogledamo u dvoboju, da i ne govorim kako mi je mučno pri pomisli na koji su način njegovi roditelji ubijeni. Uzet ću vaš novac da onog kućkinog sina kojeg ste vi izrodili spasim od zaslužene kazne, ali mislim da nemam prava nanositi još više nevolje mladom Leroyu.

– Zaslužio sam da mi se tako obraćate – prizna Maudlin. – I još gore! No htio bih vam nešto reći, što mi možda i nećete povjerovati – volio bih da i nisam pobijedio u ovoj borbi a da su Leroyevi ostali na životu. Kako se dogodilo suprotno, ne preostaje mi drugo nego da zaštitim Japheta, koji je ništarija, iako je moja krv i moje meso. Evo vam dvije tisuće povrh plaće za svu vašu pomoć. I, bez obzira što radili u budućnosti, želim vam sreću!

– I ja vama! – uzvratu mu Lindrick. – Moram priznati da vas poštujem i cijenim kako ste vodili ovu borbu, a pogotovu u odnosu na Czonku, Shabbera i Walthama, kojima ste sada, na kraju, pristali platiti, iako bi mnogi na vašem mjestu predložio da bi bilo bolje otarasiti ih se.

– Bi li vas to smetalo? – upita Maudlin.

– Bi! – odgovori Lindrick. – Iako su propalice, ja sam ih unajmio za vas i oni su vas služili. Da ste predložili bilo kakvo drugo rješenje, odustao bih da vam pomognem i pustio da sami rješavate vaše probleme i obračunavate s mladim Leroyem.

Šteta što Czonka nije čuo posljednji dio njihova razgovora. On je, naime, vrlo brzo spremio svoje stvari, pa kako je bio sumnjičav po prirodi, išuljao se prije ostalih iz kuće te privukao prozoru dnevne sobe u kojoj su razgovarali Maudlin i Lindrick. Sagnut ispod prozora, uspio je čuti samo onaj dio razgovora koji se odnosio na mogućnost da se Doc Leroy osveti za ubojstvo svojih roditelja. Bilo je to dovoljno da ga uznemiri, jer se prije tome nije dosjetio.

Docu Leroyu pucalo je srce od bola kad je tužan izišao iz kuće svojih roditelja, tog najstravičnijeg jutra koje je doživio u svom životu. Ljudi su vani stajali u grupicama s puškama u rukama. Bio je tu i Rusty, Willis, iskreno snužden, jer je baš njega zapalo da ovu stravičnu vijest prvi donese u grad.

Po povratku s piknika prošle večeri, Doc je saznao kamo su mu roditelji otišli. Prije nego što je otišao, otac mu je ostavio upute što da učini kako bi mu olakšao posao kad se vrati, jer je bilo očito da će biti više njih kojima će biti potrebna hitna liječnička pomoć. Tako je i bilo. Prije nego što se uspio zabrinuti za roditelje, dovedena su mu trojica s ranča „W“, od kojih je jedan bio u vrlo teškom stanju. I jedan sat po ponoći je prošao a Doc se još bavio oko ranjenika. Rusty je tako donio poruku Taylora Maudlina prije nego što je Doc ikoga mogao zamoliti da odjaše do

imanja udovice Simcock i pogleda što se zbilo.

Lindrick nije volio slati mladoga Willisa u borbu, jer je bilo očito da ovaj za to nije bio nimalo spreman. On je odrastao s ostalim goničima i bio prijateljski raspoložen prema njima, pa nikako nije nalazio dovoljno razloga da se sada odjednom bori protiv njih. Rusty je stoga ostao na ranču kad su ostali krenuli u borbu, i to da čuva zgrade i ženski dio stanovnika.

Rusty je i inače odigrao prilično važnu ulogu u planu koji su zajedno sastavili Lindrick i Maudlin. On je bio prvi kojemu je Maudlin ispričao što se dogodilo – priču koju je dogovorio s Lindrickom – u namjeri da to ovaj prenese dalje. Tako ga je hotimice Maudlin poslao i u grad s pismima za Doca i Dirka Damona.

Iako mu nije bilo nimalo drago što je, prema Maudlinovim riječima, rančer bio primoran da pušti četvoricu revolveraša da odjašu, Rusty nije posumnjao u istinitost te priče niti je oklijevao da obavijesti Doca o nesreći koja se desila. Jašući brzo, bio je užasnust kad je prolazio pored imanja udovice Simcock jer su tijela ubijenih još uvijek tamo ležala a da ih nitko iz grada nije pokupio. To ga je jako potreslo.

Iako je Doc bio naviknut da mirno gleda smrt, jer se već nekoliko puta našao u situaciji kad nije mogao pomoći ljudima koji su tražili od njega pomoć, koji su umirali na njegovim rukama – odjednom je osjetio da nije dovoljno spreman da prihvati smrt svojih roditelja na isti način. Dakako, bilo je to nešto drugo, nešto što se nije dalo opisati, i jedini je način da svlada svoju bol bio da se prisili i misli na nešto drugo, da razgovara, da nešto radi.

Maudlin je u pismu koje je uputio Docu izrazio svoju sućut zbog užasnog događaja koji se desio, te je objasnio kako je bio upoznat s onim što se zbilo i kako s iskrenim žaljenjem mora priznati da i sam snosi dio odgovornosti. Usprkos tome on se nada, napisao je Maudlin, da će Doc čim bude mogao doći na njegov ranč da pomogne ranjenima.

Kako se radilo o momcima koje je sve dobro poznao, Doc je odlučio da, nakon što obavi sve pripreme za sprovod svojih roditelja, pođe na Maudlinov ranč.

– Čini se da se zaista sve dogodilo tako kako je bilo rečeno i Maudlinu – izjasni Damon po povratku s uviđaja, koji je prethodno također primio pismo od Maudlina. – Ne vjerujem jedino da je tvoj otac postupio kao što je Lindrick tvrdio.

– Znači i Lindrick je bio tamo?

– reče Doc više za sebe.

– Našli smo i njegov šešir – doda Damon, koji je i sam bio pomalo iznenađen što se i Lindrick tamo našao. Bilo je to nešto što ne bi nikada mogao pripisati Lindricku. – Bez obzira na to, mi ćemo s tobom do Maudlina!

– Nema za to potrebe – čvrsto se usprotivi Doc, koji je upravo privezao liječničku torbu svoga oca za sedlo. – To bi se moglo shvatiti kao izazivanje neprilika. Osim toga, ako svi podete, tko će ostati da se brine za mir u gradu?

– To je točno – prizna Damon.

– Ipak, nećeš poći sam. Kako mi nitko nije skinuo šerifsku značku nego sam to učinio sam, mogu je ponovno i staviti. Joe Harrigan će me dotle zamjenjivati u gradu.

– I ja ću s vama! – izjavi Rusty.

– Napustit ću Maudlinov ranč pa ionako moram pokupiti svoje stvari...

U tom se trenutku na suprotnoj strani ulice pojavi jahač. S revolverom u ruci zaletio se prema skupini ljudi.

Bio je dovoljan jedan pogled pa da Doc shvati tko je u najvećoj opasnosti. Prepoznao je Lazla Czonku, jednog od trojice za koje su rekli da su odgovorni za smrt njegovih roditelja.

Czonka je očito tako postupio jer je našao da će Doc poći u potjeru za njima kako bi se osvetio. Znao je da je Doc vrlo vješt revolveru, pa je mislio da je sada možda trenutačno kad ga može uhvatiti nespremnima i obračunati s njime.

Odlučio je da pokuša prestrašiti građane i u metežu da ubije mladića. Sve se zbilo tako kako je predvidio – svi su ostali zbunjeni, osim Doca. Doc se našao sam nasuprot Czonki svjestan da je ovaj u prednosti, ali da postoji mogućnost promašaja jer puca na nj s konja. Czonkin je revolver ubrzo opalio, no metak je prošišao pored Docove glave. Istog trenutka Doc se bacio na zemlju, otkotrljao nekoliko metara pa opalio. Nije pogodio Czonku, nego konja koji se zajedno s jahačem srušio u prašinu. Ipak je Czonka na vrijeme skočio u stranu i začas se ponovno našao na nogama. No trajalo je to samo trenutak, jer je uslijedila pucnjava iz Docova revolvera. Pet ga je metaka pogodilo u prsa. Zanjihao se a zatim ostao nepomično ležati nasred ulice.

XV

Japhet Maudlin nije smio stajati pred vratima kuće na ranču u trenutku kad je došao Doc Leroy s Rustyjern Willisom i Dirkom Damonom. Iako je Japhet poslušao oca i povukao se u svoju sobu, san mu nikako nije dolazio na oči. Znao je da će ga otac zaštititi od mogućih posljedica njegova sudje-

lovanja u ubojstvu Leroyevih, no ipak ga zabrinutost nije napuštala. Najviše ga je brinula pomisao na Doca Leroya, za kojega je znao da je izuzetno vješt revolveru, pa prema tome i opasan za onoga kojemu se želi osvetiti. Kad mu je otac konačno saopćio način na koji će ga zaštititi, njegova mržnja prema Docu samo je još više porasla, iako je bio sretan što ga je i ovaj put spasio očevo novac.

Tako je Japhet malo-pomalo sam sebe uvjerio da on zapravo i nije kriv za to ubojstvo, premda ga je podsvijest ponekad upozoravala da sve opasnosti po njega još nisu prošle. Ako se ijedna sitnica poremeti u tom planu, Doc će saznati istinu i osvetiti se. Japhet je znao da nema nikakvih šansi u izravnom sukobu s bljedolikim Docom – bila to borba pištoljima ili golim šakama. Ne osobito obdaren inteligencijom, Japhet je zaključio da Doca treba ubiti prije nego mu se pruži prilika da sazna istinu. Problem je, međutim, bio u tome kako to izvesti. Prilika mu se pružila uskoro, jer je dočuo da su Doca pozvali na ranč kako bi pomogao ranjenima iz netom okončanog sukoba.

Činilo se kao da mu sve ide na ruku. Nešto prije mraka pojavio se advokat porodice Wensbury s molbom udovice ubijenog rančera da s Taylorom Maudlinom ugovori mir u budućnosti i prekine sa svim nesporazumima. Sjetivši se savjeta Haydena Paula Lindricka da će takav korak s njegove strane biti vrlo povoljno prihvaćen od stanovnika ovoga kraja, Maudlin je odlučio da se odazove pozivu i povede sa sobom ženu i sestru.

Po njegovu odlasku, upravu na ranču preuzeo je njegov najstariji sin Frank, koji nije ništa znao o Japhetovu udjelu u ubojstvu Le-

royevih na imanju udovice Simcock.

Znajući da mu je brat vrlo nagao, Japhet je bio gotovo siguran da će mu se pružiti prilika za izvršenje svog nauma. U tome ga nije omela ni činjenica da je Doc došao na ranč s još dvojicom. Rusty je, po njegovu mišljenju bio ionako još u službi njegova oca, a smatrao je da šerif Lampasasa Damon nema ovlasti izvan grada. On nije primijetio, niti je mogao znati da je Damon ponovno prihvatio službu šerifa čitavog okruga. Ljudi su se još sjećali kako ih je Damon razorio one večeri u kući Leroyevih, a zatim uhapsio pa bez mnogo razmišljanja pustio Wensburyjeve iz zatvora.

— Konačno si se sjetio da i ovamo dođeš! — ogłosi se Japhet pa se uputi prema mjestu gdje je Doc sjahao i upravo skidao s konja liječničku torbu. — Sigurno si bio previše zaokupljen pružanjem pomoći onim prljavim Wensburyjevima da bi se stigao pobrinuti za naše momke!

Iako po prirodi hladnokrvan, Doc se jedva suzdržao da odmah ne obračuna s umišljenim Japhetom. U tome ga ne bi spriječili ni naoružani Maudlinovi ljudi, no primijetio je da je Japhet nenaoružan.

— Gdje su ranjeni, Frank? — upita Doc, ne odgovorivši na Japhetovu uvredu.

— Tebi govorim! — izdere se opet Japhet na Doca i uhvati ga za ruku. — Nemoj misliti ako si liječnik da ćeš ovdje komandi...

Nije dovršio rečenicu, jer je Doc izgubio strpljenje. Uhvatio ga je za košulju objema rukama, a bijes ga je učinio jačim nego što je inače bio, pa je podigao Japheta i bacio ga podalje od sebe.

To je Japheta toliko iznenadilo da se nije uspio dočekati na noge.

Kad je padao, jako je udario glavom u rub grede ispred vrata i ostao nepokretno ležati na drvenim stepenicama.

— Što se tu događa? — reče Damon pa se maši rukom za svoj revolver.

— Ruke k sebi, Dirk! — upozori ga Frank Maudlin i pokaže prstom na dvojicu koji su već imali uperene puške prema njemu. Pokriven si!

— Hej! — poviče i Rusty. — Što se to ovdje događa?

— I ti drži ruke na miru! — zapovjedi mu jedan od revolveraša uperivši revolver na crvenokosog mladića. — Previše si prijateljski raspoložen prema ovoj dvojici da bismo ti mogli vjerovati.

Pošto je vidio da su poslušali njegova naređenja, Frank požuri da vidi što mu je s bratom. Uskoro se vrati i bijesna lica obrati Docu:

— Dodi ovamo i pregledaj ga!

— Idi do vraga! — odvrati mu Doc, iako to nije bio pogodan trenutak za takvu vrst razgovora, jer je i na Doca bila uperena jedna puška.

Bijesan, Frank povuče revolver. Iako nije znao točno što se zbilo, Franku je, dakako, bilo poznato da su Docu ubijeni roditelji. Baš zbog toga on se pomalo i pribojavao Docova dolaska na ranč. Mislio je da će se Doc možda htjeti ovdje osvetiti za nedaće koje je doživio, a ne pomoći ranjenicima. Tako je, umjesto da uvidi kako se njegov brat loše ponio prema Docu, iz Docova ponašanja izvukao sasvim pogrešne zaključke.

Kao i Doc, Frank je posljednje dane proživio u velikoj napetosti. Tek je sada shvatio kakve posljedice donose svađe poput njihove s Wensburyjevima. Dijeleći osjećaj krivnje sa svojim ocem za smrt Docovih roditelja, on je pogrešno

ocijenio motive koji su naveli Doca da postupi onako s Japhetom. Frank je to shvatio kao želju za osvetom, pa ga je automatski navelo da zaštititi brata.

— Rekao sam da dođeš ovamo!
— prodere se još jednom Frank a revolver mu zadrhti u ruci jer mu se ona zatresla od bijesa. — Poslušaj me ili ću te ubiti bez trunke razmišljanja!

— Ako me ubiješ, ubit ćeš najvjerojatnije i njega — odgovori Doc, koji se još jednom uspio pribrati i zadržati hladnokrvnost pred opasnostima koje su zaprijetile njemu i njegovim prijateljima. — Ako to želiš, onda — samo naprijed!

— Možda želiš da ubijemo jednog od tvojih prijatelja! — zaprijeti mu jedan od revolveraša.

— Jako griješiš, Frank! — upozori ga Damon.

— To ti samo misliš! — odvrati mu Maudlin. — Ako je ubio Japheta, ili ako on umre zbog ovoga, ubit ću ga sigurno!

— Unesite ga unutra — reče Doc. — Pregledat ću ga kad vidim što je s ostalim ranjenicima...

— Prvo ćeš njega pregledati! — zaurao je Frank čije je strpljenje bilo pri kraju.

— Najbolje je da ga poslušáš — reče Rusty.

Doc je instinktivno osjećao da mora pregledati Japheta. Još mu je u uhu odzvanjao mukli udarac koji se začuo kad je Japhet udario glavom o gredu. Znao je on dobro kako opasni mogu biti takvi udarci. A osjetio je i da je Frankovo strpljenje pri kraju. Ovako uzrujan, mogao bi nešto učiniti što bi poslije zažalio. Kad bi sada pritisnuo obarač, to ne bi bio kraj samo za Doca nego i za njegove prijatelje, jer prisutni revolveraši ne bi mogli dozvoliti da čak dva svjedoka ostave na životu.

— Dobro — mirno reče Doc — pregledat ću ga.

— Odbaci prvo opasač! — zapovjedi Frank.

— To vrijedi i za vas dvojicu! — doda čovjek koji je zamijenio Lindricka.

Znajući da im odbijanje ne bi ništa pomoglo, poslušali su naređenje. Kad je skinuo opasač i prebacio ga preko sedla, Doc odveže očevu liječničku torbu i ne obazirući se na neprijateljske poglede kojim su ga ispratili Frank i ostali. Uputi se k ulazu. Čim je pogledao Japheta, znao je što mu je.

— Ima frakturu lubanje — izjavi Doc udaljivši se od bolesnika. — Ne mogu tu ništa učiniti...

— Ne možeš ili nećeš? — prekine ga Frank.

— Ne mogu! — ponovi Doc. — Japhet ima istu ozljedu kao i ovaj vaš radnik kojega je konj udario u glavu...

— Ti si tada pomagao svom ocu da ga spasite — podsjeti ga Frank.

— Da, ali... — započne Doc.

— Nema tu nikakvog »ali«! — izdere se Frank, koji je znao da je Doc u mnogim slučajevima već uspješno intervenirao, iako nije bio završen liječnik, te da je od oca naučio kako se izvode i najteže operacije. — To što si tada učinio, učinit ćeš sada za Japheta!

— Ne budi lud! — poviče Doc, koji se i sam jedva suzdržao da ne plane. Bila je to tako riskantna operacija da je ni najiskusniji liječnik ne bi lako obavio, a pogotovu ne u ovakvim uvjetima. — Nemam ni potrebne instrumente za takav zahvat...

— Nabavit ćemo ti sve što trebaš! — prekine ga ponovno Frank.

— Bilo bi prekasno — odvrati Doc, koji je odjednom počeo shvaćati što bi izazvala Japhetova smrt,

odnosno ako mu barem ne pokuša pomoći.

— Onda mi neće ništa drugo preostati nego da te ubijem, tako ćemo poravnati račune — zaprijeti mu opet Frank.

Uskoro je odbojnost prema Japhetu i poteškoće oko operacije prevladala Docova želja da pokuša izliječiti bolesnika. Pripomogle su tome i Frankove prijetnje, jer je bilo očito da se on u stanju u kojem je bio neće mnogo dvoumiti da ih i ostvari. To ne bi značilo da će ubiti samo Doca nego i Damona i Rustyja.

Iz iskustva koje je stekao radeći s ocem, Doc je znao da postoji samo jedan način kako se Japheta može spasiti od sigurne smrti. Ako se ne ukloni pritisak na mozak, koji je prouzrokovan slomljenom lubanjom, Japhet će ubrzo izdahnuti.

Znao je što treba učiniti, iako je to bilo vrlo opasno, ali nije imao uza se sve ono što bi mu za takvu osjetljivu operaciju trebalo. On je morao nečim ukloniti sitni dio kosti koji je napukao i pritiskao mozak.

Tri su života, osim Japhetovog, visila na koncu zbog toga što uza se nije imao potreban pribor.

— Brzo — izusti Doc kao da se nečemu dosjetio — pronadi mi napršnjak iz pribora za šivanje i...

— Napršnjak?! — iznenadi se Frank, držeći i dalje revolver u ruci. Zatim ga ponovno uhvati bijes. — Ako je to jedan od trikova...

— Do vraga, radi se o životu tvog brata! — poviče Doc. — Pronadi mi napršnjak, plosnatu žlicu s drškom, kakvu sigurno imate u kuhinji, i iglu.

Frank je zapanjeno gledao, ne vjerujući svojim ušima da je to doista ono što Docu treba.

— I to novu iglu, a ne neku

rdavu! — nastavi Doc. — I pokreni se već jednom, zar ne vidiš da nema više mnogo vremena!

— Hajde! — poviče Rusty Willis i požuri prema kući ne obazirući se na opasnost kojoj se izložio. — Pomoći ću ti da pronademo što treba, Frank!

— Najbolje bi bilo da donesete odmah dvije, ako mi zatreba i druga — reče Doc kad su se njih dvojica uputila u kuću.

— Ne pokušavaj u međuvremenu s nikakvim trikovima! — upozori ga još jednom Frank.

— Četvorica neka unesu Japheta unutra — zapovijedi Doc. — Bilo bi dobro da se i ti, Dirk, nadeš među njima kako bi mi mogao pomoći.

Iako nevoljko, četvorica Maudlinovih ljudi poslušaju Docovu zapovijed i pođu za Damonom, koji im je pokazao gdje da polože Japheta. I Doc i Damon poznavali su kuću još otprije pa su znali da je jedino moguće mjesto gdje bi se operacija mogla obaviti — veliki stol u dnevnoj sobi. Doc je već maknuo sve sa stola i rasprostro po njemu novine, na koje su zatim položili Japheta.

— Našao sam što si tražio, Doc! — poviče Rusty s vrata. — Sada će ti Frank donijeti igle!

— Hej, Hambone! — pozove Doc čovjeka koji se toga časa pojavio na vratima a koji je bio kuhar na ranču. — Dodi ovamo i pomogni mi, a vi se ostali čistite odavde!

Nemoj slučajno da nešto smisliš — reče mu novi šef revolveraša — jer ćemo se mi odmah pobrinuti za tvoje prijatelje!

— Radite što hoćete — izdere se Doc — samo se čistite odavde! — Zatim se okrene prema kuharu: — Skinij ga do pasa, a donij dio glave mu obrij!

— Bez brige — spremno odgovori ovaj pa pogleda ostale, koji još

nisu izišli. – Jeste li čuli, mičite se odavde!

– Ti ostaješ s nama – reče onaj revolveraš Rustyju.

– Svakako – odgovori mu mirno ovaj.

– I pazi da se nešto ne desi Rustyju – podvikne za njima Doc kad su izlazili – jer to neće koristiti Japhetu!

U sobi su ostali Damon i Frank. Frank još nije mogao povjerovati da bi Doc mogao upotrijebiti predmete koje mu je donio za ovako tešku operaciju.

– Ti ćeš to zaista upotrijebiti pri operaciji Japheta?

– Radim što si tražio od mene – odbrusi mu Doc.

– Ako je to neki trik... – počne opet prijetiti Frank.

– Onda ćeš me ubiti – dovrši Doc. – No, ako si tako naumio, onda to učini odmah. Kao što sam ti rekao, ako me ubiješ – ubio si i Japheta!

– U redu – prosiće Frank – ali ne zaboravi na ono što sam ti rekao.

– Ako misliš da ovim otezanjem pomažeš Japhetu da ostane na životu, onda se varaš! – umiješa se kuhar, koji je možda jedini od posluge na ranču mogao takvo što reći svome gazdi. – A ako misliš da bih mu ja pomogao pri tako teškoj operaciji da nisam siguran u Doca, onda s tobom zaista nešto nije u redu.

– Hajde, Frank – doda Damon – pusti ih neka rade što moraju! Ni ja ni Rusty nećemo ništa poduzimati što bi te moglo uznemiriti.

– A što sada? – upita kuhar kad su i ova dvojica izašla.

– Sada ćemo sterilizirati ranu ovim praškom koji sam ponio sa sobom – reče Doc pa usipa u kotlić s vrućom vodom prašak za sterilizaciju, koji je izvadio iz torbe

nastojeći da kuhar ne vidi što se tu još krije. – S tim ćemo dobro natopiti ranjeno mjesto na glavi i sterilizirati instrumente.

– Nadam se da ćeš uspjeti – promrmlja kuhar zamišljeno. – Nikad još nisam vidio Franka tako uzrujanog. Bojim se da bi on zaista mogao ispuniti svoju prijetnju ako Japhet ne preživi.

Kad je obavio sve predradnje, Doc je započeo operaciju s priborom koji je ponio, kao i onim koji mu je u nuždi trebao poslužiti kao zamjena za pravi. Na sreću, Japhet je još bio bez svijesti, pa je operacija mogla odmah početi. Teško bi se to moglo nazvati operacijom, ali u uvjetima u kojima se nalazio, nije bilo mjesta razmišljanju, a još manje neuspjehu – zahvat je morao uspjeti!

U međuvremenu se vratio i Taylor Maudlin sa svojom sestrom. Kako operacija još nije bila gotova, nitko nije ništa poduzimao.

Sve to vrijeme, Damon i Rusty bili su pod prismotrom revolveraša. Tek kad se vratio Taylor Maudlin, mogli su lakše disati – uklonjene su puške koje su dotad bile u njih uperene.

Konačno se otvore vrata, pojavio se Doc s liječničkom torbom svoga oca. Odjednom je zavladała grobna tišina. Svi su znali da je operacija završena, samo nisu znali kakav je njen konačni rezultat.

– Uklonio sam naprsli dio kosti i oslobodio mozak pritiska kao što sam i rekao da ću učiniti – reče ozbiljno Doc. – Sada ćemo Rusty, Damon i ja krenuti natrag u Lampasas.

– Dajte im njihove revolvere i pustite ih da odu! – zapovjedi Maudlin pošto je pregledao sina. – Učinio je što je obećao, Japhet će živjeti!

– Otkuda ti ta hladnokrvnost?

– upita Rusty Doca kad su pošli prema svojim konjima. – Ne vjerujem da si mislio kako se Frank samo šali i da neće ispuniti svoje prijetnje.

– Znao sam ja vrlo dobro da se on ne šali – izjavi Doc.

– I nije te to nimalo zabrinulo? – upita ga Damon.

– Ne osobito – reče Doc mirnim glasom, podigavši desnom rukom svoju liječničku torbu od koje se sve vrijeme operacije nije odvajao. – Moj je otac ovdje uvijek držao pun i nabijen revolver da mu se nađe za svaki slučaj. Prije nego što sam započeo operaciju, provjerio sam je li još unutra. Da je, slučajno, operacija pošla po zlu, ja bih to prvi primijetio.

XVI

– Japhet Maudlin se oporavio, ali nije dugo poživio. Mogao sam sebi uštedjeti trud koji sam uložio da ga spasim, jer je nepunu godinu poslije bio ubijen prilikom jedne pljačke – objasni Doc Leroy doktoru Alphonseu Julesu Dumoulinu.

– Rusty Willis i Joe Brambille pošli su sa mnom u potragu za Lindrickom i onom drugom dvojicom. Slijedili smo ih sve do Trinityja. Na pet milja od grada naišli smo na usamljenu kuću nekog malog farmera čija je žena bila pred porodom. Pošto sam je pregledao, ustanovio sam da će biti potreban carski rez, i to odmah ako želim spasiti ženu i dijete. Budući da drugog liječnika nije bilo nigdje u blizini, morao sam se ja za to pobrinuti. Joe i Rusty produžili su i uskoro naletjeli na Lena Shabbera i Hanku Walthama, te ih u sukobu ubili. Nevolja je bila u tome što su oni izdahnuili prije nego što su mogli išta reći o Lindricku. Nikada mi poslije nije uspjelo doznati

kamo je on nestao i što se s njime zbilo, sve dok nisam našao ona dva mala revolvera koja je onaj lupez odbacio pri bijegu iz banke.

– Sada mi je sve mnogo jasnije – primijeti dekan medicinskog koledža. – A što je bilo s farmerovom ženom?

– Dobila je lijepog malog sinčića. Čini mi se da je bio težak deset ili, možda, dvanaest funti – odgovori Doc.

– Tako sam i ja uvijek govorio – da je prvo dijete koje sam porodio teško dvanaestak funti, iako je bilo nešto lakše.

– Pa, možda je imalo samo devet! – prizna Doc.

– Kad ste odustali od potrage za Lindrickom, zašto niste odmah počeli studirati? – upita dekan Doca.

– Kad sam se vratio kući, ustanovio sam da je moj otac bio mnogo bolji liječnik negoli poslovan čovjek. Ostavio je prilično dugova koje je trebalo vratiti. Tako sam se morao prihvatiti posla. Neko sam vrijeme radio za Stonea Harta zajedno s Rustyjem, sve dok nisam isplatio dugove. A poslije su se pojavljivali novi problemi i teškoće, i to jedno za drugim, tako da se nisam mogao posvetiti studiju.

– Nadam se da za sve to vrijeme ipak niste prestajali s nekom vrsti prakse i da se niste odrekli studija?

– To nikako – reče Doc. – Pročitao sam sve do čega sam mogao doći, razgovarao s liječnicima i učio od njih.

– Pričajte mi o tome – zatraži dekan.

Znajući da mu se radi o budućoj karijeri, Doc je zaključio da lažnu skromnost valja ostaviti po strani. Stoga je počeo Dumoulinu navoditi primjere kako je koristio svoje znanje i što je u to vrijeme sve uradio.

Tako je spomenuo kako je svom šurjaku spasio život odstranivši mu tane iz grudnog koša, kako je spriječio širenje tifusa u Canvastownu, porodio dvojke itd. Ispričao je i priču o konjaničkom oficiru koji nije mogao shvatiti zašto bi liječnici morali znati latinski kad ionako nikad neće sresti nijednog Rimljanina da s njime porazgovaraju.

– Koliko mi je poznato – rekao je Dumolin – nedavno ste doktoru Bieleru pomogli pri operaciji slijepog crijeva.

– Nije mi to bila prva operacija slijepog crijeva – odvrati Doc.

– Već ste prisustvovali operaciji slijepog crijeva? – začudi se Dumoulin, jer je to u 1880. godini još bila vrlo složena operacija.

– Ne da sam prisustvovao već sam je i izveo – objasni Doc pa ispriča dekanu kako je to morao učiniti kad je jednom goniču daleko od grada puklo slijepo crijevo.

– Doduše, nisam ga isjekao s »bowie«-nožem, kako su to poslije momci prepričavali, već s pomoću instrumenata koje sam od očeve smrti uvijek nosio sa sobom.

– Što nimalo ne umanjuje vaš podvig, mladi čovče! – pohvali ga dekan pa ponovno pogleda novine pred sobom. – Međutim, bez obzira na to, sada treba razmišljati o nečemu sasvim drugom. Ja sada razumijem zašto ste morali ići u taj lokal, ali bojim se da to neće znatno utjecati na »Intelligencer«. Štoviše, mislim da bi to još pogoršalo cijelu situaciju. Naime, oni će tražiti objašnjenje i pitati sa čijom ste dozvolom provodili vašu osobnu osvetu, i to još pod pokroviteljstvom policije u New Orleansu.

– I ja se bojim da će biti tako! – prizna Doc, koji je znao s kakvom će se žestinom »Intelligencer« okomiti na njega i na policiju kad

sazna čitavu priču. – Oni će, očito, napasti i koledž ako im zatreba da dođu do mene!

– O tome nema sumnje. Bit će im to prilika da napadnu i koledž i ljude koji u njemu rade.

– U tom slučaju, bojim se da će najbolje biti i za mene i za vas da odem s koledža, pokupim svoje stvari i vratim se kući.

Tek što je Doc to rekao, netko pokuca na vrata. Namrštivši se, dekan ga pozove da uđe. Na vratima se pojavi dekanov sekretar, a na veliko Docovo iznenađenje iza njega opazi svoju ženu. Dovoljan je bio jedan pogled pa da Doc uoči kako je ona vrlo uzbuđena.

– Gospoda Leroy je donijela telegram koji je upućen njezinom mužu – objasni sekretar. – Njegov je sadržaj takav da sam mislio kako bi ga o tome trebalo odmah obavijestiti.

– Evo ga, Doc – reče Lynn Leroy pružajući mu telegram.

– Što se dogodilo, Lynn? – zabrinuto upita Doc.

– Poruka, pročitaj... – promuća ona.

Doc ustane i ponudi joj da sjedne na njegovo mjesto a zatim pogleda poruku na kojoj je pisalo: »Ole Devil je mrtav.«

Iznenaden, dekan i sam počne čitati telegram, u kojem je pisalo:

»Doc,

S najvećim žaljenjem moram te obavijestiti da je ujak Devil preminuo u snu prošle noći. Znali smo da nećeš moći prisustvovati sprovodu, ali smo smatrali svojom dužnošću da te o tome obavijestimo.

Dusty Fog«

Stavivši papir na stol, Dumoulin je sjedio kao okamenjen. Kao i Doc, i on je poznavao Jacksona Bainesa Hardina, i to vrlo dobro, iako u drugačijem svjetlu negoli Doc.

Doc ga je poznavao kao gene-

rala Hardina, poslodavca, koji je naizgled bio vrlo grub i strog, no zapravo bio je vrlo srdačan i dobroćudan čovjek s izrazitim smislom za humor. General Hardin uvijek je bio spreman pomoći prijatelju i boriti se za interese Teksasa.

Dumoulina su uz Hardina vezale sasvim drugačije uspomene. On nikada nije mogao zaboraviti onaj dan u svojoj mladosti kada su se u Teksasu još vodile krvave borbe. Našavši se u jednoj od njih. Dumoulin je pucao i promašio. Na svoj užas, primijetio je da mu čovjek kojega je promašio dolazi u susret. Bio je to Hardin, no on nije ispalio svoj metak u njega. Nije ga posramio niti uvrijedio, već ga je učinio svojim dužnikom. Hardin je poslije o mnogo čemu pisao i govorio, ali nikada nije spominjao taj slučaj, koji bi mogao i te kako nauditi ugledu tada već poznatog Dumoulina. Uz ostalo, Hardin je bio taj koji je preporučio Marvina Eldridgea Leroya na Dumoulinov koledž.

Gotovo dvije minute prošle su u potpunom tišini.

Dumoulin je prvi prekinuo šutnju. Razmišljajući o tome što je dugovao Hardinu, donio je odluku.

– Gospodine Leroy – reče dekan – da li biste mogli izići na vaš završni ispit već slijedećeg ponedjeljka?

U prvi čas Doc nije mogao vjerovati svojim ušima. Uskoro je shvatio kakva mu se prilika pruža.

– Svakako – odgovori Doc, osjetivši istovremeno čvrst stisak Lynnine ruke.

– Znači, ja vas očekujem! – reče Dumoulin. – Ako ga položite, moći ćete otići iz New Orleansa kao kvalificirani liječnik.

XVII

– Kako ne bih poznavao Haynesa Lashrickera, doktore! – reče

kondukter u vlaku za Kenton, u kojem su sjedili Doc i Lynn Leroy. – Je li on vaš prijatelj?

U prostoru za prtljagu, iznad kojega mladog para sjala se nova crna torba na kojoj je bilo ispisano velikim zlatnim slovima: DR M. E. LEROY, M. D.

Doktor Alphonse Jules Dumoulin ispunio je svoje obećanje i pomogao Docu da izide na ispit u izvanrednom roku. To je ujedno bila jedina usluga s njegove strane. Ispit je bio vrlo strogo i rigorozno proveden, pa ga je Doc položio samo zahvaljujući svome znanju i velikom iskustvu. Kad je konačno postigao svoj cilj, on je održao svoje obećanje: otputovao je sa ženom na Zapad.

Mnogo prije nego su se iskricali s rječnog broda i sjeli u transkontinentalni vlak, Lynn je znala da Doc namjerava posjetiti grad u kojem, kako mu je bilo rečeno, živo Hayden Paul Lindrick pod imenom Haynes Lashricker. U stvari, ta je odluka bila njezina koliko i njegova. Štoviše, na njezin je nagovor kapetan policije u New Orleansu, Phillipe St. Andre, predao njezinu mužu dva mala džepna revolvera kako bi ih on mogao vratiti njihovu vlasniku.

Oni, dakako, nisu mogli znati što će se tom prilikom desiti, niti što će Doc učiniti kad sretne čovjeka za kojega je vjerovao da je ubojica njegovih roditelja. Bez obzira što će se dogoditi, oboje su znali da taj susret ne mogu i ne smiju izbjeći jer nikada ne bi imali mira, nego bi ih i dalje to progonilo.

Pošto su presjeli na manji i ne tako udoban vlak, Lynn i Doc već su se približavali granici između Kolorada i Wyominga. Trebalo im je još najviše sat vremena do njihova odredišta.

U želji da saznaju nešto više o

čovjeku zbog kojega su se toliko udaljili od svog cilja, započeli su razgovor s kondukerom. Tome je pripomogla činjenica da bi rijetko tko, a najmanje konduker, odbio razgovor s jednim liječnikom. Bez obzira na to što je Docova torba bila nova, on je izgledao mnogo stariji i iskusniji nego što bi to mogao biti liječnik koji je netom diplomirao. Osim toga, njegovo odijelo nije odavalo novajliju u ovim krajevima.

Da bi potakao razgovor, Doc je savjetovao kondukeru kuru protiv reumatizma, pa se našalio tvrdeći da se zmijski ujed najbolje liječi viskijem, i tako, malo-pomalo, došao do teme razgovora koja ga je najviše zanimala.

– Ne, ne bih mogao reći da smo se ikada sreli – reče Doc osjećajući da konduker govori o Lindricku s velikim poštovanjem – ali čuo sam mnogo o njemu.

– To što ste o njemu čuli dobrim je dijelom ovisilo od koga ste čuli – reče konduker pažljivo promatrajući Docu.

– To se može tako za svakoga reći – primijeti Doc pokušavajući ovom razgovoru dati bezbrižniji ton. – Ima ljudi koji i za Wyatta Earpa kažu da je bio gad i nepošten.

– Wyatt Earp je gad i nepošten, to možete za njega mirno reći – ustvrdi konduker. – No, bez obzira što ste čuli, Haynes Lashricker je zaista fina osoba. Da se razumijemo, to ja ne govorim samo zato što radim za željeznicu! Da nije bilo njega, čitav ovaj predio ugušio bi se u dimu baruta. Morate znati da se sada mirno vozite našom željeznicom, ali nedavno je još svako putovanje ovom prugom bilo poigravanje sa životom. Nije bilo vlaka koji ne bi razbojnici napali. Bilo je to tako sve dok se nije

pojaviio gospodin Lashricker. On je u vlakovima sa svojim ljudima postavljao napadačima stupice i iznenadio ih svaki put strašnom paljbom. Razbojnici su ginuli kao muhe. Napadi su bili sve rjeđi dok ih konačno nije posve nestalo. Nitko više ne napada vlak, jer nije siguran je li u njemu gospodin Lashricker sa svojim ljudima.

Bilo je to gotovo sve što je Doc uspio saznati o Lindricku, ako je on doista bio taj Lashricker, tj. da je s mnogo uspjeha sredio vrlo opasnu situaciju. Vjerovao je u vjeronostojnost kondukerovih riječi jer mu se činilo da ovaj govori iskreno, a ne iz nekog osjećaja obaveze. Za sada, Doc nije mogao otkriti je li Lindrick djelovao i kao šef revolveraša ili nije. Što se tiče njegovih sposobnosti, Doc ih je poznavao još iz vremena rata na „Fork Rangeu“ u Lampasasu. Zahvaljujući samo njegovim naporima, u ovom kraju nije bilo ni sukoba ni krvoprolića, koji su bili učestali u drugim dijelovima zemlje gdje je željeznica imala svoje stanice i urede.

Kad se vlak konačno približio Kentonu, konduker se oprostio od mladog para. Oni su pokupili svoje stvari i uputili se prema izlazu. Gledajući mnoštvo ljudi koji su se zatekli na peronu, Doc odmah među njima prepozna dvoje. Čovjek je bio visok, širokih ramena, plave kose i lijepog lica, odjeven u teksaško odijelo s revolverima u nisko podvezanim koricama koje su visile o lijepo izrađenom opasaču. Što se tiče žene koja je stajala pored njega, osim drugačije haljine i nešto duže crne kose, moglo bi se reći da je ista Lynn.

– Pa to su Beth i Waco! – povika Doc, a zatim upitno pogleda svoju ženu. – Da mi je samo znati kako su se oni ovdje našli i tko im

je rekao da ćemo se mi tu zadržati?

– Pa, ja mislim da je to zaista lijepo od njih – reče Lynn pretvarajući se kao da ne razumije pitanje koje joj je upućeno. – Ja mislim da je to u redu što me moja voljena sestra dočekuje pri mom povratku.

– Ovdje nije naša kuća, ako se ne varam, a ne vjerujem ni u proricanje sudbine! – bunio se Doc.

– Možda sam ja spomenula – prizna konačno Lynn – da bismo mogli proći kroz Kenton – kad sam im poslala telegram.

– To sam i pretpostavljao – reče na to Doc

– Dobro da ste došli ovim vlakom! – reče Waco odmah pri pozdravu. – Imaš li sa sobom sav svoj liječnički pribor?

– Ono što nije stalo u torbu nalazi se u mom kovčegu – odgovori Doc, shvativši da se radi o nekom vrlo hitnom slučaju kad se mladi i vrlo sposobni šerif iz okruga Two Forks tako zabrinuo. – Što se desilo?

– Moraš nešto vrlo hitno poduzeti – odvrati Waco. – Moraš spasiti Haynesa Lashrickera!

– Haynesa Lash... – iznenadi se Doc, a i Lynn kad je čula o kome se radi.

– On je zaista teško bolestan – objasni dalje Waco, iznenađen što ga oboje poznaju. – Mislim da je riječ o istoj bolesti kao onda kad smo radili na ranču Hasknife, pa ste ti i onaj liječnik iz Bisbea morali bolesnika operirati.

– Upala slijepog crijeva – sjeti se Doc, jer je to bio drugi slučaj u njegovoj liječničkoj praksi, i to još prije nego što je dobio diplomu.

– Mislim da je to – dodala Lynna sestra. – Nisam baš sigurna, ali se bojim da bi uskoro moglo prsnuti.

– Za sada nismo ljudima govor-

ili o njegovoj bolesti – nastavi Waco, vjerujući svojoj ženi koja se prilično razumjela u njegovanje bolesnika i dijagnoze. – Naime, ako umre, opet će ovdje doći do užasnih nereda.

– Ti ne znaš što tražiš od njega, Waco – promuća Lynn. – Lashricker je, po svemu sudeći, čovjek koji je ubio njegove roditelje.

– Lindrick?! – iznenadi se Waco, jer je bio upoznat s događajima za vrijeme sukoba u »Fork Rangeu«. – Jesi li siguran u to?

– Sve govori tome u prilog – reče Doc prilično uzbuđen.

– Primijetio sam ožiljak na njegovu čelu – reče Waco. – Ipak, nikad mi ne bi palo na pamet da je on takav čovjek! On sada sigurno nije ovdje u ulozi plaćenog revolveraša. Po onome što mi je rekao Dan Troop, koji je ovdje šerif, kao i po onome što sam mogao sam zaključiti, bio sam uvjeren da je vrlo poštena osoba.

– Jesu li oni znali koga vi očekujete i koga pozivaju u svoju kuću! – upita Doc.

– Jesu – potvrdi Beth. – Baš je on tražio da vi budete njegovi gosti.

– Kad sam vidio kakva ga je bolest snašla, najprije sam se zabrinuo, ali sam se opet razvedrio kad sam čuo da dolazite večerašnjim vlakom. Sada, međutim, ne znam što da mislim...

U svakom slučaju, mi smo uz vas, što god vi odlučili! – izjavi Beth a njezin muž potvrdno kimne glavom.

Nekoliko minuta Doc je šutio. Stajao je kao kip i samo su njegove oči govorile kakva se borba u njemu vodi. S jedne strane mučila ga je gorčina pri pomisli na to kako su stradali njegovi roditelji, a s druge obaveza koju je prihvatio kao liječnik.

Znajući kakve ga sumnje i misli razdiru, ni žena ni njezina sestra, ni njezin muž, a njegov dobar prijatelj, nisu htjeli utjecati na njega. Bez obzira kako značajno bilo da se Lashrickeru ili Lindricku spasi život zbog njegove važnosti i neophodnosti u ovom kraju, Waco nije htio utjecati na Doca jer je njega uz Doca vezao još dublji osjećaj od običnog prijateljstva ili rodbinske veze – Doc mu je jednom prilikom spasio život. Waco je znao da tu dilemu Doc mora sam riješiti.

Konačno, na Docovu se licu moglo vidjeti da je donio odluku.

– Neka naše stvari odnesu do Lashrickerovih, Waco! – reče Doc, a njegov glas poprimi zapovjedni ton, a to je bio znak da se sprema na neki liječnički zahvat. – Lynn, Beth, morate mi pomoći jer tu operaciju ne mogu sam izvesti.

Pomoći ćemo ti! – obeća spremno Beth, a Lynn kimne glavom, jer od uzbuđenja zbog ove Docove odluke nije mogla prozboriti ni riječi.

– Ipak, moram vas upozoriti – nastavi Doc – to nije nimalo ugodna operacija! Ako budete morale povraćati, učinite to pored bolesnika, a ne preko njega.

– To je moj muž! – ponosno izjavi Lynn dok se Doc već uputio prema gradu. – Uvijek u njemu pobijedi liječnik!

PIŠČEVA BILJEŠKA

Prema obavijestima koje sam dobio u Fort Worthu, bolesnik je doista bio Paul Hayden Lindrick, koji je zahvaljujući Docovoj intervenciji ozdravio. Štoviše, uz Docovu i Wacovu pomoć, uspjelo mu je dokraja srediti prilike u Kentonu. Istovremeno, Doc je saznao pravu istinu o smrti svojih roditelja.

Pošto je napustio Lampasas, Lindrick je napustio Teksas. Zaposlio se pod imenom Haynes Parker Lashricker kod »Union Pacific Railroada«, željeznice, gdje je svoj posao obavljao a da nije na sebe skretao posebnu pažnju. Tada su ga odredili da pomogne pri izgradnji željeznice u Meksiku i Srednjoj Americi. Kako je njegov povratak u Sjedinjene Države pao nekako u isto vrijeme kad su počele neprilike i svađa oko željezničke pruge za Kenton, otišao je tamo da sredi situaciju.

Budući da su mali džepni revolveri bili poklon od njegove majke, Lindricku se bilo teško odvojiti od njih. Tako, iako je znao da bi oni jednoga dana mogli postati ključ za otkrivanje njegova pravog identiteta, on ih je sačuvao i preuredio kad mu se pružila prva prilika. Jednog mu ih je dana ukrado Blaby, ali Lindrick nije poslao Roystera da mu ih pronađe, već se ovaj sâm na to odlučio kako bi možda na taj način stekao Lashrickerove simpatije kad mu vrati revolvere.

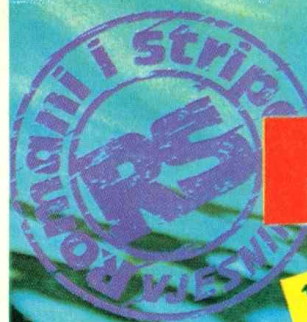
I konačno, kad je čuo da Doc dolazi u Kenton a Waco zatražio da se ovaj upozna s Docom, Lindrick je odlučio da je došlo vrijeme da otkrije istinu. I zato je pozvao Leroyeve k sebi, no u tome ga je donekle omela njegova bolest. Dok se oporavljao, Lindrick i Doc su se sprijateljili. Pošto je pomogao Lindricku da sredi situaciju u Kentonu, Doc se vratio u Two Forks. Od tada pa do svoje smrti radio je tamo kao liječnik i bio svima u Utahu poznat kao DOC LEROY, M.D.

KRAJ

U PRIPREMI

G. F. Unger
DOLINA BARUTA

ROBILIT I STRIP **MAGAZIN** – NAPETO ŠTIVO KOJE OPUŠTA!
VJESNIK 144 stranice

cijena 30 dinara

LJETO '79

MAGAZIN

144 stranice

KRIMI PRIČE

SF PRIČE

LJUBAVNE PRIČE

HITCHCOCK

WESTERN PRIČA

KRATKE PRIČE

STRIPOVI

SVAKOM ČITATELJU NA POKLON PO JEDNA
OD OVIH ZNAČAKA!

POTRAŽITE GA NA SVIM KIOSCIMA !